

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

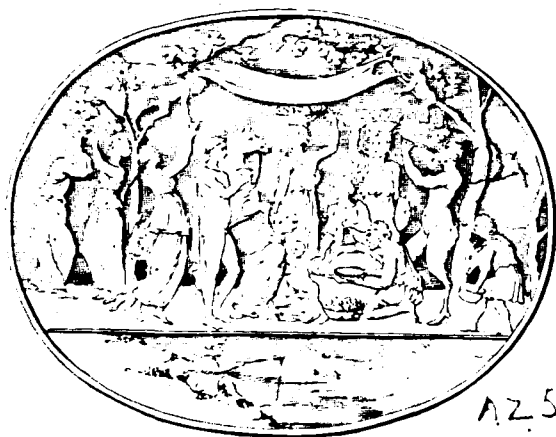
LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

AZ.5956/1

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C L X X X I X

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios trans-eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samofatenfis, cognomento blasphemus, five maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis fuis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis & facris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Traiani Caesaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque insectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare & rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samofatenfis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentiri, qui aggressi haecenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut vi- sam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igi- tur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legen- tis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse de- fineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque pa- trem suum & uxoris fratrem eximios audiri sta- tuarios, ne deliberavit quidem ut videretur con- tatus, sed statim fortunae statuariae filium addi- xit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samosata) *Lucian.*
Q. Hist. § 24 τὰ Σαμοσάτα
dicit plur. num. ut etiam
Strabo: itaque *Samosatis* na-
tus dicendum fuisset. *I. Alb.*
Fabricius in *Bibl. Graec. L.*
IV, p. 485, eandem hanc vi-
tam ex *Bourdelorio* exhibet,
additis notulis; ad haec au-
tem verba ait: *Lucianum pa-*
triam indicantem vid. in Q.
Hist. l. d. Item in *Scytha* ad
fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς.
In *Revivisc.* § 19: πατρίς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων.
Porro *Luciani* nomen iam
Λυκίος efferri, iam *Λυκιανός*.

² Traiani) *Fabric.* hic *Sui-*
dam indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καί-
σαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα.
Sed conferendum *Vossium*
II, 25 de *Hist. Gr.* Immo c.
15. ubi eum serius collo-
cat, quod pluribus referemus
deinde, in hac *Dissert.*

³ An fato) Quid dubi-
temus? ipse causam refert,
in *Somn.* § 3 seq. quod seu-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis ¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet causidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam ² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam ³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam ⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus causidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apolog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius Cod.* 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam* & *Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: *ὅς οὐδ' ἐν ὄφελος*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinencia certabat ¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi ² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse ³ arbitrantur,

ἢν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensa assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Democritum, Philosophiae non

unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinencia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & sustus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) Scholiastes Graecus ad *Mori. Peregr.* § 13: Οἷα ληρεῖς, ὧ κατάρματα, κατὰ τοῦ Σωτῆ-

supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum ¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra ² nonagenarius obiit: superstite unico filio 3,

πορ Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgine Aaronis, in Mosen & Iosephum scommata iacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Io. Phil. Treunerus in Diff. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

¹ A canibus lacer.) *Suidas* in Λουκ. nimirum solempne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata improbassent. Confer, quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

² Podagra) Podagra laborasse Lucianum, colligitur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrippinum Pasonium refert Stobaeus solitum, rerum, quae ipsi adversae accidissent, encomia componere, si quidem febriret, febris, si notaretur infamia, infamiae, si

exfularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

³ Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima secunda inscribitur Λουκιανῶ σοφιστῇ —. Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla cum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam filium quidem non fuisse, certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse testatur Lib. de errore in salutatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *ακρωττικὰ* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, ib. commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerptare; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error dium Iulianum, pro altero
forfan inde natus, quod longe posteriore acceperit
Chronologos consulens, Di. stinans,

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samofata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dextrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere praesentavit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιάρδον, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis infectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστῆν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrin* ab *Nostro* scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*. *Pario Hellepontii* oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub *Antonino Vero* designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de *Philopatr.* notasque eiusdem & *Solani Fabrique* ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe *Ethnicos* coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, *Athenienfium* exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed *Epicureorum* fatalem necessitatem, omni metu *Deorum* sublato, exoscultatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicite nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos *Parcarum* vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi sa-

tum directe & valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger*. plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiiect. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δόσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subfannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitaltem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem. & Odio prosequendi vitia.* Saevisissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitum & dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiæ etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut, vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere diceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, terlis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur; magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie; varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deseruerit, in *HERCULE GALlico*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeum convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in *DEMONACTE* persequitur. Lucii transmutationem in *ASINO*: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalirii filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in *NERONE*. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de *MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIUM*: de Soloecismo, in *PSEUDOSOPHISTA*: de dictionis apophradis proprietate, in *PSEUDOLOGISTA*: de oratione affectata, in *LEXIPHANE*.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur *DISSERTATIO CUM HESIO*. In *TRAGOPODAGRA* & *OCYPO* dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem *BACCHUS*,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inferuit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Sal-tatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Mis-sis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fati pri-ficae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quo-modo ab antiqua simplicitate ac virtute descive-rit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muso-nius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis au-sterae invidiam sui provocabant; ideoque ele-phantorum exemplo taciti servitutem deplora-bant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indi-gnatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, expo-suit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incommutata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS five *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate censerī, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO s. *Asino*.

Omniū vitam eorundem iudicum sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabilia, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus infidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & surculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura, philosophiam summo desiderio sint prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaeo, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius punit (pergit idem) quod sequitur, Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcat: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vasserimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, *Amores* non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani. --- sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaeneti.* Interim & mihi aequae ac Kustero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, coniicere licet, scriptum esse, ut Philosophis *παιδεραστία* exprobratur, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifesto pungit eodem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec fatis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsus fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac dole-ret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε δὲδς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcom.* & *Quadis*; sed *Marcum* δὲδν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi filio*. --- Meretur locum inter *Historiae scriptores*, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. fit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae scriptores* propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed *Lucianum* minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam *Epicurei* rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam *Epicureae* sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius *Alexandrum* oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & qui etiam Epicletum probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voss.* quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστὴς γόης, --- huic se eum prostituisset, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo Σέδν vocat Marcum Philosophum. ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum. --- ea vero de re Lucianus tanquam*

sibi comperta & explorata, quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit, quod recte Marcil. cum alibi, tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Us. & Praest. numism. p. 176. Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad *Demonactis* § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonactis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam Euparius prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum fa-

Elus. Démonastis sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, seriam operam consumpsit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius Hist. Gr. II, 15.* Diverfus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit *Laërtius L. VI, Diog. [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινῆτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράφαι.* quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri.* idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in *Bibl. Gr.* eamque indicat Ienae prodisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. Fabric.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Dissert. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercuisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forfan quia difficile diiudicatu, Stóicufne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro differuit, licet aetate proventus (ἐν γήρα ὑστάτω, § 4.) sub Imperatore Remp. susceperit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*.] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit *Lucianus* § 16, quod de idolothytis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini volante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας five praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurieu in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut *Indica*) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurieum *Seldenus syntagm. 2 de Diis Syris cap. 2.* Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem T. X Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto. clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci. quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste Strab. L. 17,*

p. 745. *Conf. Plutarch. in Ant. p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium. & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγων ὅτι Τιμῶν οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀπορρήγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus, Ver. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Sillographus poeta, patria Phliasius, ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX. 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III, c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Sympotiacis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemsth. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV, p. 149: Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diss. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subfannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequè indifferentem, vel aequè aversum a veritate prae-
bet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 b. anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem proditoris accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum prodicione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insipientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosiores, superque his

Baylius ita iudicat: Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus. Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.

At iustius, ingeniose Bayli, forsan obiiceret, quod eundem subito in ignem infiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond.* § 4, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in *Hist. Imperatorum T. II*, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. *Alex. f. Pseudomant.* § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemae & Athei

traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura figularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (Bar. 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*)

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli fatis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion.* & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut ferviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolae, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehabant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris *ἐν τῇ κομιδῇ*, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praecerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. — Periit enim ante *M. Aurelium*. (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui fa-

crificabatur ut Deo, festaque publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii Hist. Gr.* haec tantum afferat, *Solanusque & Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano singulare afferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter *Luciani* tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universalis Historico-Geographico haec referens, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, causidicus evadere studuit; sed

cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauerit, *Iselinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot. cod.* 128, *Suidam.* *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hist. Graec. L. 2, c. 15, *Abblancourt.* & *Jonf.* de Script. histor. philos. l. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, iudicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius scriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; &, si *Dialogus de Peregrino* revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi acculatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in *Dissert. de Isidoro Characeno*, quae reperitur in *Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus*, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gofethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *auctiorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores iuniores, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis πορθμείον* intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4 f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας caufatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. Ibid. suos de *Sileni* senectute iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum Gallorum *Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert τηλικῶδες ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora stilum convertens videretur κομιδῇ μειριακιῶδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, ibid. Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a iunioribus sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. ib. De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed maiorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis perforta illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥημιζειν, καὶ τὰς τοῦ ἀρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδοναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ιδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. *ibid.* Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum κωμωδίας* memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*. si minus *solum*, ad saltem cum aliis *minoris notae Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*.

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus appellarit, quibus tum vulgo appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Arenas Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infelicer. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies expectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani nominis hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum metus*, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque studiosissimo*. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ πάντες ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σαρφῇ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt, quibus suam ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proinde *fera* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus excusarentur. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* animum *philosophum* appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur, & quaerit de clementia, & de animis, & de honesto & iusto, nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cuius animam pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *maioresque* natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* frequentanti plusquam quinquagenario. Egit tum annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur *dedi-*

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὡς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μήκ-
 ῆτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo* philosophiam omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare censeo *Dialogum*, de *fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadagesimum*. Itaque post mortem *Vetri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christiana*, cum *Tribunitiam potestatem* IX haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *sequentem* annum *Cof.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Cof.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcefferetur *Commodus* ad *virilem togam* in limite recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno a. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετος, *Somn.* p. 1. ἀντίπαις, p. 11. πομίδῃ μεράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano μεράκιον*, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. *ib.* p. 344. Πρόσθετος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt aetatis ¹⁴f₁₅, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit *Lucianus*. & peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhethorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Affyrriaca*. *Candyn* indutus, nescius quo se verteret, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat *Olympiis*. *Olympiadis* nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. *Bis Accusat.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae ¹⁸f₁₉. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient ²²f₂₃ ²⁶f₂₇ ³⁰f₃₁, *Christi* autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἔτων, ad philosophiam illum,

hortatus fuerat πρεσβύτες quidem, quem ille ὁ
 ἀνοίας καὶ νεότητος contemnit. *Hermotim.* p. 521.
 Aetatis suae anno 25/26, Christi 160. Anno autem
 aetatis suae 28/29, Christi 163, in *Ionía* audit *Histo-*
ricos de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Arme-*
nia adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. sit*
Hist. de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto*
 ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum au-
 tem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum*
 fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. An-
 no aetatis 31/32, Christi 166, scripsit librum *Quomo-*
do scribenda esset Historia. Post συνεχεῖς νίκας p. 601.
Lucii nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*.
Parthicus & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III,
 IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen
 nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni no-
 tae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Acha-*
ia. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* su-
 periori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ
 Ῥωμαίων αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum*
 redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.*
 c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 &
 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Hu-*
ius nimirum belli nomina. Hoc primum opus scrip-
 psit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento
 est usus, cur etiam ipse manum calamo admove-
 ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto,
 qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susce-
 perant. Nec vero ullum alterius generis scriptum
 a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scri-
 bendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se
 illorum exemplo scribendam. Immo alienum se
 ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam
 quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili
historici exemplo scripserit, in eo lusit tantum-

modo, & pro more suo cavillatus est. Satyra enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶν Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe aetate esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonastem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*. *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Ioanne Hudson Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis ¹ a vero aberrasse censerī possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

¹ Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ροδωβελδης* *ve-*
Lucian. Vol. I.

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scripfore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀρσιποκρίτιν* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλίῃ, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modestè excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰετὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie nocteque bene valere semper necesse est: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eo-que ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλονοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλίᾳς periodum, quae non Αἰσκληπίου, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisset animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iactat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τὰ Εἰκότα γιγνοίτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeferar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonte cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (in notis ad imagines Luciani) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum, scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (Tom. 2, p. 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (pag.

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐκ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorant, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro inag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophonte uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienif-

fimi iudicantur? At alia sunt, quae impedian-
 quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam
intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum
affluentia concubina modestissimi Imperatoris, ne-
 que in eam convenire dixerim & Eunuchos & mi-
 lites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (p.
 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam lauda-
 tam in ea morum in summa rerum amplitudine
 moderationem: quae sane omnia in eam mulie-
 rem cadere videntur, quae legitimo connubio-
 rum iure deducta esset in torum illius, qui aut
 Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignita-
 tem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momen-
 ti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt
 commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen
 dimittere animus non est, antequam rem, ni fal-
 lor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Prophe-
 ta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam
 olim in medium a viris doctissimis ea numismata,
 quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille
 Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane
 formam exactus est, quam Lucianus in Pseudo-
 manti descripsit. At nemo animadvertit, eam frau-
 dem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio fa-
 cta est in Germania contra Marcomanos & Qua-
 dos bellum gerenti, in columna Antoniniana ac-
 curate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa
 narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a
 Collega meo coniunctissimo harum rerum intel-
 ligentissimo depictam exhibeo, ut inde manife-
 stum sit, tum quanta in rebus historicis Lucia-
 no fides haberi possit, tum quantum utilitatis
 rei literariae sit accessurum, si quis in criticam
 historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

stigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (Σεῦς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praeestat ipsum oraculum re-

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

na, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui causidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transferit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Thyanens.* (*Alex. c. 5.*) *Arrianus*, (*Alex. c. 2.*) *Celsus*, (*ibid. c. 1*, & not. *Sol. item c. 17 & 21.*) *Cronius*, (*de quo Gesn. ad Peregr. c. 1.*) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon. c. 24.*) *Paetus Medicus*, (*qui vivus memoratur, Alex. c. 60.*) *Peregrinus*, *Quintillius*, (*ad quem Macrobius scripsit. ubi conf. not. Sol. annum Christi CLXXI indicantem*) *Rutilianus*, (*Alex. c. 30.*) *Sabinus*, (*Merc. Cond. 1, & pro merc. c. 15.*) *Sostratus*; ut ceteros mittam ab *Ionsio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione Pollucis statuit, floruisse Lucianum sub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pseudomantis iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire est *ἀδύνατον* illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrium ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum nostri tempore comparando. Hic si ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (*vid. Themist. or. XII*, ut in *Menag. nott.* allegatur, vel or. V, p. 63 edit.

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adversf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiffe. & forte adhuc fupèrefse, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc fupereft, indicium praebent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapsum. Eundem vero libellum *Adversf. Indoct.* scriptum esse paulo post Peregrini in rogam infipientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiffe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipse collocutus fit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, sed & aliquanto posteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiffe *Solanus* exstimat anno Christi CLXV. quod non repugnat sententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante esse defunctum, cum Lucianus *Adversf. Indoct.* scriberet, adeoque Lucianum eum potuiffe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum statuit; si hic senex sub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiffe potuit, ut etiam *Casaub.* obiter monet ad l. d. Vixiffe autem Lucianum aliquamdiu post Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti discipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiusdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri infidias Luciano structas contigiffe anno Christi circiter CLXX probabiliter allerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoraret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionfius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionfius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γὰρ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν αὐτόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum Σεδὺ vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte deprædicatorunt. Stilus eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homérica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticisimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an-
ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam il-
lam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano
ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lu-
cianus, quo paraftorum mores eo abfurdiore
proponeret, & quia affentatores plerique re vera
tales effe folent; qui etfi acutiores iocos etiam pro-
ferunt, tamen prae dicacitate non poffunt quin
& frigidos, etiamfi vel ingeniofiffimi effent. Conf.
Dial. Parafti fin. ubi fimilia abfurda tribuuntur
paraftis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeffum fuiffe, ex
Demon. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheifmum
eius deducunt. Sed ex ifto Luciani loco nihil aliud
conficias, quam eum philofophum fuiffe ecle-
fticum, ut hodie dicimus: quare Atheifmus eius
ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum
habitu deducendus foret, quem tamen ei non
impingendum idem *Tillem*. & *Hoogftratanus* mo-
nent, quia atheifmum nufquam diferte profitea-
tur. Mihi tamen diu fufpectus fuit Atheifmi, tum
ex charactere lasciviae, quem his miferis fere pro-
prium effe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laïque*
obfervat, aliique faepe monuerunt; tum ex ni-
mio omnia ridendi ftudio; tum quod & animae
immortalitatem rideat. Verum eft, non femper
fufficere, vitiorum tantum turpitudinem propo-
nere, nifi & virtutum laudem fubinde addas: nam
ut avaritiae fordes, ebrietatis deformitas, rixarum
de rebus nauci vel incertis ftultitia, fimiliaque
fatis impugnantur, fola earum deformitate pro-
pofita; ita tamen impurorum amorum turpitudi-
non eodem modo fe erui ex iuvenum animis pa-
titur, nuda illorum imagine propofita, eaque re-
velando, quae natura ipfa tegi flagitat; quin ii

sic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* Vabiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiffet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui, licet nulli ſectae addiſtus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtuteſque amavit. (loca ex Indice peti poſſunt.)

Amor autem eius in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſequae impoſtores tantum traducere, diſerte ait *Piſc.* c. 15, ac virtutis amatorem ſe proſitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas eius patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſidicorum gregem reliquerit ob fraudeſ & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo: melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Iudaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam Solan. ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se fuisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudaret Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *προβασίας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuaris five grapharius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia pro

LXIV DE AETATE, VITA SCRIPT. LUC.

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum : neque enim ita pauperem olim fuisse oportet , cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa *insti- tuere* licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit , nihil mirandum , si mercedem complurium talentorum , ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae , in qua peculium pusillum consumendum , & ad graviolem paupertatem potius recidendum fuisset , quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filique *meminit Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non abfimile vero fit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

L O P E R U M

a) G R A E C A E.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi & Andreae Asulani Soceri, 1522 mense Octobri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae, *Venetius*, 8. Iuntina, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basiliensis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basiliensis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

Lucian. Vol. I.

e

b) LATINAE.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. Moro translata, & ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum iuvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basileae olim, & hoc ipso tempore iterum Amstelodami recursorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Luctu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, *de Sacrificiis* & *de Astrologia*.
- 1517 *Venetiis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Callumnia, laus Muscae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorem sessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basileae*, 4. Ascensiana 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo Charon & Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegensii interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscinio. Virarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, Nycho-lao Beraldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugitis risus, scommata mixta iocis.
 Lufimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

- Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.
 1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.
 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum *Micyllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

*Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.
 Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.
 Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,*

Sed ridens, eadem, hio elevat, ille probat.

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- Eadem *ibid.* fol.
 1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. *Parisiis, ex officina Michaelis Vascosani, 1546 mense Ianuario.*
 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

- 1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros plerosque annotationum Io. *Sambuci*.
 1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΙΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti *Cognati* & Ioannis *Sambuci* annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco *Tractatum elenchis*, & rerum ac verborum *Indicibus*.

Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa Reitzio.

- 1615 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae extant. Cum Latina doctiss. viro-
rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adiectae sunt eiusdem Bourdelotii, Theodori Marci-
lii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletis-
simo. Lutetiae Paris. apud Iulianum Bertault. — Elegans est haec editio, quam Bourdelotius ait se emendasse collatis non modo editionibus, sed 2
MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Codicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1 negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus sit posteris impo-
nere, professusque sit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen affert rationes sinistri huius iudicii. Idem Bourde-
lotius testatur, se novam Luciani versionem affec-
tam habuisse.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΡΙΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera omnia in duos Tomos divisa. Iohannes *Benedictus* Medicinae Doctor, & in Salmurienfi Academia regia linguae Graecae Professor, ex antiquis libris, locorumque sensu emendavit: & Latinam versionem ita recognovit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio purissima, cum Indice locupletissimo. Salmurii, ex typis Petri Piededii.

- *Basiliensis V*, quatuor voluminibus, apud Sebast. Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.
1687 *Amstelodami*, 8. II voll. Luciani Samosatensis Opera, ex versione Ioannis Benedicti. Cum notis integris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemesnil, Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieti, Io. Georg. Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii, & selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lucianum ex Bibliotheca Isaaci Vossii. Amstel. ex typogr. P. & I. Blaeu, proft. ap. Wolfgang, Ianssionio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitiosis-

firma. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. If. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodae, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gesneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumptibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianicum, ad editiones omnes, maxime novissimam Westenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776-1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura L. P. Schmidtii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & satis incognitam dicit Sam. Engenius Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioannem Schattum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. Moro interpretibus. Venetiis, in aedibus

- Aldi & Andreae Asulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hilarund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyfid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coementem opusculum, Latine ab *Amstasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro-Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobiani, id est, Longaevi, *Opsopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογία Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxidae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Sargandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argentiatori Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

- Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.
- 1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.
- 1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. *Pernam* T. II.
- 1577 *Lipsiae*, 4. *Somnium*, s. Gallus dialogus Gr. & Lat. exstat in *Neandri* Opere scholastico.
- *Parisii*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. *Epistolia*, Dialogi breves, *Oratiunculae* & *Poëmata*, Gr. & Lat.
- 1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petri* vita aulica & privata.
- *Lipsiae*, 8. Luciani *Samof.* Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani *Samosatani* Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a *Dethard Horstio*.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellium*.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisii*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa *Clenardi* Inst. L. Gr. cum Ren. *Guillonii* Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum *Eustathio* de amoribus *Ismeniae* & *Ismenes* & *Parthenio* *Nicaeno* de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem*. *Tragopodagra* Gr. & Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In *Caip. Dornavii* Amphitheatro Sapieniae Socraticae Ioco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae & adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, s. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. *Tragopodagra* a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pittonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Parribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloeicista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schudt.
- 1708 *Amstelædami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Weistlenios.

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrari ab Edwardo *Leedes* &c. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Ienius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. *Clavel*.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemisit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. *Gesnerus*. *Ienae*, apud L. F. *Bielcke*.
- 1724 *Giesae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. *Maii*, Prof. biennio ante per modum Diss. Acad. sub *Maii* praesidio propositus resp. Io. Herm. *Benner*.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes*. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lipf.* apud Iacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Ceberis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. *Hemsterhuis*. *Amst.* ap. R. & I. *Wetsenios* & G. *Smith*.
- 1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. *Schlæger*.
- 1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. *Kent*. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. *Clarke* & Io. *Rivington*; *Etonae*, apud Ios. *Pote*.
- 1762 *Lipsiae* & *Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione *Hemsterhusii*, cum var. lectt. & notis Io. Adami *Schier*.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Basiliae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. *Hemsterhusii*. Rep. ed. 1708.

- 1772 *Estinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adpersit Io. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. *Seybold*.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν βίβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. *Floderi*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Seybold*. Edit. II.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersetzt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata faemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

G A L L I C A E.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. Française de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes*, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

LXXVI EDITIONES LUCIANI.

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in Menagianis pag. 329.

1674 Eadem ibid. 8.

1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.

1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

ANGLICA E.

1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hiccsio*.

1684 *London*, 8. IV voll. Lucian's Works, by *Spence*.

1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*.)

1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

ITALICA E.

1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.

1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.

1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. *Venetia*, per Giovanne Padouano. Con figure.

1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, Colombani.)

HISPANICA E.

Hispanice nonnulla Luciani transtulerunt Franciscus de *Herrera Maldonado* & Ioannes de *Larava*, teste Fabricio in *Bibl. Gr. Lib. IV*, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrediretur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. **TIBERIUS HEMSTERHUSIUS**, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Wetslenii, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est Hemsterhusius) exorsam detexendam, idque ne concesso quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemsterh. pertractavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detestandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vires sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio practexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinasset. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidisset nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Iacobo Wetstenio, eiusque socio ac fratre per affinitatem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eiusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiус igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis adixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeftitui, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxit. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiciendi, novam iniecerunt properantem moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praececellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manus antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praelegente, ducem sequeretur, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed caractere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iudem aequae ac editiones in notis & varianibus lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quaque tomis in forma octava constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφεται recte dedū altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφεται. In Philop. c. 36, ἐπαντλοῦν bene Bas. 2, ubi ἐπαντλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe facpius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius natus sum, quam ut ea adiuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiiis typographicis destitutam, nec multum singulare lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basilienfis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiiis certe typotheticis ita suam purgavit

editionem *Benedictus*, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex *Mss.* restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii Graeco-Latinam*, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo *cl. Hemsterhusii*, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii, Cognati & Bourdelotii* textui *ibid.* non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem *Amstelodamensem* omnium vitiosissimam *cl. Graevii* editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & *cl. Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex *Graeco* eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex *Codd.* qui *ibid.* indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod *cl. Hemsterh.* in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo *Dukero ad Thucyd. Davil. ad Cic. & L. Bos in Obs. Crit.* monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhaustiendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaeii miscell.* quas in *Lampadem criticam* retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obscurata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πείονθα* monet, id esse a *πείσχω*, vel *διαπείσις*, a *διαπείρω*, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Guieri*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae *Guierus*, quo defuncto forsan nactus est exemplar *Luciani*, in cuius marginem *Guierus* breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim *Guieri* illae notulae aliquanto plures, quam quas *Menagius* dedidit; & veterem fuisse po-

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret; vid. in Miscell. novis Lips. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Virringae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius natus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observ.itt. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maïi ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecscuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi ult. ex mente Solani dispecscimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasiū nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forsan mastrandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus: ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Lucianeo iam subiectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas Lest. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapsos ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Iustinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut apparet, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typothetarum esse apparebant, quaeque nec Sol. notarat, omittere satius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 30 habet $\pi\rho\iota\pi\omicron\delta\alpha$ pro $\tau\rho\iota\pi\omicron\delta\alpha$, vel cum in Abdic. c. 23 f. eadem ridicule exhibet $\iota\alpha\tau\rho\iota\varsigma$ pro $\iota\alpha\tau\rho\iota\varsigma$. Alibi ovos pro $\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 $\delta\epsilon\sigma\pi\omicron\tau\eta\varsigma$ pro $\delta\epsilon\sigma\pi\omicron\tau\eta\varsigma$, & ib. c. 31 $\tau\omicron\lambda\mu\omicron\nu\tau\omega\tau\omega\tau$ pro $\tau\omicron\lambda\mu\omicron\nu\omega\tau\omega\tau$, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem Luciani a summo literature P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Cosleianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ista tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verā dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac immoderatam nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling. etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI, c. 46, vj. 8, ἐργὸν πείραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐργὸν &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapſu c. 8 Καρδιανὸς praecedente Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδιανός. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut Δέλω pro Δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἐτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὼς ἐτι.

Ἀφευκτον in ἄρυκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidei librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria Iensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολῶν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἐτι πόλεων.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἐτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praecedente Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ ἰtem pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omisſum inferui iubente Solano, sine aliâ auctoritate, Salt. c. 75 f.

ἢ τὴν τοῦ Βρισέως excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἢ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέρω ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22, pro καλλίω καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Ἀὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eiecti in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὦν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιότας pro δεδιότας expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16; quae erat, κατὰ δόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέρην μεθύων αἰεὶ, καὶ κραιπαλῶν, commis prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe reuiciens, interdum etiam traiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarati curavi, pro μελήσας praeunte Gesnero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλισθῆσαν dedi pro συνηλυ — Philop. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obscurus eod. Philop. c. 36 f.

Βορῶαν ventum boream feci ex βορὰν escam; quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ἵπὸ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δραματος διασκευὴ restitui pro πράγματος διασκευὴ, in Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, ibid. c. 20.

Συνεξελέξατο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

rent συνεξέλλεξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συνεκαπτυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συνεκοιμμένα.

Ἐπ' ἰσθς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσθς ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδ' ἐν χειρὸν reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδ' εἰ χειρὸν ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλυσε δακρυρρόων reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopatr. c. 6, suavis Solani, etsi inuis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἀτὴν cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτὴν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solani εἴω τοῦ οὐδ' ἐστὶ rescripserat, pro vulgato εἴω τῆς ὁδ' οὐ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, ut in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἐκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνοῦς iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire,

quī duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἄλλω τινι, sed ἄλλῃ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρὰ σου scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui c. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρὰ τινος; rursus § 10 ἄλλο τι & ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἄλλο τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permissio interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδέλως, μὴ δὲ μηδέ, μόνον αὐ μονοῦ, ταὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφέσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὄντινόν, τοῦτ' ἐστὶ τοιτέστι, δι' ὃ διδ, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὐμενουν, quod Fl. in Luciano οὐμενούν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper $\mu\eta\delta\epsilon$, ubi I. & H. $\mu\eta\delta\epsilon$, licet & Fl. id persaepe seiungat. Adde-
dere possem $\epsilon\pi\iota\mu\acute{\eta}\chi\iota\sigma\tau\omicron\nu$, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid.
quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item $\delta\iota\alpha\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$, quod
I. amat, ac $\tau\alpha\nu\upsilon\nu$ & $\epsilon\pi\iota\pi\lambda\epsilon\omicron\nu$. Sed quo maior in his diligen-
tia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' $\alpha\lambda\lambda\alpha$ Iunt. fere semper,
Fl. vero & pleraeque τ' $\alpha\lambda\lambda\alpha$. Eadem $\kappa\omega\lambda\upsilon\epsilon\iota\tau\epsilon$, & $\kappa\upsilon\epsilon\iota\nu\tau\epsilon$,
cum tamen in oĩs $\tau\epsilon$, in $\eta\delta\omicron\nu\nu\tau\epsilon$ accentum particulae adimat.
Ita & Rhodomanni editio D. Siculi $\tau\epsilon$ ubique accentu insignit.
Nos vero $\tau\epsilon$ etiam in $\kappa\omega\lambda\upsilon\epsilon\iota\tau\epsilon$ & similibus accentu privavimus
ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, inter-
dum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse
video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illo-
rum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum
typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in
contextu $\omicron\upsilon\delta\epsilon\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ nihil immutans, in notis tamen scribit $\omicron\upsilon\delta\epsilon\nu$
 $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plu-
rima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plu-
rima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad
alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam
iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex
Codd. Anglicis adiiciendo, atque utrumque Vossianum codi-
cem conferendo, quem & ipse oculis subiicere volui; sed bis fru-
stra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi,
ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, qui-
bus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia,
quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex
coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae se-
stinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholias ten, ut cu-
ra adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epi-
stola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est
libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctæ, ante quam ad
me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest,
quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere,
vel quae operæ negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo fa-
cilis contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo fa-
cilis est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam li-
cuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicarum

mendarum iam in contextu *Luciani* inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in *Addendis* potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reücienti, quae subinde in notis promisi accuratius in *Addendis* excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad *Lucianum* notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae *Hemsterhusius*, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster *Gesnerus* eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso *Luciano* neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius*, *Gorinchemiani* gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum *Scholiorum* & *Variantium* quarundam *Lectio*num; *Notarum* alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut annecti tertio *Luciani* tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo *Graeco* *Indice*, praeterquam solo *Dialogorum*, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius *Index* iam plane confectus sit, promisit bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeiri. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi *Wetstenius* noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut *Lexici* *Luciani* vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reverius ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscet, & utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni MDXCCXLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendiis, quibus editiones & Codices in Variant. Lest. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wuttianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stitisset, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium faceffit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francosurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Weiselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I S Y L L A B U S N O T A R U M.

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. *initio paginae*.
 f. *finem, sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Polī (Card.) cuius collatio penes Perizonium*.
 Ex. *Excerpta penes Perizonium ex ed. Flor. cum Codice Poli collata. i. e. edit. Fl.*
 L. *Longolii excerpta ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.*
 W. *Wecheli editio quorundam opusculorum Luciani.*
 r. *Reste*.
 V. *Ms. Codex Vaticanus in his locis a Io. Masson collatus. In Scholiis Codex Vossianus.*
 O. *Ms. Oxoniensis vel Ox.*
 marg. A. 1 W. *margo Aldinae primae Weffelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.*

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Ioannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guetus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Iensius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitranga.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*
- Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienfis Graeco Lat. *S.*
- Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst. & A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani

libros: Διαβ. fol. 132.

Καταπλ. 136.

Συμπ. 142.

Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiffus) 152.

Προμ. ἐν Λόγ. 154.

Εὐχ. 155.

Ἐρωτες (de industria omiffa hic plurima) 162.

Z. τρ. (deest folium unum) 164.

Z. ἐλ. (non integer) 171.

Δικ. (pars tantum) 173.

Ἀναβ. 174.

II. — (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot

Mort. cum Iud. Dearum & uno Marino.

III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures quinque.

I. I E N S I U S.

I. [Nobiliss. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli; & reperi, eum esse satis antiquum. 1°. nunquam litera i subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γουν, ὅταν, ἐπειδ' ἂν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπειδ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῶα. πρῶν non πρῶν. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mff. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Ἰ. σικ.	Συρ.
Ἀ.μισθ.	Συγγρ.	Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.	Ἀποφρ.		
Ἐρμ.	Λεξ.	Διψ.		

De hoc ipso
Codicē vide
plura a me
initio vol. 2.
annotata.

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultraiecti possidet. Codicem hunc Mss. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut θ—ς, π. & αν—ς, pro θεός, πνεύμα, άνθρωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur u. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	8. Μισθ.	ξστ'.	15. 'Ερωτ.	ογ'.	
2. α. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. 'Υ. εἰκ.	οδ'.
3. 'Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. 'Αποφρ.	οε'.
4. 'Ησ.	ξβ'.	11. 'Ορχ.	ξθ'.	18. 'Εμμ.	οστ'.
5. Σκν.	ξγ'.	12. Δεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οζ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εύν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. 'Αστρ.	οβ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXXVII. qui numerus, reiectis spuris, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme 46 qui periere,
habebis 17 quaterniones superstites.
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
efficiunt 102.

17.
272 pag.
aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non extitisse spuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\sigma. \\ \mu\iota\sigma\beta. \\ \gamma\upsilon\mu\upsilon. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiatō codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. r. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a Φαλ;

a. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.		
γ. Ἰππ.	φιλοφ.	Ἡροδ.
δ. Διον.	V. 2. νικ. δ. 7.	Ζευξ.
ε. Ἡρ.	{ εν. δ. 19.	πτ.
στ. Ἡλ.	{ ετ. δ. 7.	α. μισθ.
ζ. μυια.	{ γυμν. &c.	Ἀρμ.
η. Νιγρ.	Deinde in quibusdam	Ἡσ.
θ. Δημοων.	aliis ab hoc discrepat	Σκυθ.
ι. οίκ.	θ. χρ.	Τραγ.
V. 2. πατρ.	μισθ.	Ἑρμ.
κ. Μακροβ.	γυμν.	πρ. λ.
ιστ. α. β. paucis Schol.	νικ.	αλκ.
διαβ.	όν.	εὐχ.
δ. Φαν.	Ἀλεξ.	ώκ.
Συμπ.	είκ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
Ἰουδω.	Συρ.	Κυν.
καταπλ.	Ὀρχ.	νεκρ. δ.
Z. ἰλ.	λιξ.	έν. δ.
Z. τρ.	έν.	θ. δ.
Ἀλεκτρ.	ἀστρ.	Desune igitur.
Προμ.	έρ.	{ εν. δ.
Ἰκαρ.	ἀποφρ.	{ δραπ.
Τιμ.	θ. ἰκκ.	{ ὕ. είκ.
ἐπισκ.	τυρ.	{ Νερ.
β. πρ.	ἀπικ.	{ πατρ.
ἀναβ.	Περ.	{ πινθ.
δ. κατ.	Τοξ.	{ ρητ.
Δυσ.	Δημ.	{ φιλοπ.
ἀπαιδ.	συγγρ.	{ & χαριδ.
ένυπν.	διφ.	
παρσ.	Κρετ.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρίσσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδωρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνία μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοφυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριεργος τοῦ πρῶτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδῶσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ'κός μεν αὐτῇ κ'κ τοῖς κτημασι δύντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετὰ Ἰωαννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστού. Alibi f. ut supra, μετα του ου μεμνηλε... συνιερέως
καὶ συνεπισ'κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv seculo
nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior
illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio
ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308.
Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc
Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari
folet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἐριμ.

Ἀλεκτρ. Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρύων.

Ἀλεξ. Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλλ. Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. Πρὸς ἀπαιδεύτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον.

Ἀποκ. Ἀποκρυπτόμενος.

Ἀποφρ. Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. Περὶ ἀστρολογίας.

Β. πρ. Βίων πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Δημων. Δημόνακτος βίος.

Διαβ. Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεῦεν διαβολῇ.

Θ. διαλ. Θεῶν διάλογοι.

Ἐν. δ. Ἐτάλιοι διάλογοι.

Νεκ. δ. Νεκρικοὶ διάλογοι.

Ἐτ. δ. Ἐταιρικοὶ διάλογοι.

Δικ. Δὺς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. Δίκη φωνήεντων.

Διον. Προσλαλὰ, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διψ.	Περὶ τῶν διψᾶδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
ὑ. εἰκ.	Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἐκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἐνυπν.	Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἥτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἐρμ.	Ἐρμώτιμος, ἢ περὶ αἵρέσεων.
Ἐρωτ.	Ἐρωτες.
Ἐτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνοῦχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγωδός.
Ζευξ.	Ζευξίς, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλέκτρου, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ.	Προσκαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡρόδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βαλανεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἰερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυα.	Μυίας ἐγκώμιον.
Νεκ.	Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.
Νερ.	Νέραν, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἥθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν.	Λούκιος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκόμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἢ Καύκασος.
Πται.	Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἢ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.
Τοξ.	Τόξαρις, ἢ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδάγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.
Φιλοφ.	Φιλοφειδῆς, ἢ ἀπιστῶν.
Χαρίδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Ῥκυπ.	Ῥκύπτος.

A D

IO. FREDERICUM REITZIUM
IO. MATTHIAE GESNERI
E P I S T O L A.

MONITUS ab ornatissimo viro *Wetslenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem corpi, quae in scidas, ut fit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abiici illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quaeque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet *ἐργασίας* noster *Wetslenius*. Ne tamen plane ἀσύμφορος ab hoc velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatride* etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitor

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille *TRAGOEDUS* multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

IO. MATTH. GESNERI EPISTOLA. CI

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argum-
tum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosi,
non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut *παρῳδία* ri-
dere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Io-
nismi affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quæ hic a me exspectari debent,
sunt observationes quaedam, quæ, dum percurro missas ad me
chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem
mihi venire. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Adden-
dis, quæ parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in
quæ a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de inter-
pretatione præsertim monenda occurrerant, ea ad Tiber. Hem-
sterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo
consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quæ nem-
pe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt
ea, quæ iam quarto decimo huius seculi anno, qui ætatis mæe
tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me
scripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra disputata sunt.
Iam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem
Sophistæ doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam
adamavi a puero, accommodatissimi: quæ causa fuit, ut nun-
quam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis con-
silio multa subinde impedimenta obiicerentur, quo factum est, ut
non nonum modo in annum ex Horatii præcepto, premerentur
pleraque cogitata nostra, sed fere ad tricesimum penes nos de-
litescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis resli-
tutionem, non tantum anno seculi XXI cum venerabili iam col-
lega meo C. A. Heumanno, & cum laudatissimo viro Tib.
Hemsterhusio, communicavi; sed etiam mense Iulio anni XXXI
in Chrestomathia Græca publicavi Lipsiæ, unde in Acta Eru-
ditorum illius anni relata est.

Inter hæc modo cum Tho. Fritschio, principe dum viveret
Ebrariæ negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum
cl. Hemsterhusio, quæ effectu causis hic non commemorandis ca-
ruere; donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipſo

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, & si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem *Theauri Linguae Latinae*, licuit. *Quintilianus* enim & *Plinius iunior* non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de *Sacrificiis*. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. *Hemsterhusius*. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari *Hugenoënsi* transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpret, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam *Benedictus* emendatum a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem *Lucianum*, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset *Lucianae* nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poeticas formulas, aut versus integros *Homeri* & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro iucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corruptendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit *Lucianus*, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, *Ablancurtius*, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adieccimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elfsnerianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. XXXVII exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut coniectio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Actione, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praesertim visa mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzi, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsuuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDCCXL editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensis rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quæstura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Si-

cilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andree Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositulatio cum Appio. Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur,* mitigaret potius privatis lueris, & ut potens est herbarum, catharticiis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo infitiri potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea praeferim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cense-
ret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis $\kappa\alpha\tau\omicron\pi\acute{o}\mu\epsilon\tau\omicron\iota$ unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniiisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, facies verborum expedire, stigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederae. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omis-
sum esse, cum ego Göttingae iam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen Pontederae: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae thesauris detrita ditescere. Nam quod obicitur, Nostra (i. Pontederae observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit inhonora atque abscondit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocre, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationem (quæ libro tertio Columellæ præmissæ sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque præmisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam præmissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quæ ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illarum explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Præfatio nostra, si huc forte respexis, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quæ a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa & auriga; ubi focus & foculus; ubi capiuntur prisca significatione & præcipio; ubi sicciores & reliqua a sico pro seco; ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum hæc legirem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de *Segete & Arvo* ad *Varr.* 1, 29, 1; reliqua in *Addendis*, quae serius venerant: *Origa & auriga Varr.* 2, 7, 8; *Focus & foculus Cat.* 76, 4; *Capiuntur & praecipio Cat.* 142; *Sictores & sico Cat.* 144, 3; *Serarius Cat.* 150, 2; *Articularius Cat.* 157, 8. *Ubi curia pro coenaculo lateat*, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam *Pontederæ* abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emitorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur *Hieronymus Lagomarsinus* xc *varietates in Columellae lib. 2, 2*, notatas e *Politiani* libro protulisse, quibus careat *Lipsiensis* editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae *Henrici Brenkmanni* studio descripta *Florentiae & ad Thomam Fritschium* missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra *Gesnerum*, in quo non iniuriam illi factam videant, quicumque aperire oculos voluerint. Graviores supersunt. Nemini periuadere poterit *Gesnerus*, de *Marani* sententia, quam a parte probat *Pontederæ*, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a *Pontederæ* *Lipsiam* missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de *Crescentio* in illa re somniavit unquam? Quis de *Catonis* libro, *Catoniana* omnia essent an contra, a quo est ante *Pontederam* ostensum? Quis de *Columellae* volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca monemus de singulis. De *Crescentio*, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel *Pontederæ*, vel *Morgagno*. Sed hoc scio, me in *Bibliotheca*, quam curabam, *Vinariensi* reperisse exemplar illud ipsum, cuius in *Catalogo* rusticis praemissa mentionem feci, in quo cum viderem crebram *Catonis & Varronis & Palladii* mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum *Io. Rodolpho Engavio*, discipulo tum

meo, iam antecessori apud Ienenses praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumpta subdactis lincis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipse Engavius, quem mendaciter mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est; ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praefationem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitentiorem velut familiaritatem. Haec tu, Reitzii praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilia omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quæ religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi idrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quæque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquit? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper letiorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos disaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

data & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit; dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, quae supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id satium, si invito Pontederæ factum est. Tu quidem, mi Reitzii, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula respondere. Cogita hoc unum, Reitzii, si mihi in mentem veniret tibi obuiocere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inferantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbis & contentioni omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio & industria, litteram intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alii-que acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agatur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpreta-
 bor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἄλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγχαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχειν, καί ταις φίλαις τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confester; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiare. Gottingae XV a Kalend. Febr. C10 10 CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοποῦντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem consuetari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partii hoc unum admonere reslat, eam a me fuisse con-

TIB. HEMSTERHUSII PRAEFATIO. CXIII

sectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

PHOT. *cod.* 128: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est affecutus; qui praeicae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafrie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonicis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae; tantum in inveniando felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superesfet, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque sili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provecioribus

accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illicque aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas neclet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ἌΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἡδὴ τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν Φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ιστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὅτος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡδὴν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήρια· περὶ δὲ λήξεως καὶ λόγον αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλκιῶς ἢ Ἀναβιοῦντες. Col- lectanea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφω, ἀπὸ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκειμαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum desissem in scholas ventitare; iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
χεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην
τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθειμι, τὸ μὲν πρῶτον εἶδus
ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
κέτι οἰκόςσιτος εἶναι, τηλικαῦτος ὧν· οὐκ εἰς μακρὰν δέ
καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον.

- 2 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὔτεβη, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμάθειν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινεῦντος, ὡς ἕκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον
ἀπιδῶν, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς μητρός θεῖος, ἀρίστος ἐρ-
μογλύκος εἶναι δοκῶν, καὶ λιδοζόος ἐν τοῖς μάλιστα
εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τούτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
δασκε παραλαβὼν λίβαν ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
tenuēs esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant,
edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
[paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστήν, καὶ ἔρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, Φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδίαῖς. ὁπότε γὰρ ἀΦεβείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐθυίαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. Ἀμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης 3 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχρόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην Θεοὺς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματία τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμῶν τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τόγ γε πρῶτον ἐκεῖνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam parva concinnarem mihi met ipse, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σὺν ἑβες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ
 τίνα μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγῃ μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτησας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως,
 οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 4 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀφικνούμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγούμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μῶλωπας ἐδείκνυσον. καὶ κατηγόρουں πολ-
 λὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ Φθόνου ταῦτα
 ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 Φῷ λαιδωρσαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἐτι
 5 ἑνδάκρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δὲ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου
 τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν Ἀ Προ-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πεμπτῷ αὐ-

τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρματίμω. C. G.
 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφε-
 ται ἀναλυζοι. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perstringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 peritia, confRACTA est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me initiavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibri-
 cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haeste-

των γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐτι γοῦν καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6 χερσὶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὐτῇς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit infomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴν, καὶ ἀνδρικήν, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
τῷ χεῖρι τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
λίβους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν
ἐΦιᾷσί μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·
7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθές
ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ-
τε γὰρ πάππός σου (εἰποῦσα τοῦτομα τοῦ μητροπά-
τορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα
εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ Φλη-
νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέ-
ραν, ἔπεςθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρείψῃ
γεννικῶς, καὶ τοὺς ὦμους ἔξεις καρτεροὺς, Θρόνου δὲ
παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
δαπήν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπὼν· αὐδὲ

rarior, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succin-
cta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & vi-
rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem opes nu-
gis & quiescentiis, quas illa praeberet, abstinere, (monstrabat
alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
dem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab
omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μισαχθῆς δὲ 8
 τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
 ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
 ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολυκλείτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
 καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη·
 προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὲ τούτων
 εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
 θρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
 περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
 ἐτι τούτων πλείονα διαπταίουςα, καὶ βαρβαρίζουςα
 πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ σπουδῇ συνείρουςα,
 καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
 πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
 οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδε πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ 9
 τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ φωνὴν ἠναυλον, ὅρα τὴν ἰστορίαν τῶν
 σχήματα τῶν φανιντων τοῖς ὀφθαλ- εἰρημίων οὕτω ταχέως ἐξημβλω-
 μῖς ἐντετυπωμένα φέρον, καὶ τὴν κας; καὶ οὖν τούτω. V.

fane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem;
 fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum;
 a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
 exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
 de, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea
 cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
 est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?
 immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
 triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem
 plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
 ria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persua-
 dere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima
 iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desit,
 infit altera hunc fere in modum: Ego, fili, Eruditio sum,
 iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπεύρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφ᾽ ἧς μὲν αὐτὸς ὦν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προύχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θανμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος) 'Ο τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορεῖν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

10 Λαγῶ βίον ζῶν) 'Ο λαγός, ἐπὶ δειλίας αἰνιττῆται. Φίλοστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἀγαν ζῶν ὁ λαγός. Vorst.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπερσόμενον κέρως, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ οὐσιπύροι κατισχύουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθῃ λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τι οἶον, κοινὸν τὸ εὔρημα. Vorst.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incommittatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaue admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναντος, καὶ χειρώναξ, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὥς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δι-
καιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρ-
μῇ ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προῖπει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

opret se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens habere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri denique praestantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quidquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quidquid est rerum divinarum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δεῖξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποσῆμῃς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφανῆς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιβήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-

- 12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divinis excellunt te fuspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo peregrę proficiscaris, ne in externa quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.
 ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον
 ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν;
 ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐβέραπευσεν· ὁ δὲ
 Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυσιῇ ταύτῃ τρα-
 σεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε' τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
 πετεύσας παρ' αὐτῆς ὑπομόλῃσεν ὥς ἐμέ, ἀκούεις ὥς
 παρὰ πάντων ἄδεται; Ἀσεῖς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
 καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
 γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
 δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
 σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ
 σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
 σεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
 κάτω γενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαί-
 ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discefferis, non tu defines un-
 quam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis.
 Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quan-
 tum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympa-
 num pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Phi-
 lippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nu-
 tritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta trans-
 fugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis
 tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapien-
 tissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe
 confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fa-
 ma, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues for-
 didam, & habitum fuscipies servilem, vesticulos, caela,
 malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pro-
 no, humilis & humilia confectans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευβέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἡκιστα πεφροντικώς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
 14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθές ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιοβὴν ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
 15 σση· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliozem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exspectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obii- ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰκοτῶν) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν
 ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ Ὑφηνόχει
 ἄρβεις δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἄρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπῆνουν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σεϊ, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανάγαγεν αὐδὺς, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανάκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐσθῶτα καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷός ἡκοίμην·

ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similitum) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 ptolemus feminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quoscunque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris currum efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
17 δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
δὲ λέγοντες, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
πνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς
ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὁνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γε-
γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία μὴ ὁνείρων τινῶν
ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέλκηθεν; οὐκ ὦ γαβέ. οὐδὲ
γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν οὖν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
κὼς αὐτὰ διεξήει καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ απο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
sili rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
num nos somniorum interpretes esse quodam statuit? Mi-
nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
paternam cecidisse domum, & reliqua, (nostis enim) velut
histrionicam, visionem istam, neque rugaturus de industria
persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἔνεκα, ὅπως οἱ νέοι
πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ
μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβелоκακεῖ, καὶ πρὸς
τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν οὐκ ἀγενῆ διαφθείρων. ἐπιρ-
ρῶσθῆσεται εὖ οἷδ' ὅτι κακείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου,
ικανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν
οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
ἐπέβύμῃσα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλ-
λο, οὐδένος γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1 ΟΥΚΟΥΝ Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλύνων καὶ μοῖ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· σὺ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαιγῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιΦημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαινῷ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἰκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδὴ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσω

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον φησὶ, εἰ ρισμὸν γὰρ ἂν ἠγνίσκειν, οὐκ ἔπαινον καὶ Ἀττικόν με ἐπαινᾶν εἶπας τὸν τοῦτο. V.
Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτῆ-

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sunt, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subfannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Cauca-

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅπόσοι
 ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιοῦμενοι τοὺς ἀγῶ-
 νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμφυχα ὑμῶν τὰ ἔργα
 καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ
 τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάτ-
 τοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῶν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰ ἐς τὰ πλήθη 2
 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλ-
 λοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστι-
 κὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις τὰ δ' ἄλλα, οὔτε
 κινήσεις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ
 τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὲ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐν-
 θυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεῖα λέγοις
 εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησὶν οἶσθαι περὶ
 αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πρᾶγματα.

tibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Pro-
 metheo poteratis, quicumque in causis agendis celebres
 estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque
 animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illo-
 rum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum vi-
 deri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto
 vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.
 Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hu-
 iusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quae-
 dam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti
 paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum pu-
 parum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque
 animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad sum-
 mum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita
 me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti
 liquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ἵπνοποιούς,
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθεὺς ἀπεκάλουν,
ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν
σκευῶν ὅπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ
Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς
τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ
εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια·
καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι
τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ
μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖ-
νος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλα-
σε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐ-
κίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δὲ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖ
ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructo-
res, & quicumque circa lutum versantur, Prometheus vo-
cabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam,
quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult
Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, &
secundum Atticam illam mordendi acerbiter: quoniam
& nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae;
& modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit
omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam
ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, lau-
dans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quem-
admodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia
excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque
adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa
forent; & in summa, architectus ipse erat, sed coopera-
batur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημώ-
 τaton ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμ-
 πατήσας ἂν, ἀφάνισαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι
 ἄμωρον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι
 δοκῇ, ὑπὸ ἐκαίδεκα γυνῶν κεῖρεσθαι, οὐ συνιείς, ὥς
 πολὺ ἄμωρότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλάν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Bactrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευπον ἄνθρωπον· καὶ ὥτε ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ αἰουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὥς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι οὐκ εὐδακιμεί ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρύθμον καὶ τὸ εὐμόρφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαν-
 5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum & semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin exsistentes profugerent, quamquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίῳ, ἢ οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῆξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστον τι ζῶον τοῦτ' γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρή πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἐμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρων ἡδιστον; Φημὶ ἔγωγε οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μῆξις συνέθβειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaureus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seor-

δία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δέ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστάς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δέ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ αἰρία λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετεωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέ-
λαις Ἀριστοφάνους, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὡς περ Ἀρί-
στωτος Πλάτων. M.

sum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vesta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυ-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειδόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις 7
 ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποικηκῶς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανείην, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παραβεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνό-
 τητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικός ὁ θεὸς) ἄπαγε τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συνθεβεικῶς; πλὴν ἄλλα τί ἂν πά-
 βοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγχε
 μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitare. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sum? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocampas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I G R I N O Σ

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ ΜΕΝ παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοὶ δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνῶμην ἐβέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀττὶ τοῦ ἵπποχρ. ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugerō fane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανε-
λῆλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς, οὐδ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔοικας; ἥδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν αὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΤΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΔΟΤΚ. Ὅδου πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum,
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. Q U A M oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
sisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentia
perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχω-
μεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ οὕῳ μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινὰ τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σὲ τινὶ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀπὸ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δετική συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summam modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & infano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescibat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἰσω, κατα-
λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο
δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
τὸ τοῦ παντός μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. Σφό- 3
δρα οὖν με Φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα
ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίου ἐιδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
εἰ αὐτίς αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
γειν, καὶ τὴν ἐαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινα
μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
& pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiasset, ar-
cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
librum tenentem, circum autem undique multas veterum
sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐκεῖνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδό-
 νας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 Θεσπέσια ἐθέγγετο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσο-
 φίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ
 τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλού-
 του, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυ-
 σοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ
 καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐ-
 δὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγι-
 γνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν
 Φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ
 μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐ-
 τὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
 δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-
 2 Ἀρχαῖον) Ἀνόκτων. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & lusciniās;
 & Loton illam Homeri obscurasse & oblitterasse videretur.
 Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo
 provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea
 manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur,
 irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores:
 praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae
 admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi vi-
 debantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,
 atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fue-
 rant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum
 non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem
 mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebam-
 que rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων ὥστε
 δὴ (τὸ καινότετον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐ-
 τὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέ-
 στερος κατὰ μικρὸν ἐγινόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐ-
 τὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τὸδε περιή-
 χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλει. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ
 τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι
 οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς
 φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγον-
 ται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπίον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
 τες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα
 ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
 εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ
 τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν
 τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν
 τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατὰ-

vitae ad ferentitatem & magnam aliquam lucem respiciens.
 Adeo ut, novo fane exemplo, neglecto oculo eiusque in-
 firmitate, animo perspicaciori paulatim evaferim, quem ad
 id tempus caecutientem inficiens circumtulera. Tandem-
 que in eum statum adductus sum, de quo mox querebare.
 Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublimi eve-
 ctus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino
 feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim
 calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehemen-
 ti, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri,
 magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi fu-
 rore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium
 atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκούσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνηῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησά μιν· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταί, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνή-
†π. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevertisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione infanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolve. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάφαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὲ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἐς πυρσὺν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερέισω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ Θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειῶ τὸ
ἀνατυλίττων αἰτὶ τοῦ ἀνελίττων
χείμενον. V.

7 Πυρσὺν τινα) Πυρσοί, λαμ-

πάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, Φρυ-
κταρίαι. V.

12 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
τοῦ Εὐπελίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi sese praesentibus otium
non habent: sic fane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiivi, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa,
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quandam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, &

Lucian. Vol. I.

C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς Φαύλους εὔρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριπτομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τούτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δοξῶ γελοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίστε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἔμῳ, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσῃ· εἰκε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἔμῳ μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita factu opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν πειστής ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι κάθηται, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυ-
τοῦ σοι πείραν παρέχω, ὁποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ ποιητῆς
ἔτως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροοιμιάσται σοι. ἔοικας γοῦν κακέκῃνα
προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

1 Μίμητος) Ὅρα σύτταξιν τοῦ μίμητος. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi
sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
neque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ' νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὥς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

II ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαι μοι· κακέϊνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἔζης, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ρῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιβείς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνό-
τες, μικρὸν φέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες,

dam, & quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime fibilaturō.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursus illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἑμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν κατασχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπᾶσω που πεσῶν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΓΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηήσιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκεται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἥρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaue propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsam terrae affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uni.

Luc. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

- 13 μεθιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχειροῦν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρα τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεσβέγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὃ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστεΐως πάνυ

ἡ Οὐλίαν τοῖς οἰκέταις) Ἀπὸ τοῦ, διὰ τοῦ πλείους τῶν οἰκτῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perfringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρώπων ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ; καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐβεῶρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῶσαι μῖα Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

14

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem iridentem, iam ver adest, dicebant: & Unde nobis pavo hic? & Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenais. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ πᾶσι, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀσθονα παρ' αὐτοῖς ἐστὶ. ἀπεφαίνεται τε φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις διατριβὴν, καὶ καθάρων ἥβος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ
 15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπειράτος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πάσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπέζων, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀσροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσθορότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεστὰι 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν ἀγυαὶ, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· παρέστι δὲ πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδι-
 σίων· ὅς ἡς δὲ ρεούσης ἀεννάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεῖα, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιорκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 σῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χώρος γενόμενος, δίψῃς αἰεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέσαινεν τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & avaritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper fiticulosum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque magistrum bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quando primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπῶν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, ἥλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα Θόρυβον, συκοφάν-
τας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δειπνα, καὶ
κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας,
καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξῃν διέγνωκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων,
Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἔκτε κυδοι-
μοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον
γυναικῶδη, καὶ ἀτολμεν τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτι-
βέμενος, αὐτῇ φιλοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ
προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προστιθίμενος) "Ορα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθίμενος συντάξι. V.

conflii, a meque ipso rationem poposci mei huc adven-
tus, Homericā illa videlicet mecum ipse disitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi,

(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veni-
fli? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adulatores, caedes, testamentorum
expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevistī, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus,
eque cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, antepone-
ns, cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex*

μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρηὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
 πὲν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβάνομενοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῆα μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεδεμένον τῷ χεῖρει, δειλὸν γὰρ, μὴδὲ
 τὰ ὅσα κηρῶ σφραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένεν, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσο- 20
 φίσιν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἀνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσ-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα χεῖται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
 τα' τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα' τὸν δὲ
 Φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ Φυγάδα. τοῦτο γάρ
 τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
 τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
 ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
 ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
 στείας· καὶ μεστοὶ περιῖασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
 21 πίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις
 ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σαι Φράσω.
 πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοῖ, καὶ τὰς
 πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
 νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσ-
 αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula,
 alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex
 divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut
 regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium
 etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est,
 quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus lu-
 dere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, ni-
 hilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias
 expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi,
 licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare,
 illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint
 divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent,
 & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias?
 quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios
 aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

έβλεψαν. οί δέ σεμνότεροι, καί προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καί ὑποκύψαντα, καί πόρρωθεν τήν
 ψυχὴν ταπεινῶσαντα, καί τὸ πάθος αὐτῆς ἐμψανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 κατασιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν· ὃδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς
 ἀπανθρώπιας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσιένται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοῖ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 εῖν ὑπομέμοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Σορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλὸν αἴτιον
 συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμψαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebeens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcurstantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cuitutionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comesis epotisque

- γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλῆσαντες, ἢ μεμφομένοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμουντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινό-
- 23 τατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληθα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἐωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότης προσείπωσι, τί καὶ φρονήσῃ ἐκείνους εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐβελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶε τοῦναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut fordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego vero adulatōres longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis existere superbiae ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & adeuntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεαμένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀβέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζῃ. ἐχρῶν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσιν. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ιδιώτας, καὶ ἀναφαν- 24
δον τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα ὄραν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἷε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemtum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimeret: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κεινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσμεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξάνιστάνται δὲ πάντων ὑστατοί, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγήτο. μάλιστα δὲ ἐμέμιητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συνιταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaesio adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis; quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipforum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem

στήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρι-
βὰς· ἥξει γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάζοντα,
πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λεημάτων. Ἀμέ- 26
λει καὶ πράττων τὰυτα διετέλει· οὐ μόνον προΐκα τοῖς
ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρ-
κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων
ἐρέγεσθαι τῶν οὐδεν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
τοῦ φειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
διαμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διεληφώς, ὅτι τούτων μὲν φου-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀρχὴς τοῦτο
καὶ βαθύμενος ψυχῆς καὶ μὴ πύ-
δουας εἰς ὅσον χρῆσθαι τῷ κτήματι·
ἢ γὰρ ἔχρην φιλοσοφεῖντα μὴδὲ
τὴν ἀρχὴν κηκτῶσαι, ἢ τῆς πα-
τρέθεν ὑπὸ τῆς τῆς κτήσεως ἀπι-
σχευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
ἀλλὰ μὴ κηκτῶμενον ἰσῶσιον ἄλλο
ἄχθος περιφέρειν, ὅσπερ οὐ φέ-
ρουντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περικτῆς καλ-
λιουργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
χρῆζουσιν ἀφελείας· ὅσπερ οἶμαι
καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολόβοτον τὴν κατὰ ἀγορὰς
κηκτῶν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτηα Νι-
γρίνου τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
ἐπαίνον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμένῳ
ἀνδρὶ. V.

10 Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
εἶναι διημελίγει) Λευκιανῶν καὶ
τοῦ πύργου,·
Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενομένης τότε,
γὺν δὲ Μινίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσματος
εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν με πότε· V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponaf-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
vitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
quaestu superiorem gerere debere. Quod & praeistabat
ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
eberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χοῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, καὶ πειδαν ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐβέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐὼ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς

27 διανοίας τὸ ἡρμωσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρήνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὥς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δεόντα ποιήσῃν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμὴν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι τοῦτο

istarum rerum nullius domini sumus. lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine inidem fruitur. Idem non parva praebeet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγούντες·
 οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν
 καταξύντες. Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στερρόν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
 καὶ τὸν ἀρίστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
 το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
 καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἑστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
 δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
 λευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κα-
 κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
 ταστρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀΐκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον
 διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὖ- 29
 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
 διεξῆει, καὶ τὸν ὀβίσμον αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ
 τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus fustinendis exerceant; vincere plerique iu-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
 dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 resectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digressus,
 urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

- τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν ταῖς στενωποῖς περὶ
 τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
 καὶ πελλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.
- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμϚ
 τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεῖς,
 ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
 τὸν βίον προείναι, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ὥα μὴ
 ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
 λέγοντος αὐτοῦ γελαῖν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύ-
 τειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
 ἔγγραϕον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύ-
 οντες συγκαταϕλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
 τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
 τάϕοις· ἐνίοι δὲ καὶ στέϕειν τὰς στήλας ἀνθεσιν, εὐήρεις
- 31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίην διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν
 ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
 tissimum enim revera equorum insanum studium, quod iam
 & multos summae existimationis viros invasit. Post haec
 quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
 funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
 vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
 intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
 dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
 ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
 sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
 aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
 hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
 carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
 servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos fertis
 coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
 manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι
 τοὺς τὸ πολυτελὲς ἔψον ὠνούμενους, καὶ τὸν εἶνον ἐν τοῖς
 συμπόσις μετὰ κρίων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,
 τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ
 σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ
 ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὥς εὐτελὲς ὑπερῷανδρυν-
 τας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μά-
 λιστα δίδουρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χῆσθαι ἴσασι ταῖς
 ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομῶσι, καὶ τοὺς
 ἔρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν
 τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις
 τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ φύραν εἰσ-
 βιαζόμενοι. Σολοικισμόν οὖν ἐκάλεi τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν.
 Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς 32
 ὡς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὥς γὰρ ἐκεῖ-
 νος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, αὐτὸν προ-

vita ab illis actum fit, quando talia de iis, quae post mor-
 tem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos ef-
 fe, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum
 croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis
 opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant;
 tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam
 viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt,
 & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti qui-
 dem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, fines-
 que earum confunderent, animum voluptatibus undique
 conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque
 Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per pa-
 tentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale
 voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia di-
 cebat, prorsus Morni dictum imitatus. Ut enim ille repre-
 hendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

βέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς
 ἡττιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου
 τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ρό-
 δων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ρινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέ-
 Φεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς
 33 πλείστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν καίκεϊνους διε-
 γέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα
 ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περι-
 εργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου
 τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας
 ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς
 εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήχι-
 στος ἀνθρώπου λαιμὸς ἐστίν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν,
 ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

10 Τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγγος, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ τεσ-
 ἔφ' ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης χαιπὸν σάραν δακτύλων μῆκος ἐκτετινο-
 δρίπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φα- μίνου. V.

non possuisset: ita & ipse inscitiae arguebat eos, qui co-
 rollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, vio-
 larum rofarumque delectantur, sub naribus potissimum
 eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri
 potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam di-
 ligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimen-
 torum varietatem, & cupidiarum bellariorumque curiosam
 compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momen-
 taneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. In-
 dicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc
 suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant,
 ullam ex emtis tanto pretio cibus voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων
 ἀνείσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πανεὶν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολ- 34
 λὰ μὲν διεξήκει, τὰ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δέιν ἐκφερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γάρ τινας τῶν αἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὴν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ὧτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grandi pec-
 unia mercentur. In haec autem absurda delabi eos mini-
 me mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequentium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Praeentes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digerent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac fani,

τρίων δέονται προσφορέων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπύσας, καὶ πεπηρω-
 μέναις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μίσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τὰ τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τέλει πῶς, μὴ σιω-
 πῇ πεφωβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βυλόμενος ἐξέπιπτόν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυεν ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent:
 audiunt enim eandem in foro, & medio die, [viri amplif-
 fimi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, il-
 lud nimirum, quod Phacacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con-
 stiti: deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhibebat; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio tetigerat, sed altius & letale vulnus erat: scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

Ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καμὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 αΐσθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέληφα. Δοκεῖ 36
 μοι αἰετὸς εὐθυοὺς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς ὁαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξέουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφοδρὰς τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀΐασι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς οὐδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν
 τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀοικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς οὐδοῦ· ἣν δὲ ποτε καὶ ἀΐκεται, ἄκρον μὲν ἐπιλήγῃ

15 Ἐπιλήγῃ) Ἄχρι τοῦ ἐπιξίσαι μέγαν. V.

animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium inten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ' 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. "Οστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τήνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθῆν ἐν μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀΐησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἡδοναὶ καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιέεοντος. ἐπ' αὖθις δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκέينو λέγειν,

altrius autem vulnus nequaquam infligit: neque enim valido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invulnerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sensum mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certum iam iaculatur. Telum autem, valide quantum fatis est impulsum, eousque penetrans ut inhaereat, intus manet, & multum medicamento emittit, quod videlicet dispersum, totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oblectantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit, sensum medicamento illo animum mihi pervagante. Suscurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηαι.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνον-
ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
θους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔν-
θεοι καὶ τραυματῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ
Φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, 38
ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
θῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε
καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ
παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω,
τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
πρὸς τῶν κυῶν τῶν λυσσώντων δειχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα-
νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inficio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc definente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripì, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συµμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγ-
ματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται
τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρᾶν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου
κοινήν τινα τὴν Θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τράσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρα-
καλεῖν.

verti solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quid-
dam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae
istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam
medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, &
ab illo medicinam petendam.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανειψιδῶνος 1
ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
ἄρπαγῆς, ἀζηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- 2
μην ὑπὸ τουτουὶ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ
καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
καὶ παρήκουον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἦν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντες) Καταπλιόντος, 13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκού-
κατερχομένου. V. μινος. V.

IUDICIUM VOCALIUM.

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
tebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
divisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis
me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
do non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροις εἰδέναι ὑμῖν. θεός δὲ σὺ μικρόν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἑμαυτοῦ. τοῖς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστίθεν, ἄρδην με
 τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῆσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον σὺν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι
 γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσούτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀντὶ τοῦ δικαίου κακτερεῖται
 τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτησῆς τῆς
 ἀφορίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντιου-

μῆνης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ἐρῶτερον,
 ἐν ἴσῳ τῆς ψίφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψίφος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica sede expellet,
 eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 intersiviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καὶ καθύψησθε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν αἰδικουμένῳ. Ὡς εἶβε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4 αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξάμενων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λαμβδα τῷ ῥῳ, διαμφοισθητοῦν περὶ τῆς κισσηρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἤρέμει συγχύσειως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἑκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6. Κισσηρεως) Κισσηρις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαργίας. V.

8. Ἐν τῷ γναφεῖῳ) Κισσηρις μὲν γὰρ φασί· γναφάλλα δὲ τὰ ἀποξυσματα. V.

9. Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι·

μόλις ἢ κοινή. V. Μόγισ, φασὶν Ἀττικῶς ἢς, ἀναλογικότερον διὰ τὸ

Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόντοι γινόμενων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰόλις διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι.

C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῳ, disceptans de voce κισσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γναφάλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque reliquae item literae quievissent, nec confusionem legibus veritam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque litteram in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κείδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιϋνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέργεσθαι. ἡμιθῶνοις δὲ, τὴν ἐσέξῃς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνέμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ Φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ἐν γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον, τοῦτο

& æquum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταυ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duæ quaedam bonæ ex vobis, & auditu decenti, αλφα scilicet, & υψιλον, [eius misertæ]

εὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασά-
 μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων,
 ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὥς
 μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό
 τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
 λῳ (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὥς ἐπέ-
 χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
 ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
 διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
 ὡς ἐφαίνεται, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι
 λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
 τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
 ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
 τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντετραμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα κατατολ-
 ρος ἤρξατο τῆς τοῦ σύγγραμμα εἰς το μᾶσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
 maiorem vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
 Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
 ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
 lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
 terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
 quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
 oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
 nienfium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
 nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
 dam poetam, Lysimachum nomine, genere, quantum ap-
 parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
 dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
 ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrediretur dicere
 τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
 esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

Lucian. Vol. I.

E

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
 σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ
 8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπό-
 τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
 πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἴτα ἀπερυβριάσαν,
 καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
 ακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδῖος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
 σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι,
 καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
 σχολακότην μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
 νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
 κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
 σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένη τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὅμοιος ἐπὶ μ' ἀφείλε-
 ὁ ἂν τοῦ ἀποστερούμενον ἢ ἔτι σθε γέ αὐτήν. V.
 καὶ τὸ ἀφείλεσθαι αἰτιατικῇ συν-

Praeterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese
 pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum
 postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset
 etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret,
 deinde, abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nomi-
 naret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens,
 ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro
 autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio
 destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum
 hoc, aut vulgare periculum est, cum affuetis & familia-
 ribus me rebus spoliatis; nam κίσσαν [id est, picam] avem
 meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abre-
 ptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palum-
 bum] una cum νήσσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν σὺν ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
 δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ὑμη-
 τὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 ταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, εὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων
 ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμᾶραγδον ἀπο-
 σπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε
 τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ Φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττίν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expu-
 lit, vultque eam Thetraliam dici? Toto insuper [θάλασ-
 σῃ] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hor-
 tensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 ταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sum iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμᾶ-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν furripuit; nec ipsi etiam
 ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquando atra bile percipum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

- 10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς οὖσαι βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δὲν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐσπερῆσθαι· τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ
- 11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβεβηκε, τουτοῖν τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percussit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam fit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinuerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Atcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeferat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὡς δικασταὶ μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὡς γλῶσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν τὰλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχει ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γὰρ τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξει Φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκοτῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀπὸ τοῦ ὅπου κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac quoque ex parte extrufit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens τὰλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obrinere. Rursus alius quippiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmitis:] hoc vero, est enim re vera τλῆμον, [id est, miserum] τλῆμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῷ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 φηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ὀδύρονται, καὶ Καδμῷ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι Φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοι-
 οὔτω ξύλα τεκτύναντας ἀνθρώπους ἀνασκοποῖζεν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἔνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργή-
 η, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Κύρος fit, τῦρον [caseum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eisdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

TIMΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. ³Ω ΖΕΥ Φίλιε, καὶ Ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑ
ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
τα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ
μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερεί-
δεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς
τῷ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ
ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις,
καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 "Ἀπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος
ποιητικῶν ἐνομάται. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. ³Ο IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephe-
stie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephelegereta, & Erig-
dupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, id-
que adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
enim magno nominum agmine sustines versum labantem,
& rhythmum hiantem reple) ubi nunc fulgur illud tuum
tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans?
ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis
fane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam
praeter nugas sonoras, ac fumum plane poëticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμόν σου, καὶ ἐκ-
 βόλον ἄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπ-
 ἔσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
 2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶττον γοῦν τῶν
 ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον θρυαλλίδα Φοβηθείη
 ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ Φλόγα· αὐτῶ
 δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι
 ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθίσονται τῆς
 ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς
 ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὗ-
 τω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
 γαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιорκούντων ἀκούεις,
 οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργός) Θερμουργός ὁ ὑπὸ τῶν ἀναιμίων καὶ ῥαθυμῶν,
 παρακινημένος καὶ πάντολμος. V. παρόσον εἰ τὸν μανδράγορα φα-

13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παραίμια γόντες ἀνήγερτοι ὑπνῶττους. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decanta-
 tum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto
 plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem irae
 scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod per-
 iuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam
 fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
 nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant;
 hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
 quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
 est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare au-
 sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
 facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
 Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
 mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
 aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quae

βλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὤτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ῥξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηθόν, καὶ ἡ χιών, σωρη-
θόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηθόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγῶν. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγίας
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδουκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσ-
οκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζῶπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ στα πλεονὴ τὴν ἐκβασιν ἐπιφύνη.
ποι' ἄλλοτε μάλιστα τῶν τούτων V.
χρεῖα τῶν ἀπίστευστων. Κατ- 13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
ἀλλήλως ἀγὰν καὶ προσφύας ἐκά- Νῆε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. V.

sunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis sunt iam provectioris. Nam cum adhuc iuvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adversus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat fulmen: ægis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque & usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceres; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycorem montem appulsa, veluti quandam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι-
γάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πείχειρα κομίζῃ παρ'
αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ
μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ οὗτος, οὐ πάνυ
ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συν-
τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιοτά-
τε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν
ὅποσάκις ἦδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ
σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ
ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς
γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς
συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγὴν.
ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πείχειρα) Μισθούς, τὰ διὰ
τῶν χειρῶν κέρη· τὰ ἐπείχειρα, τὰ
ἐπείχειρματα, αἱ ἀνταποδόσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι) Ὁμοία
ἢ σύσταξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφεῖ,
τῇ οἱ δὲ ἰδίᾳ ταςαν· ἀπὸ γὰρ τοῦ
τινὲς τὸ οἱ δὲ χεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀπὸ
τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

generis humani fomitem servans, quo maiora deinde sce-
lora subolescerent. Ergo premium ob focordiam ab iis tu-
listi, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam qui-
dem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum
corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud fane
pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui in-
stituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime,
paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore
spolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expila-
rint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt ad-
moliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant, ne au-
sus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui
e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res
suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent.
Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος ὑπ' αὐ-
τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
νυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
πόσοι Φαίβοιτες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, 5
τάμα εἶπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀβρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
καὶ τοῦ ἐμοῦ νύματος ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὲς αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαίβοιτες) Τὴν ἐκτύ-
ρωσιν διὰ τοῦ Φαίβουτος ὑποδολοῖ,
ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
κατακλυσμὸν δοκεῖ δι' αὐτοῦ καὶ τὸν

θεῖαν γραφὴν μὴ ἀπιστοῦμαι
τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
διὰ Σούδων ὑποφαίνεται. V.

τῶς praedicaris, sedebas; manu decemcubitale fulmen fu-
stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
tandem diffimulare desines? Ecquando erit, ut tanta faci-
nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
fatis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
pertinent, omisissis, postquam tot Athenienses exevi, divi-
tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
tu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurrā, ii

παλαιῷ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμ-
μένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρω-
θεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀπο-
τρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ
πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.
6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπό-
μενος, ἐναψάμενος διΨθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπό-
μισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ
προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. ταῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδα-
νεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν Ἀζίαν εὖ πρᾶτ-
τοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἦδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρό-
νου καὶ Ῥέας υἱε, τὸν βαβῦν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισά-
μενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ
κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενί-
δην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρῆς ἦν
χρησμολόγος, εὖ καὶ τὸ, Κρῆτες
αὐτὸν ψεύσται, λόγιον· λέγουσι οὐ ξ'

ἔτι ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα
ἀναστῆναι παραλαττόντα καὶ κε-
κοιμένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς
χρησμολογίαν τὸ ἐνταῦθεν λοιπὸν
ἀπιδεῖν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, &
temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes
quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam de-
flectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod
occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, 'qui
non ita pridem σωτήρ ἰσφίς & εὐεργέτης fui. Tot itaque
malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum
concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo,
quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone &
hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor
praemium vel maximum consequi, quod plerosque prae-
ter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim
mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Satur-
ni ac Rheae filii, excutienti altissimum istum somnum ac
vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) statu

μῆσαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν Φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταύτης μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθερός. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου Φιλόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί σῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλακίς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναρρίπισας) Ἀνακινήσας. V.
2 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἐστὶ μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, οὐ μόνον καὶ πικρὸς φλόγας ἀνίσταται· πᾶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἴοι-

κί μοι, διότι ἐκεῖ Ἑρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξιώσιν ὑπὸ Φίλσκητόν αὐτοκαυτάθη. V.
7 Πιναρὸς) Ῥυπαῖν. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac manu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, fordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philosphus est: neque enim sermones de nobis adeo impios deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colytrensem, Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς εἴοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

8 ΕΡΜ. Οὕτωςι μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεσμένους ἅπαντας οὔκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

Ι Τὰ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰάθεσαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θυοῦντες Διὶ τῇ Μιλιχίῳ· εἴκει δὲ καὶ τοῦνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τιθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρίπτειν τῆς ἀνίας· ὅρα ἢ τῷ Ἰχαριμ. καὶ προστίθει τούτο τοῖς ἐκεί. C. G.

qui totas hecatombas macerabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iur. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουρούντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὀράς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν' ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πύοτατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γαῦν ἐν ταῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis offibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supere-rat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radi-cibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad infaniam adactus, quod certos homines a se antea diratos praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Ti-mon necne dicatur.

Iur. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλεύ-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἑοίδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 ειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χορὴ τὰ ὦτα
 καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελησῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, οὐ Φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ᾧ Ἑρ-
 μῇ, παραλαβὼν, ἅπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἅμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstruendis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporea, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομασμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε Φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρῶν ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπείθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἰσάνῃ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷόν ἦν τὸ μέγα κεκραγέαι, καὶ ὄχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λέϊτο· Ἀνακίς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλ-
Δισσούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἔκα- λῆσαν ἱκαλοῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffrahi sunt & retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura non exsistere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quamquam interea satis poenarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

Lucian. Vol. I.

F

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

- 12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες. αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπέντλει, ἐξί-
φειρ. C. G.

12 Δικράνοισ) Δίκρανα πύα
τινὰ οὐ συνεχῇ, ἀλλὰ διηρημένα,

εἰς ἐφάπτονται τοῦ σαρκεῦ, ἢ κατὰ
δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ
λιχμῶσιν ἐν ταῖς ἄλλαις. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praefertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi pater-nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & meretriculis obii-ciendus? Ad illos, Iuppiter,

παραδοθήσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἔγω, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἐτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοίρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡΐκει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάροι) Ἀπὸ τοῦ, οἱ ἡδῆς. V. ἢ οἱ ἀδύνηφοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀπὸ τοῦ ἀρκεῖσθωσαν. V. 7 Προίεμνοι) Ἀμεληταί. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiore ducunt, acceptoque ab ea rhegone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivunt, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iur. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accusas, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μηδὲ παρακύνῃαι σοὶ ἐς τὸ
 φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῶ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
 14 γισμῷ. Ἀτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξόν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τῶ
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσασθαι) Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
Φάτῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαττόντων, καὶ
τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς
κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιῶν
λαβραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
στον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς
τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
τιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάλῃβῃ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι 15
εὐλόγα δοῦναι ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
τως ἂν δοκοίη· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδοτρίψ) Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
tem si praeceptum irent; quod plane canem in praesepio
facilitate videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini,
eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
(quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
bam, clanculum subeuntem, hero inamabili & Diis iratis
nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
dum non sit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην,
καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε
προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας,
ὡς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ
ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
κατασῆποντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν
16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὐκ
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαι-
νῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μή-
τε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν,
ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν,
ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει χρημίους· ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ
πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς καὶ ἀπλοῦς, V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis
in tenebris detinerent; dantes operam, ut me crassio-
redderent & pinguiorem, atque corpulentio-
neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes,
ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me con-
tumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iu-
berent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post pau-
lo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam re-
licturos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque
eos rursus, qui me libentius contrectant & infumunt, sed
potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, modera-
tionem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque
omnino proiciant, & cuilibet obrudant. Illud enim per
Iovem vide, quaeso, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis
formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit,
deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu
moveatur, noctu & interdiu, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπέυων, καὶ πάντα ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιού-
 τος ἔρᾳν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθῆις πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γνησίῳν, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατακλείσας παρβενεοῖ,
 καὶ ταῦτα ἔρᾳν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 'Επ' ἀρότῳ) Ἐπὶ σπρᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 ctare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venereo lachris liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem fuscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro certo
 circumferri debeat, qui quasi Cereris sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ' ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου;
ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως
λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος·
ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ
ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος,
ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχρηγό-
τες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δέ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.
ἀλλ' ἀπιθι ἤδη σωφρονεστέρω παραπολὺ τῷ Τίμωνι
ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ
κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρῆναί με, κατὰ
σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρῶν,
μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεσμοφόρῳ) Τῇ ἰστίᾳ ἐπαρ-
θινεύοντο γὰρ αἱ ἰέρειαι αὐτῆς παν-
ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσεισθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι πα-
ραχαρσόμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς
ἀκρυστέον, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc
plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt,
luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iur. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves
poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco
ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis
faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Ti-
monem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, vel-
uti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus
influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum in-
fluxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσ-
ρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθήσομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐ-
ρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώ-
λυτος ἢ ἕξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράζεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπέπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ
σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελ-
λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλου-
τίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἰτῆς, ὅπως τὸν
κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς ἤδη γέ τεθηγ-
μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20
ἐλελήβεις με, ὦ γενάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ
χωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ δόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturū, &
frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum
fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis
exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatus nisi semel & dili-
genter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligo-
ne reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam ali-
quando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercu-
ri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi
fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis
opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas?
Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed clau-
dum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπῶν παρὰ τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 *Ἐπισσι ἡ ὕσπληγξ) Τὴν συνί-
χοντα τὰς κυγκλίδας μεχλόν, ἣν
ἀρτίως λάμναν φασί, ὕσπληγχα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίασθαι βρόχον) Βρόχον εἰς
τὸ δι' ἀπορίας βίβου ἀνάφαντας ἰαυ-
τούς ἀπολύται τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum fit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamāt praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opri-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι
ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ἄν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοῖνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέ-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβالόντες με, καὶ καταση-
μνήαμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀβόῃ σκεπόμενος, περιμά-
χης τὰς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦτοι
τοῖς δακτυλίοις περιανγαζόμενοι
τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
βάλλουσαν χειρὸς πληθῆος τὸν χρυσὸν
διασπείροντες. V.

4 Ἄλλ' ὁ Πλούτων) Λένιττεται
αἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευταίωντων πλου-

σίων διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύ-
τη τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐπὶ τῇ
κρίττοντα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δίλτον καλεῖ καὶ τὸν
ἐν εἰρήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum fatis sibi persuadere possunt, suas illas opes
fornium non esse.

Plu. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
fit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine fatis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
iiciunt, ac diligenter obsignant domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, deritro linteo obrectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me au-
tem ū, qui tamdiu speraveram, ad forum itidem ut hi.

- 22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάβον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θείει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυσεν,
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀβρόως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ρητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ παρίστον. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκτικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαίσις ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exspectant. Ubi autem sublatum est figillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exoletus, ei perdepsendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, & inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν
πέδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις,
ὄρβιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀν-
άκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχά-
νουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμο-
δούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοι-
αῦτα ἔξεστιν· ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ
ἵπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν
ὁμνύουσιν, ἢ μὲν εὐμφορότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν,
εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ
τοῦ Ὀδυσσεως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκ-
καίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ'
ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιουρκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ παν-
ουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὀπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειῶν τὸ ἀπειρίκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπει-
ρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui
pedicas etiamnum exhorrescit, & si quis temere praeter-
iens loris increpuerit, arreclis auribus repente resistit, pi-
strinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir,
iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in
homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos
flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque
liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus,
vel equorum alendorum studio infaniens, aut assentatori-
bus sese totum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyssē pru-
dentiorē, sedecim simul una Croesis ditiorē, puncto
temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis per-
iuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsis

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὦν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλιᾷ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφοθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν,
ἄχρις ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσόν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῶ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ᾧ γὰρ δὲ, ὅσγε τυ-

pedibus uteris, qui, quaeſo, tanta in te cum ſit caecitas,
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miſerit Iuppiter, divitiis illos eſſe dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi ſint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
ſtide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Athenienſibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove miſſus quid facis?

Plut. Surſum deorſum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo eſt Iuppiter, eos a te ditari exiſti-
mans, quos ipſe opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὐ-
τω χρήμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου·
ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ραδίως, ἀμαυρὸν οὕτω
καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ-
εχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπίπτω περιίων, καὶ
σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ραδίως
φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκέως τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι
πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ERM. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26
ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ
τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντα
ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶε-

cum esse sciens, eos quaesiturum mittebat, rem, ut vi-
des, quam non sine summo labore quis reperiatur, quaeque
iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-
dem facile reperiatur, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-
que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines
& scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam
in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus
impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile
aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes
vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut,
cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libertas
relicere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas,
ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-
tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκῆτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σαιτυῖ, κορυβαντιάειν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνηνός.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ τοιοῦτον οἶός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χῳλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς μὴ παντάπασι ἀμorfος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θιόγνιδος διαπαίζει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perduto amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄραν τὸ κάλ-
λος, ἐρώσι, καὶ ἀπολλύονται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γε
τις αἰκοῖς, ἄλλον ἀπογυμνάσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς
κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦ-
τα, καὶ ἐρώντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενό- 28
μενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἐτι ἐξαπα-
τῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῇται αὐτοὺς, θάττον ἂν τὴν
κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε
ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν,
ἐνδόθεν τὰ πάντα ὀρώντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι
συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀπὸ τοῦ αὐ-
τόχημα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀπὸ τοῦ μὴ
ἔχοντες, ἥτοι μὴ δυναμένοι βλέπειν
τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συν-

υπακουστίον τὰν εἰς πρόβειν, ἐν ᾧ,
ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα,
οἰοῦν, σκοτοδιναῖντες, τὸ ἀκριβὲς
τοῦ βλέπειν ἀπολαλκότες. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi
autem, qui credant videre se non personatam aliquam pul-
chritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inar-
descunt, ac nisi poriantur, prae doloris impatientia sese ipsi
perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit,
damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res pror-
sus inamabiles & inenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac
sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod non-
nulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc
illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit,
ipso, qui omnia introrsus videant, ignorare; totam illam
pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quenam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὲ τούτων ἀπάντων καταληθθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέβηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

29 ΕΡΜ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλούτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάβεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος διὰ τὸ οἰοῖναι ἐκκικαυμίνον χωρίον ἐξηρημῶσθαι τὸν ἐαλωκῶτα τῷ πάθει τοῦτο τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ὅποι εἶναι συμφερόντος αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλέγον καὶ καίω φασί· συνύρομος γὰρ τοῦτο καὶ ἡ ἀνοία· αἰστανέουσιν γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσηγνημένοι τῷ μῆδ' εἰδῖναι ἔχειν ὃ, τι χρῆσονται ἐς τοῦτο. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκακίᾳς ἐπιστρίχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δὴθεν ὑποδυομένη φιλαθήρεον, ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακίας συνίστην αὐτοῖς ἐκλιιάζεται τιθήναι ἑαυτὴν, τὴν θούφιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένην. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφορεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύειν ἀταπειθούσης, καὶ ὥς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προανακείσθαι. V.

Plut. Cum aliquis felis tantum mecum congressus, aper-tis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Molli-ties, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta : quae ubi homi-nis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum fa-tellitio; cruciatus autem quoslibet patiaturs facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quam-que aegre retineris; facile autem fugis, animum nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ἔσεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἢ Πενία δ' ἔμπαλιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐδὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὔτερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν 30 καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢ μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί

6 Ἀλλὰ μεταξύ) Ἀττικὴς ὁ λόγος, αὐτῇ τῇ τοῦ δράματος ἰθαί· πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐπιτεταμένος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem anam praebens, & infinitos uncus ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπει ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπε-

4 Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπέρβολος αὐτός, ὡς Ἀνδρετιαν φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ἐν ἀστρακισθῆαι διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχοποιὸς ἦν, καὶ ἐλυχοπόλαι, ὡς Ἀνδρικήος ἱστορεῖ, ὅς καὶ ξίνον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται ἐπὶ τούτου διὰ καὶ τὸ ἦος τοῦ δοτρακισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νερων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐ. Δημοτυδικῶς Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βαρβαρὸν σκώπτει φησὶ. Κρατίνος δὲ ἐν Ὡραῖς ὡς παρελθόντες νέου τῷ βήματι μέμνεται καὶ παρ' ἰλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφίξι, καὶ Εὐκλείς Πόλισι· Πάσιαν δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῃ Λύδος αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . ἄλλας ἰστί δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρίματες, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δικάτῃ Φιλιππικῇ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλεύοντα ὑπὸ τῶν Ἀθηνησὶν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιφῆναι εἰς τὸ πύλαρος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναῖον προστάς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὅς πρῶτος δημαγωγὸν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ἂν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελλυτότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στίφοντες ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀσβαλίσθαι τὸν σὺλλεγον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξίνους ἰστίαν μίλλεττα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Διοδοτὸς δὲ εἰς ὑπέρβολην ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Πάχτηος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἐμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν ὄμιον, ὡς καὶ Λισβίαν ἀπάνταν πλὴν Μηδυμαῖαν τοὺς μὲν ἠβῶντας ἀποκτείνει, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσσας, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστέλλει ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπισύσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδύμουτων Ἀθηνῶν Λισβίαν, καὶ δέκα ταλάντους αὐτὸν ἀργυρίου μεταλθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν ὄμιον, καὶ τρίτην πάλιν ἄλλην ἀποστέλλει ἀταροῦσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θουκυδίδης. Ἐπίστη δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσδίδει ἄρχοντα Εὐθύον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημαγωγῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀπὸ σκώττων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀσφαλὶς, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρὺς· εἶχε δὲ καὶ φανερὴν μεγάλην βύρσο· δέλην δὲ αὐτὸν λέγουσι ἢ ὡς βυρσοῦνίου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἴτε παῖδος τὸ ἐπιτύδευμα μεταχειρισμένου· ἰκαμαδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ ματίς. Ἐξέπλυνε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἐβη καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἀρχόντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praecis: fin me deferas, fortasse in Hyperbolium aliquem,

σοῦμαι περινοστώ. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθά-
περ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεῖνόν, 31
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ
ὁ Πόνος ἐκείνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ
Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ,
τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδελιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειρα- 32
γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τούτῳ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic fons, quasi
si ferrum ad faxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac faxosum agel-
lum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum
etiam Tolerantia, & Sapientia; nec non Fortitudo, & to-
tum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fa-
mes: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime
fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memora-
bile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam
abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθ' ἐμὲ, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἢ αὖθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὴν συνεργόν) Σημειοῦ τὸ Σηλυκοῦ οὔσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτῇ ἀγαθὴν συνεργὸν πρὸς τὴν πνίαν τὸ ἀρετικὸν οἷον V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudaris, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detricto panno haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nac iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacumque degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ERM. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

TIM. Τίνες ἐστέ, ὧ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἤκετε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαινοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὕμᾱς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ERM. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστάς
τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talìa sunt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & saxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, Dii estis, vapu-

ὡς Φατέ' πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους
μισῶ, τουτοῦ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρί-
ψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι
κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦ-
το ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι,
λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ
ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων
ἐκεῖνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι ἱκανὸς
ἐμοὶ πλούτος ἢ δικέλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός
εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Cae-
cum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminue-
re certum est.

Phu. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum
iumento meo arcessam: plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid inscite facias, Timon: quin potius agreste
isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus
fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athe-
nienisium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceffire. Vobis haudquaquam
egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix,
si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a qui-

ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεν δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36
χάρις τῆς ἐπιμελείας. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν
λάβοιμι.

ERM. Τί δῆ;

TIM. Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud fane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isti hunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit; assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans, deliciis corrumpens, & livori obiiiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deferens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebuit, & tot illas res despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quatenam divitiae

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκο-
 Φάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 στὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν
 τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα
 παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῃ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν
 ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ERM. Μηδამῶς, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσιν ἐπι-
 τήδαιο πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

mae forent, quas neque eripere posset assentator palps; neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Auscto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea nequam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προομιών, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγχε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε·

2 Ἀνέξομαι γὰρ σε Σκόπει, πῶς ἐπάλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τῇ πτύσει, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπιτέγχεις, οἷον ὀλίγα

λίγοντά σε. ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀπὸ τοῦ εἰσδέχομαι ἢ παραχωρεῖται προσελήφθη. V.

Tim. Dic, fino! modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suāvissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

ταύναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτοσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέδ' ἦκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

39 EPM. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

TIM. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότεν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius prodicionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, & de integro descendendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόσθηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόγου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γὰρ σοὶ τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ
παῖς· σέ Φημι Θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τούτῳ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκέπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρειν· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δικάλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάβους τὸν Θησαυρὸν ἐς
τοῦμ' ὦν ἐστιν προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ περδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 (ὑποστήσομαι) Ἀποστήσομαι. G. ἰμφοῦται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
καὶ ματιάδῳ ὄνθῃ τῷ συγχυρή-

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάλιστα
τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει
ματι. V.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione conicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucri praefes, unde mihi tantum auri? hocce

ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὔρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

ᾧ χρυσέ, δεξιάμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ᾧ Οἰλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. ὦν πειθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-

42 το οὕτω καλὸν ἐραστήν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; ᾧ Μίδα, καὶ Κροῖστῃ, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ᾧ δίκελλα, καὶ Οἰλτάτῃ διΦδέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἥδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαραγμένον. G. ἱερμοτέραις τῶν χαρίων εἰδύσαν
13 Ὑμῶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ) Ἑλλαντες τὸν Πᾶτα ιδρύσανται. V.
Ἐπὶ ταῖς ἐσχατίαις γὰρ καὶ τοῖς

somnium sit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc sane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrassse. At ego universum hunc agrum coemam, turremque asservando

μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδαιτᾶσθαι τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἔξιν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἑλέου βαμὸς, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐλῶν· μονήσης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43 ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λυδίων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῶν

ζ *Η' Ἑλέου βαμὸς) Ἰδμετο γὰρ παρ' Ἀθηναίων Ἑλέου βαμὸς, ἐπὶ συμπαθείῃ καὶ φιλανθρωπίᾳ αὐτοὺς παρακαλεῖν. V.

IO Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Ἐστὶ τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὕτως λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν ἐπισηγομίαι πατρὸς καὶ ἀργίας, ἃς ἀποφράδας ἐκάλεον. ἐν ταύταις οὐδὲ προσέπειν ἂν τις τινὰ, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἂν αὐτοῖς ἐτελείτο διὰ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φευριλάειον μῦθος, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῦθος ἀνέειπε τίς καταειχόμενός μετὰ συγγενήσιν πάντων προϊόντων ἑτέρον τρίπον, ὅτι καὶ τὰ Διάσια συγγιγνόμενοι ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐτεύθη καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαίστιον ἀποφράδα ἐκάλεον, οἷον ἐν μηδὲ φράσαι τίς, μηδὲ προσεῖπέν τι ἀξίον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσιν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec fancita funto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δέ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δέ, καὶ Θράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτῇ, Ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοὺς θυνέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γεῖτων καὶ ὅμορος, ἐκσεῖων τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδίστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἰδοίμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἣν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δέ, τὰς χεῖρας

acrea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos funto deserta atque solitudines: tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice laudare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei iniectione exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hic:

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖν· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποίη- 45
 σάμην ἅπασι γινώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχονή γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 φραίνόμενοι τοῦ χρυσοῦ. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοί· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἤδη αὖ-

13 *Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν) Ἀπὸ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσομεν, ἢ ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσομεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echecratidae filius Colyttenfis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec fun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeſo, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere respersi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

ταύς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρέχον, πίβους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμμηκάς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμῶζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ Οἰλοσκάμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδυράμβων ἤκω κομίζων.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχαίμὸν ἐστὶ τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαντίας; 47 Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχαίμην) Ἐπύχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horum veniens? is Philiaades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere;

ὠδικοτέρων εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶν εἶδέν με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

- 48 ΦΙΛ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάσαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφθιοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαινοὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἐτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλούτον. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσω· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nuncine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postulare, posses, in itinere, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec, quae iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων,
ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἂν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὥς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουβέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδού τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λέγων. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μιάς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν) ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

5 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἱ ἐπὶ
μέρους εἰσθασί λῆγειν, ἔφαγον τοῦ
ἄρτου, ἵππου τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διατίμειν τὸ θεωρητικόν)
Ἐπιδόδωκε τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θίας τῶν Διονυ-
σίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεῖ-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις·

μήπω δὲ τοῦ θιάτρου καταλαμβα-
νόντων ὀχλήσις τε ἐγίνετο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. ἰδοῦν οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων
τὸν οἰκίαν τόπον μὴ ἐνοχλοῦτο φυ-
λάττωι καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὲν ὑστερῶν ἀποστερεῖτο τῆς
θίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πεί-
ντες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοί-
μου μισθοῦμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λωμα ἢ πόλις παρέιχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διό-

sis praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas;
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiade: sed adesdum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequirit; ego autem, quem illius commiseresce-
ret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum

μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΙΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μεν, καὶ οὔτε πλέον ἔξην δούκι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖν, μηδὲ οἱ πεινῆες διὰ πείναν βιάζοντο. Ἔειπεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κῶλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειροθῆται παρ' Ἀθηναίων διακομήν· εἰκότως τοίνυν παρὰ τοῦ Τιμόνος ἀποπέμπεται, ὥς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζίνως παρεμβαίντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero acceffissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colyttensis Ethecratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vixit autem uno die pugilatu, & luctu, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Qui pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; Θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέμψει πρὸς Ἀχαρνεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

TIM. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προε- 51 γράφῃ ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σουτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψήφισματα γράφῃ καὶ συμβουλευῶν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν ἐπὶ τούτοις ἅπασιν, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς) Δικαστήριον Ἀθηνῶν ἢ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθριον προκαθήμενων τῶν δικαστῶν παρ' ἃ καὶ Ἡλιαία ἔκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἠλιεύσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροίζομένους. V. 1

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διὶ ἀκτῖνας οὐ, ὡς τῷ Ἀπλλωνί. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας [mille viros] cecidit.

Tim. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliææ per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; cum praeterea septem aureis co-

ἐπτα, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διόνυσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὦν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα ἀνέβηλοι. Τοῦτι μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεῖα ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, ἢ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα

ἐγγυτάτω τοῦ τελευταύσαντος· οἱ δὲ ἐξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκίοις λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysiiis tragoedis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἷμοι τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἄστος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἄλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον διορύξας.

ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἷμοι τὸ μετάφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάβοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθοδόμον οὐρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθοδόμος ἱερὸν· τὸ ὀπισθεν
ἱερόσυλοι διαβάλλαν ταῦτα φασί· ὁ δὲ τοῦ αὐτοῦ οὔτως ἐλέγγο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te fycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μισρὸν ἀνθρώ-
 πιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
 54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
 συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκ-
 πετάσας γοῦν τὸν πάγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας,
 καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
 βλέπων, ἀνασπασοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφε. οὗ-
 τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλής, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
 καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
 ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
 τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀΐσκειτο ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
 τῷ (τῷ ζωρτετέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λή-

6 Βρενθυόμεσθαι) Διὰ θυμὸν μετα-
 μορφοῦσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ἐμ-
 μιμεῖσθαι καὶ μιμεῖσθαι, ἐπαιρε-
 ται. Βρενθῆς δὲ εἰσὸς μύρου, ὃ χρίσ-

μαιαί τι γυναικὲς μίγα φρονέει. V.
 10 Καὶ Σωφρονισκός) Οἷον τοῦ-
 το πείσκειν ἀπὸ τοῦ Σωφρονισκοῦ
 παροδῆσαι. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
 cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
 & pugilatu, & luſta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
 cycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
 ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
 murans venit, Titanicis oculis aspiciens; capillis antero-
 ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
 Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
 habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam
 ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
 rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
 galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
 nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit,
 (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
πλεῶς, κυνήδον ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφώς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπᾶσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὥς μὴδ' ἐλίγον
τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰὲς αἰὲς τὸν πλα- 55
κοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ
πάροις, οὐκ ἄχοις ὠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα Φησὶν ἥδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἔμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῦμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρυκῆ. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμη-
μα ἐξ ἀργυμάτων π:λλὴν συντεθεί-
μένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ὑπότρημα

μα διὰ σχερότητος, ὡς Ἀριστεφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔειπε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν
ἀπὸ τῶν κρείων ἐν τῷ ζαμῷ γλοῖον
καλεῖν, ὡς τοῦ ζαμοῦ ἐκλεισπύτος
τῷ τρυβλίῳ περιβάθῃται. V.

hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
fermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & infatiables voracitatis fructus
est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & sal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi,
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
sere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυήτος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

- 56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλούτον σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοϊκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

ς Καὶ ἡ γοητεία προηγείται) Οὐδὲ Ζεῦξις, ἢ καὶ Παρράσιος οὐτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τιρατείαν γράφας ὑπετύπασατο, ὡς οὗτος ἀπαρμυλλάκτως

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους θρασυητέα φη καὶ μιαιφάν ἦσαν ψευδοσόφον αὐτῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπικριβάσατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasyacles?

Thras. Alia me causa ad te ut venire compulsi, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον
 δὲ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουτος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδεν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλάκις αἴτιος ἀηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γὰρ μοι πείβοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν Φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν δυναμένῳ μὴ
 μέντοι εἰς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον εἰς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμεῦ ὀρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ'

3 'Εννεάκρουτος) Κρήτη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam fatis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiarum, perniciosissima atque infi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, ne-

ἔβελον αὐτῷ ἀνῆς, διαδίδους ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμεῖ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαιοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχῃς, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χορὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παῖσμέθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μᾶν

que tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Istiuc recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput implebo pugnīs, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod re

παρακέκρουσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χρίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμώζομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίθους ξυμσρήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἀνευ τραυ-
μάτων.

1 Παρακέκρουσμάί σε) Ἡπάταν σε ἐν οἷς ἔλεγεν περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco
adiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Blepf. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ Φθεγγόμενον ζῶν; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διατῶμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὄρνις μίγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροῖαν δὲ ποικίλην· ἐστὶ γὰρ ἀναιμὴς χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόρφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λιπτόν, ἐπιμηκὲς, χλωρὸν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πόντε μόντα κυτσκουσα ἅ. ἐκ βλήνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκόμενον ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰστού πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνον ἀνθρώπων φθίρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τίνος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σιχύα τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύττις κελύτερον αὐτῆς, τὸ στόμειν δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνη ταύτη εἶναι καὶ εἰσιεπὴν καὶ γινώσκουσαν· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρρεινι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νεκτεύουσα μίσσῃ, ὡς ἑπτα ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτα δὲ τί-

κτειν καὶ τρίφειν τοὺς νεοτούς. Τὴν δὲ ἡμίρην τοῦ τοκτοῦ φασὶν ἱεράν· σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδους δύσεως καιρὸν ἐπικαθελομένη τε τῶν πετρῶν αὐαί τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ ἡνιμενον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἀφανὴς, ἡ δὲ ἐλάττω ὠδίκη. Πάται δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἄρρειων γηρασκόντων ὑπεπτασθᾶν τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκείνους βούλειντο· ἐπακροῖσθαι τε τούτοις τὰς οἰκείας ἡλθείας ἐκ τοῦ ἄβρῶτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρειων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κλύκεις, ἃν μόνων εἰς ἀκρόσεια τὴν Φωνὴν, σημείον ἔχειν πανάληθες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήσκειται. G.

H A L C Y O N

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. QUAE ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πελύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύβεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κῆρυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινος δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἶα τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πώποτε ἂν πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν ἄλλῃ παραθεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεία

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua fane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Acoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero progenerum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebile ergo plane sonum emittit animal istud. Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: atramen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέροντας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὁρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧς Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκὲς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

- 3 ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκότα μὲν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινην ἄγνωστον οὔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐπι-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dis-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρων, ἐπειτοὶ μικρὸς πᾶν καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰθε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατον τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκεῖνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμενεν αὕτη γέ' ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀπὸ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utrique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλόν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πίσω τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω; φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; εὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκ εὖν δὲ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enim vero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφει, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃ ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ 6 μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξ ἀρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα οὐτ' ἀνθρώπος ὡς εἰκὲν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίζομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τοιχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros proorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τα πάντα θεοὺς ἐξουμένους· τίνας οὖν ἴσως δο-
 ξεὶ πολλοὺς, ὅτι ἔχουσιν μεγάλῃ τῷ κόσμῳ τὴν ὑπερ-
 σσηπκὴν τὴν Σαυαττικὴν ἢ Χαμζῶντις εὐδὴς, τηλι-
 κῦττα καὶ τὴν ὀλιγωρὰ αὐτῶν, καὶ τὴν ὀρεσσω, καὶ
 δασκαί, ἀναλγρὰ δαδῶν τῆς τελεντῆς διαδέσεως.
 7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς τούτοις οὐ-
 σι, πύλλ' ἀπὸ ἀνίσταται τῶν ἐπὶ τῶν παύσων. ἐπεὶ
 καὶ αἰλῆσαι τὴν ἀαίειν, καὶ ἀαίρειν, ἢ γράφειν
 τὴν ἀγραμμάτικον γραμματικὴν τεκτεῖν, ἀνιστάτερον
 ἔστι τῶν, ὡς αὖ ὥσθ' ἀνεκτιμῶν, τοῦ πρῶσαι γυ-
 ναῖκας ἐξ ὀσίδων, ἢ ὀσίδας ἐκ γλαυκῶν. ἢ οὐδὲ Σύσις ἐν
 κερῶν σχέσθ' παραβάλλουσα ζῶσιν ἅπαν, καὶ ἄπτε-
 ρον, πρῶσαι ὑπερῶσα, καὶ πτερῶσα, ποικιλία τε
 Σαυαττικὰ πολλῇ καὶ καλῇ καὶ πατερόπῃ χρημά-
 των, μέλυσσαν σοφὴν ἀπέδειξε θεῖου μέλιτος ἐργατινῶν
 ἐκ τε ὧν ἀδῶνων, καὶ ἀψύχων, πύλλ' αὖ γῆν πλάττει

lent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magni-
 tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
 tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
 lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
 Proinde tibi mihiq̃ue ac multis aliis nostri similibus multa
 quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
 nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
 bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
 sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
 pedibus ac pennis animal, pedibus apposis atque alis, &
 varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
 rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
 tum porro ex ovibus mutis & inanimatis plura genera fin-
 git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένῃ. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὕσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδουσιν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἡμοῖς, ὃ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρωτα πολλάκις ὕμνήσω, γυναῖξί τ' ἡμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
 οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ὃ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὃ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυσιζῆν τ' ἡμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτά. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
 va quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusiniis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
 a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
 cias, non refugies.

Chær. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad asty tem-
pus est e Phalerico.

Chaer. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. **Ο** ΜΕΝ Καύκασος, ὧ' Ἡφαίστῃ, οὗτος, ὧ' ἱ
τὸν ἄβλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλώσθαι δεήσει· περι-
σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνὸν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς
χίονος γυμνός ἐστιν, ὥς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ
δεσμά, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὧ' Ἑρμῇ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρή, ὥς μὴ ἐπαμύνειεν
αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ
τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δο-
κεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

II Τὰ πλάττα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἔλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργοί) Τὸν Προμηθεΐα γὰρ λήγουσιν γῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. **C**AUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui mi-
serum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc
circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae
sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic
omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili
& terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias
ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis
verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed,
si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipi-

σταυρώσθῳ, ἐκπεταβείς τὸ χεῖρε ἀπὸ τουτοῦ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδιτὶ περὶ μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαγῆσόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔως, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὀρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτιτμημένοι, μηδὲμίαι ἔχουσαι διὰ βασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccesae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheus, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, misere mini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiehas, o Prometheus, miserefcite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρωμένως
κατάφερε. ὅς καὶ τὴν ἑτέραν κατειλήφθω εὐ μάλα
καὶ αὐτὴ εὖ ἔχει. καταπτῆσεται δὲ ἥδη καὶ ὁ αἰετός
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχρῃς ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

PROM. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μητέρα, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ERM. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἀδικον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσῃ κα-
λύψας ἀργετὶ δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὕ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὶ) Ὁ μὲν τῶν διαχρίντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἢ τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὲς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ 9' Εγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & follertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admifisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtectis offibus adi-
pe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini.

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μὴδὲν ἀδικήσας δεῖσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡ δέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεςιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμησάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἑμαυτὸν ἔλεγε. Πρυτανεῖον δὲ ἴσθιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπὸ λυον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην διαρεῖα εἰ πάλαι ἐτίμων. V.

13 Εωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀναφελές. V.

13 Τὴν ἴφεισιν ἀγωνιῇ) Ἐφείς ἴσθιν ἢ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἢ καλοῦσιν ἰκκλητεῖν· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελές σοι ἴσθιν ἢ ἴφεισις μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰτὸς καταπτῇ ἐπιμνησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτης σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἴ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μοι ὥς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

ποῦ Διὸς οὐδὲν πειῖσαι ἄλλο δυνά- σιν, ἡνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικα-
μιθα. Ἐφίσειν δὲ οἱ δικαστικοὶ φα- στήριον ἱσταῖται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τε-
χνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκάτε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ
πρὸς λόγους τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμι-
νον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ
παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς
κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι
τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον,
ὦ Μαίαις παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν
κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων,
καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα·
οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημά-
των· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν
τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem incufabit: ambo enim artifices & di-
cendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium
orationum studio longe absum, quippe circa caminum ple-
rumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non le-
viter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius
vellet dicere, mihique exprobraret tale quidquam in arte
simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiæ fili,
aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit ora-
tione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu
perpetrafti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere
tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis car-
nibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένους. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὁφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, fatis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὅστων ἐν τῇ μερίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐνοήσαντα· καὶ ὡς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
 8 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑῶλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἅπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τρεπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat verustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse maiorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviiis festivitates eas, astum & iocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ
πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε
ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὤμην τὸν Δία,
οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανεμῶν τις κρέα,
παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεμῆκεναι τῷ Διί, τὴν
δ' ὅλην ὑφῆρῃσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινόειν, καὶ αἰετοὺς κα-
ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
σκάπτειν. Διότι δὲ καὶ χλευαστι-
κὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασειεῖν τοὺς
ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
τῶν ὀφθαλμῶν· ἄλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαί-

νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκάπτειν
καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ ριζὴς
καὶ ὁ μόμος καὶ ἡ ἀκίλσθια καὶ ὁ
χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφον
σιλλογράφει. V.

14 Ἀγίτεια) Γρ. εὐτίλειαν.
G.

reliquum, nisi ebrietas, satiataque & silentium, res te-
tricae & iniucundae, quaeque minime computationi con-
venient. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
esse Iovem posttridie; nedum ut tantopere propterea indi-
gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentan-
do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
& aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
& in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βῶν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσω
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύει
 σταυροῦ ἂν τιμήσαιο, εἰ τὰ κρέα εἴπων, καθεῖς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάντῃ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδυ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθῃ δὲ οὐδείς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοι
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὧ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 Ἡ κονδυλούς) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, εἰσὶν
 κόνδυλοι οὗτοι· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

Ἡ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κατὰ
 δόμενος τῶν ραπιζομένων· κατὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantoperé stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: sin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 stenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιάσθ' ἐμὲ
 πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγενῆσθαι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοῖνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδὲ-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς·
 πόθεν δὲ ἀγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα

insimulationem; nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuum contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculta quaedam res & informis, silvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

- πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμε-
λείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ γάρ τι προβουλευῶ εἰς τὸ
κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν,
ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πλητοῦ λαβόν-
τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τε
ὤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-
μενον. Καὶ ὅη, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδρι
13 φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ τὴν Ἀθηναῖαν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξίτησις) Ἀντὶ τοῦ ἡ παράβησις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τῷ
θεῷ δηλοῦν. V. 13 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτητος ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agi-
to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
nobismet ipsis affimilia: etenim ita statuebam, deficere
quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
tificiofissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
lioris haberet sensum. Itaque, secundum poetæ dictum,
aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Miner-
vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
commodaret. Illhaec sunt scilicet, quae gravia in Deos ad-

κηκα. καὶ τὸ ζῆμίωμα ὄρας πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα
 πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον·
 καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοί,
 διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
 καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
 ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε,
 μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσώσι, καὶ πό-
 λεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
 ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
 τατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπον-
 θῶς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
 θεοῖς, οὕτως ἀν' μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι
 αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
 γίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀχαμῶ, ἀντὶ ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον,
 τοῦ ἀκατίργαστον, ἀπεριποίητον. G. ἀπεριποίητον, ἀκατίργαστον. V.
 14 Ἀχαμῇ οὔσαν) Γράφεται καὶ ἀκόσμητον. G.

nisi: tum detrimentum videntur quantum sit, qui e luto ani-
 malia confecerim, quodque haecenus erat immobile, in
 motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Diī
 sunt Diī, quia in terra quoque animantia quaedam mor-
 talia exstiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur,
 quasi deteriore Diī essent conditione ab hominum ortu;
 nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia ad-
 versum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gi-
 gantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali-
 quod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpes-
 sum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo-
 rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius
 horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis
 agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πατηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτου ἀντὶ τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστὶ, Προμηθέως δέ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτοῦ μόνον σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἢ οὐ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὲ τι τοῦτ' ἔφη; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν

3 Μισταὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου. καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.
 G. τοῦς ἡδύκκα, βαρύτατος ὁ λό-
 8 Ὁρᾷς ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν. γος. G.

tum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θάυμαστον ὄντων, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραδῶμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευμάτος. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσιν, καὶ πολεμοῦσιν, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσιν, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασθαι ἂν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραδῶμεν αὐτὸ) Ἀπὸ τοῦ θεωρῶμεν. V.
ἐξετάζομεν, συγκρίνομεν, παρα- 5 Δειχθεῖν ἂν μέγα) Γρ. δεῖξ
βάλλομεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verseremur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices reddidistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum & Terram, quod nos considerint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nec negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερπῇ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπινόμεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
 17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρατὲ αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γεγόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιῆσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἀνταῦθα τὴν ἀντίσθιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πά-

τα ὁ Ζεὺς γίγονε, δι' Εὐράκην ταῦρος, δι' Ἀρτιόπην σάτυρος, διὰ Λαῶαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebeat occupationem. Nos autem quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit, hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros & cycnos versi, Deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes. At quod aliud ex-^{emplar} isto melius mihi proposuisset, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἐβυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν θεοί,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῶν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου τοῦ κτήματος οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀπασβέννυ-
 ται ἐναυσασμένου τινός· Φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι
 τοῖς δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρῆ εἶναι.

14 'Εναυσάμενου τινός') Ἀψαντος. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam mōram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopus: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ἔπου
γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς
τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς
ἡδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ριγούντες,
μήτε ἐψύχτες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
19 δέομενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγ-
καίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅ-
πως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγνυῖας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάων,
καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλι-
στα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδί-
στην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
ἐλίσσασθαι περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτῃ τοίνυν ἡ μέμψις ἂν
γένοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως
οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς·
καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρῶδέ-
στερον. ἢ ἀκείνῳ αἰτιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἐάων) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνισσᾶν) Θυμιάων. V. ἀπὲρ τοῦ εἶναι. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocine vos aegre
feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detu-
lisssem in terram, nihilque omnino ex eo reliquisssem, haud
magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo
indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis,
neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis
usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacri-
ficia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, &
lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere
delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quan-
do nidor in coelum penetrat multo fumi volumine sub-
vectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
stro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem venue-
ritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diviniore &
flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἰρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ERM. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20 σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἀν' ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγορήκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκας οὕτω κολασθῆσόμενος.

PROM. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν.

ERM. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 Ὡνησο) Εὐφράνθητι, ὁμοίᾳ-
σο. V.

6 Οἶδα ὡς ἔξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ
δέκα· τὸ ἕξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη.

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν
συνθίσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν
ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique; Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον,
οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21 PROM. Θάρρει' καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

PROM. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ
λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μι-
σθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
σίον ὁ αἰτός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν
Θηβαῖον, ὃν Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε
ἀνατερόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν)
Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτι-
δος ἐδίωκε φθεῖραι βεβυλίμενος· ὡς
δὲ ἰγύνοντο κατὰ τὸν Προμηθεῖα, ὁ
Προμηθεὺς εἰς τὴν Δία ἔφη, ὅτι ἰὰν
συγγίῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμενος ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλες σὺ
τὸν πατέρα σου Κρόνον καὶ αἰσθό-
μενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆς εἶπεν, τὴν
μὲν Θέτιν ἐξέσυε τῷ Πηλεΐ, τὸν
Προμηθεῖα δὲ δὴ Ἡφαιστῷ· ὁ δὲ
Προμηθεὺς ἔλευσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut car-
nes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor;
& Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dice-
re: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pre-
tium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum ferva, o Titan, siquidem hoc me-
lius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: at-
atque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, sagit-
tarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P. l. 13.* Καὶ) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14.* Εὐδόκιμος) Edd. priores εὐδοκίμοις. *Pag. 5. l. 3.* ὑπὸ) ἀπὸ *P. L. V. 1. l. 13.* Τοῦς) Deest in *B. 2. P. l. 15.* Τίνα) Deest in *F.* *Pag. 7. l. 1.* Τὰ μ. τ. δὲ) τὰ δὲ μ. τ. *F. l. 11.* Γοῦν) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17.* Οὐδὲ) εἶδε *P.* οἱ δὲ margo. *A. i W. Pag. 9. l. 1.* Μυσαχθῆς) μυσαχθεῖς *F. l. 11.* Πάντοθεν) *Pr.* edd. pleraeque πάντολλα. *Pag. 10. l. 5.* Ἀγενῆ) ἀγενῆ *l. 6.* Πρόδοον) πρέδοον *Fr. S. A. Pag. 11. l. 5.* Ἀπαγγέλλουσα) ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ *P.* margo *A. i W. Pag. 13. l. 3.* Ὅς τυμπανηστρίας) ὡς τυμπανηστρίας *F. V.* margo *A. i W. P. δς I. V. 2. l. 4.* Ὅμως) ὅπως *P. I. l. 17.* Ἀνακύπτων) ἀναγῆφον *A. P. F. I. V. 2.* margo *A. i W. Pag. 14. l. 1.* Ἐλευθέριον) ἐλεύθερον *C. F. & hinc* margo *A. i W. l. 11.* Ἀπολειφθεῖσα) ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. *l. 12.* Ἐνέπριε) συνέπριε margo *A. i W. Pag. 15. l. 3.* Ὑποπτέρων) ὑπόπτερον *F. I. l. 4.* Ἰδῆς) εἰδῆς *A. B. P. I. l. 5.* Ὑφηνιόχει) ἡνιόχει *I. V. 2. l. 6.* Ἐπ-εσκόπουν) ἐσκότουν *I.* margo *A. i W. l. 7.* Ἐσπέρην) τὰς ἐσπέρι *A. P.* τὰς ἐσπερίας *B. I. Pag. 16. l. 1.* Ἐβουλεύσατο) *Pr.* edd. ἐβουλεύσαντο. *Pag. 17. l. 5.* Ἐθελοκακεῖ) ἐθελοκαλακεῖ *F.* adscriptum ἐθελοκακεῖ ex *P. l. 8.* Ἐαυτῶ) Priores edd. ἐαυτου.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. Βάρβωρος) Ita recte *I. V. 2. P. S. A.* βάρβαρος *M. O. & ceterae* edd. prior lectio adscripta margini *A. W. l. 8.* Εὐμηχάνους) ἀμηχάνους *F.* εὐμ. *E. P. l. 9.* Ἐπιφημίζεις) ἐπενφημίζεις *P. l. 12. δ')* δαὶ *W. Pag. 19. l. 5.* Εἰ

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε M. l. 13. Μοι) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἴπνοτ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καὶ) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ l. εἶ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. l. 15. Τοι) τι
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λέγων O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριέν τι C. L. καὶ χαριέντα F. A.
 H. P. καὶ abest in O. M. l. 11. Πεπονήθota) πεπονθότα C.
 l. 16. Συνεῖς, ἀγῶν) ἀγαγῶν O. P. Pag. 22. l. 7. Κεμπήλιον)
 καμῆλου O. l. 9. Ἐμυσάττοντο) M. & Ox. Excerpta S. &
 A. priores edd. omnes ἔμυσάττ. ead. Ὡστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διονύσω) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίω. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχομένη) ἐπηχομένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προσαίρ. A. Pag. 25. l. 7. Φανείν) φανοῖν edd. prio-
 res. Quod restituimus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφω) φιλο-
 σόφω I. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. l. 13. Πιτυοκάμπτas) Ita K. M. S. πυτιοκ. O.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἰπποκάμπτas L.

I N N I G R I N U M.

Pag. 26. l. 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μέγα) Edd.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβῆς P. I. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὐ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 τοῦ αὐτῶν in P. ut restituimus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Γὰρ) δὴ I. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω V. Pag. 34. l. 12.
 Προαχθῆς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλον) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πραγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προσω-
 πειὼν I. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παραπόληται) παραπόλυται F. pleraeque
 παραπόλλυται, excerptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἐστὶ) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφία) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δέ) ὃν P. I.

margo *A. 1 W.* *L. 12.* Δίψης) ἰλύος *A. P. I.* margo. *A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαυτὸν) ἑμαυτοῦ margo *A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὁσημέραι) ὅσαι ἡμέραι *I.* *L. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* *Prior*es edd. excepta *I.* omittunt οἱ. *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *I.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀνόνητον) ἀνόητον *C. I.* *l. 5.* Το) Edd. *prior*es τευ. *l. 10.* Ἀπόνοϊαν) ἀνοϊαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. *prior*es μεταλαμβάνωσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μὴτ' ἀναβάλλεσθαι) μὴτ' ἀν. μὴτ' ὑπερτίθεται *I.* μὴτ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2.* μὴγ' ἀναβ. margo *A. 1 W.* *l. 13.* Ποιήσιν) ποιῆσαι margo *A. 2 W.* *Vulgar*am retinere malim ea conditione, ut modo scribatur *ἔσσεσθαι.* *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. *prior*es ἥξιουν. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. *prior*es κρότων. *ead.* Ἀρωμάτων) ἀκροαμάτων *L.* *l. 5.* Το δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονούντας *I.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος margo *A. 1 W.* *l. 10.* Πρεγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C.* *l. 11.* Ὑπέβαινε) ἀπέβαινε margo *A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. *P. L.* margo *A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγον) λέγων *F. B. 2. P.* *l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. *prior*es. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. *C. l. 4.* Προστιθεν) προστεθὲν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισσύρεως) κισσύρεως *F.* *l. 9.* Δ' ἂν) ἂν omisso δὲ solum habent *C.* *Quaedam* edd. δὲ *αν.* *l. 12.* Ἡς) οἷς *F.* *l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) Ἐκς. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13.* Το) τὸ δὲ abest *a F.* τό δέ γε *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοῖνυ margo *A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην margo *A. 1 W.* interierit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F.* *l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *I.* *l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C.* *l. 13.* Ἀπάσαν) Abest *a F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλειπέ μοι) μου *C.* Edd. *prior*es praeter *I.* ἀποκεκλεισμένον τὴν *Δ.* *l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F.* *l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C.* *Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. I.* *l. 10.* Το συρίζειν) τοῦ *I. A. 1 W.* *ead.* Ἐξεῖναι) εἶναι *C.* *l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. l. 15.* Αὐτοὺς) αὐτοῖς *C.* margo *A. 1 W.* *Pag. 69.*

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ.
 Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττων) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) ΑΙ.
 καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18.
 col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύ-
 χοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν.
 V. ὑποφαί. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμολογὴν) V.
 εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2.
 Ἐγκυσάμενος) ἐγκυσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαι) Sic veru-
 stae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σὴς ταφῆς)
 τῆς ἐκεῖ σ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W.
 l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). ibid. col. 2.
 Φιλοκτῆμονος) C. Φιλοκτῆμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς αἰδούς)
 τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνὴν) ἦν l. 13. Μηρία) Hac
 voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλε-
 λησμένοι margo A. i W. ἐπιλελησμένοις. male. Pag. 80.
 l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. L.
 marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν l. 11. Περὶ)
 Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐ-
 τὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τειχῶν L. l. 14. Ἐταίραις) ἐ-
 ταίροις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβο-
 λαῖς F. l. A. 1. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol.
 Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso
 scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπαι-
 σίων) ἐπαισίων l. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς
 οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα. . . . πάλαι μὲν ἐκείνῃ αἰτιά. . . . Ita no-
 tatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα π. μ. ἐκεῖ-
 να. l. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα σοί, πάλαι μὲν ἐκείνων
 αἰτιάσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδότες) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1.
 Αὐτὸς) αὐτοῦς F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. L. l.
 marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀνειρών R. P. l. marg. A. i W.
 l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐταῖς) αὐτοῦς V.
 Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῆ) ἀφαιρεθῆ & μοχ ἀνφωχθῆ A. l. 13.
 Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πάρι-
 σον) ὃ καὶ παρ' ἰσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίξας) βαδίζει
 marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν
 ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. l. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

L. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. I. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν
 marg. A. i W. l. 14. Οἴηται) οἶεται S. A. Priores omnes
 οἴηται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπεν) ἐπεμψεν I. l. 14. Ἐχοις)
 ἔχεις V. 2. B. 2. recte : notatur etiam in marg. A. i W.
 Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα) βαθυκύττα R. I. l. 15. Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς marg. A. i W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
 Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. i W. τί οὖν
 ὅτι ἐν αὐτῷ I. l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο I. ead. Δὴ) Ita C. P.
 L. Priores edd. δεῖ. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-
 tiquae : ἐπίχρυσος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
 secutus videtur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) C. ἐν ἡ. V.
 ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. l. 14.
 col. 1. Ἐξηράσθαι) C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρηθμῶσθαι. Pag. 99.
 l. 1. Ἐγχελεῖς) οἱ ἐγχ. R. l. 3. Ἐξώδης) Ita A. P. L. (in qui-
 bus Exc. additur ἐξώλητε) I. B. i. V. 2. S. A. marg. A. i W.
 ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκότα) ἐμπεφ. R.
 l. 12. Ἀνέρχομαι) αἰεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. Pag. 100.
 l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπερβολον V. prave. *ibid.* l. 7. Ὑπ'
 αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. V. l. 33. col. 1. Δημήγορος) δημηγορ'
 V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἀρα) ἀνδρα. F. nulla di-
 stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
 ἀρα. Pag. 103. l. 4. Προσίωμεν) δὲ καὶ προσίωμεν R. l. 12.
 Ἑπακούσας) ὑπακούσας marg. A. i W. Pag. 105. l. 9.
 Καταφθεῖρας) διαφθεῖρας I. marg. A. i W. Pag. 107. l. 1.
 Μακρὰ) Ita sola F. ceterae μακρὰν. Notatum quoque in marg.
 A. i W. l. 3. Ἑρμῖν) Excerpta P. omnes Ἑρμῖ. Pag. 108.
 l. 2. Ἐξωθεῖς) ἐξωθεῖς F. l. 5. Μηκέθ') Sic R. L. I. Marg.
 A. i W. reliquae μήθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
 I. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. i W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
 ἔθνων) τῶν ἡθῶν R. ἔθνων I. marg. A. i W. Pag. 112. l. 8.
 Εὐωχεῖσθαι) Priores edd. εὐωχεῖται. Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-
 φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Iensius.
 Pag. 115. l. 4. Προκεκλήση με) F. προκεκλήσομαι. notatum
 etiam in marg. A. i W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
 Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον I. marg. A. i W. l. 6. Οὐ-
 τος) οὕτως marg. A. i W. idque Fabrum probasse, versio de-
 clarat. l. 11. Πιστευτέα) P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-
 φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφη
 προυγράφη marg. A. i W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
 deest in F. Pag. 121. l. 7. Διορύξας) οὐρύξας Schol. Διορύξας
 priores edd. διαρρήξας I. marg. A. i W. l. 10. Διορυχθί-
 σεται) διωρυχ. edd. priores. Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) μικρὸν

I. marg. A. 1 W. l. 8. Τίς) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. Ὄς*) καὶ marg. *A. 1 W. l. 14. Γελοῖος*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque πρωτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. 1 W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβάς*) ἐπιβάς *I. marg. A. 1 W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. 1 W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. 1 W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. 1 W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

IN HALCYONEM.

Pag. 129. l. 16. Παρά) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντίς*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. 1 W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλδς*) νεογίλλδς Schol. νεογνός *C. l. 8. Τοι*) τὸ margo *A. 1 W. male. l. 11. Δὴ*) ἤδη *P. L. margo A. 1 W. Pag. 133. l. 10. ἔχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικούτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I. margo A. 1 W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. 1 W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γούν*) In sola *P. πρ. γούν, ὃ Σάκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σου ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Supra pletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται* idem in marg. *A. 1 W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδίτου*) ακρῷ ποδί του *I. l. 14. Ἰκανός*) Pleraeque edd. ικανός exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανός* emendatum in marg. *A. 1 W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαντὴν*) ἑμαντῷ *P. marg. A. 1 W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. Ἐχον*) Ita recte *I. A. 1. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον-*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται) καὶ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτῃται αὐτῷ) μεμεληκ τῶν τοιούτων I. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέλῃται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὸ τῆς ὁρ.) αὐτὸ τ. ὁ. κ. ἡλίκον ἐστίν. P. L. postterius ἡλίκον ἐστίν alios legere notatur in marg. A. i W. l. 15. Κομφείας) F. κομφας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) διασιλλαίνειν P. I. ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. i W. l. 9. Τερρῃσσαι) In cunctis edd. ὑπηρεῖσσαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγένειαν) In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννοιαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγνείαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restitimus, adscriptum etiam in marg. A. i W. l. 7. Περιελγμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan. Th. T. II, p. 673. est autem a περιελγμᾶσσαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. Ὀπτομένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κόιδυλοι) Exc. G. κένδυλοι. ibid. col. 2. Δόμενος) Exc. G. δνόμενος, & antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὅποτερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. i W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. i W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιβαλέσσαι) Priores edd. excepta B. i. συνεπιβαλέσσαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. i W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. A. i W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. i W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. l. 5. Ων) ᾧ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσσάμενου τινός) ἠκκαυσάμενου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτήρας ἑάνν) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δατήρας ἑάνν formam vocum poetice saepe noster mutat, saepe retinet. Ἐάνν scribendum sit, an ἑάνν, lis est sub iudiciis Grammaticis. l. 13. Ὑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. Pag. 156. l. 2. Καί) Ita F. A. i. I. V. 2. S. A. Reliquae fere γὰρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basilienfi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑνυπνίου) Non dubium est, quin προσλαλίαν istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his Dialogis servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Est λαλία, vel προσλαλία, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαγγέλλομαι. MARCILIUS. Scriptum est hoc Somnium a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

tor, apud quos *εις τοὺς διδασκάλους φοιτῶν*. Sic in Her-
motimo, sive de Seftis: *παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα*.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde *φοιτῆται*, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν. *Hesych. Suid. Poll.* Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: qui enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea fatis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. *BOURD.* *Εἰς διδασκάλου* solent illi scriptores usur-
pare, non *εις διδασκάλους* & sic *Nost.* *Ἑρμ.* § 82, & *Ἑρ.* §
44. *SOLAN.*

eod. l. 6. *τὴν ἡλ. πρόσθετος*) Idem est prope finem huius
scripti ἀντιπαις, ut *Iungerm.* annotavit ad *Polluc.* II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
doritatem sultam destituunt Lexicographi: habet *Xenoph. K.*
Π. I., p. 8, v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII, p. 548 B. *γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσθετος*. *Dionys. Hal. A. R.* II, p. 125, v.
41, *πρόσθετος* *κούρος*, & *παῖδες πρόσθετοί τε καὶ τοῦ πρὸς
πρὸς* *ἐχόντες ἡλικίαν*, VII, pag. 457, v. 47. quos *impu-
beres* in pompis solemnibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III,
32, *παῖς ὡς οὐπω πρόσθετος*. *Liban. T.* II, p. 156 D. 263
C. de *Juliano*: ἡδὴ δὲ πρόσθετος ἦν. *Glossae*: *Πρόσθετος*, *pro-
ximus pubertati*: formula loquendi ex Romano iure sumpta,
quales ibi multae: L. 111 D. de *Reg. Iur.* & § 18 *Instit.*
de *Obl.* quae ex del. retinuit ergo *Latinas* voces *Theophi-
lus*: hinc integrandae, quod & eruditiss. *Schultingium* fe-
cisse video, *Glossae verb. Iur.* *Πρώξιμος πρὸς βερτατι*, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν
τοῦ ἐγγύς ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum puber-
tati*, *Servius* etiam dixit ad *Virgil. Ecl.* VIII, 39. quae ex
antiquo *Iurisconsulto* videntur descripta. *Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν* apud *Hippocratem* est *Aph. S.* III. *HEMST.*

ibid. *Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο*) Egregie congruunt illa *Li-
banii T. I.*, pag. 804 A. *Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἡδὴ ἦν, ἐν τῷ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδείμματα, συνεβουλευό-
μην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον*: qualia sunt
in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἡδὴ
πρόσθετος ὢν, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut *Stoicos*
secuti *Proculiani* tradiderunt, observante *Merillio Obl. I.*

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάξασθαι velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δέισθαι λ.) Iac. Micyllus, interpres huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & egerit quodam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD. Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δέεται καὶ χορηγίας τυχερᾶς neque ineleganter Artemid. IV, 69, ἐφ' ἑδίων παιδείας ὁ πλούτος. λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38, p. 182, *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶδα, παντελῶς ἐστὶν ἀπορα, καὶ βίος κομιδῇ στένός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, annotare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In *Asino* frustra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, *εἰ φαίνοίμην γλύφων.* HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδασκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδασκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, Iulian. Misop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiomi. praemissa, per ignorance[m] Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in φοιτᾶν: quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphronem pag. 20, 21. Hoetichel. ad Chrysost. περὶ ἱερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, restituit e Mf. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) Facultates autem nostras. BROD. ibid. Ταχέϊαν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mff. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τὴς pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nofl. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Heiſych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαυ-νος κάμινος ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαυνούς αὖειν, τούτέστι τὰς καμίνοὺς καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumta in v. Βάναυσος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mff. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur; quod semel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γυγν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit iustam mercedem. BOURD. i. e. μισθόν. Vorst. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione L. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, iustam mercedem. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promiss praeberet suppetias. Ea repetit passim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύπος, ἑρμογλυφεύς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτῃς, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Di&. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἔρμολύθεος & ἔρμολυφεύς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, ὃ, τε γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. IENSIVS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H. I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος: *lex, quae maxime servatur*. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίον τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ἀμώτατος εἶναι, *Alexander Phocaeus tyrannus quammaxime truculentus fuit*. Lucian. noster in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θανατῶσθαι ἀξίος. Plutarch. in Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir. p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελέγχουσιν οὖσαν. Dionys. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18. Contra Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem probo L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librarium inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος: ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182. Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστον ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις: hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidæi sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo iam tempore infestus plebi: quem*

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτλᾶν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σακράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενοις: μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ἀπολογηκὸς τυγχάνω: similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Mufon. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitorem veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμετᾶσθαι. Plutarchi. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τούνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι: a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἢν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύντατα ἀνένεγκαιμι: quem nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύντατα φερομένοις: sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκούσι. Thucyd. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διηγόν: in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non imputum diversâ placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα: parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obsf. Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σεβνται δὲ Ἀραβιοὶ πιστὶς ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57, Σησαυδὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακεῖται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum est, πλούσιος ἢ μ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅταντες ἦν Φαριάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος. X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὗρισκον atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ἔδανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὁμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φοινικώτατόν ἐστι at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομασθὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατὴρ εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκούσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομίδης Κρής, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελευθερὸς αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis.

ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκουμαι atque ita margo ed. Ald. 1 Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γάρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορὸν ὃ πῶλλον &c. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— *versum proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) Solymo & nigram pulvere fratrem.

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. Δεξιὼς) Anglic. & Mss. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. 'Ετ. Δ. VII, οὐ πανυ μορῆς εὐφύως ἔχοντες· adde & Εικ. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορῆς εὐ ἡκούσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Iulian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspensionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχῶν δεξιᾶς· quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μαμωνικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν· nescio quis apud Suidam in Πάριον· φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς· vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553 B. Ὁμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης· & de hoc ipso Dione Synesius, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ· Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέ-Διως. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOURD.

ead. l. 5. Ἀνέπλαττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξει εὐφυσίαν, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad verum imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνον addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτηδεῖος — ἡμ.) *Dies apta*, quae opponitur diei parum auspicatae, ἀποσφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὸς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. τὸ κοινὸν) Quod vulgo dicitur. BROD.

ibid. Ἀρχ. δὲ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimitsum fuisse, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodeum illud reperit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἐρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter iunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodie-ro legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videret adducere testem, nihil est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντὸς. Adde & Ἡθ. Νικ. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλέον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium fusti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, existat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Pol. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖν τοῦ παντὸς φησὶν εἶναι τὴν ἀρχὴν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖν παντὸς ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλεόν ἡμῖν παντὸς ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod iidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro duci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι φάσκοντες ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proteferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῖν παντὸς, ὥς εὐκυνῶν τούτῳ τῷ μικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim, ἐποιήσομεν an ἐποικειώσομεν ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ παντὸς ἡμῖν ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἐστίν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον ἡμῖν γὰρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχὴ. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponte disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vir. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχῇ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Aufon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST.

ead. l. 6. Σκυτάλην) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοις μέλει. κατάρχομαι*, inquit Scholiaſtes, *οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθυματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἥγουν κριθῶν ἀλσί μεμιγμένων, οἷονεῖ τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέειν τοῖς βωμοῖς.* Eo sensu usurpat Noster Τοξ. cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. Μισθ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi μοι εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προίμια, inquit, ὄρω. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλειδύμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προοίμιοις τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miserae cognosce prooemia rixae.* Declamatore illum vis ferro, qui Palaephathi caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προίμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοίμῳ κειμένη· Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προοιμίων ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύζων) Emendo ἀνολολύζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Έτ. διαλ. XI, ὁλολύζων ὡς περ βρέφος. & Θ. Δ. XII V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promtum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὁλολύζειν, ὁλολυγμὸν & ὁλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno contactam in folium incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἡ Πανὸς ὄργης, ἢ τινος θεῶν μολεῖν sed animadversa saevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὁλολυγῆς μέγαν Κάκυτον, pro sacro ululatu in flebiles eiulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὁλολύζειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Cafaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμός, Suid. in Ἀναλίζουσα, Λυγαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) εἰάν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὁλολύζει εἰάν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποῖαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει & Εἴτ' ἀλύει, (nam ut ἀλύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legitur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, & meo quidem iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thef. in Λύζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius lo-

cum immigrare. Neque tamen dissiteor, praefereendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quatiens singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo πρὸς Τίμ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ἔμμενος κεκοιμημένῳ τῷ πνεύματι φησὶν' antea mentionem fecerat δακρύων ἑβρόας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰωσήπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Milt.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: *Dicentis madduere genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter. nec minus eleganter* Peto Albin. ad Liv. v. 120:

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γ' ελοῖως, & μοχ, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ. Hesych. Ἀναλύζων, ἀναλύττων' nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμὸς itidem pro ἀναλυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμός: at non vereor affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμου. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζειν neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀτεβλύζω, λύζω, singulto: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singultare animas, sanguinem, facile video; in Hesychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοιτα, ὥς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τούτων τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδια τὰ πεπαιγμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberari: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιγμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hesychium eruditos fecellit in Κροτητά. Egregie Propertius illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expreslit: Surge & invitis spiritus in lacrimis, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίειν est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπέπλεως) τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλὴν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ὄμ. hoc, nisi fallor, posulant ἐδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδραρον ἐτι ἐδρασε, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilanti convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἐχούσα καὶ ἐννοια τῶν γεγενημένων, καὶ καταμειψιν (asfentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλειμμένων. melius quadraret ἐντυπιάζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδραρον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν δῶρεα, ἀνηγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτῆσαιμένης) Restitue ἀνακτῆσαιμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἠγανακτῆσαιμην. Neminem fore credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιληκόων) Φιλήκοος non debet verti *ausculandi cupidus*, sed *litteratus* vel *studiosus literaturae*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eruditīs sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοία, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφημῶς dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: "Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκαλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὧν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: *Itaque cum haec auribus insonare desierint*. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: summa sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Laëtant. lib. VI, c. 3, 4. Hesioidium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλιᾷ § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. ferm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Daufqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnef. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit. sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεὶ τις μακέλα τετυλόμενος ἔνδοθι χεῖρας. Dion Chryso-

flomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα. HEMSTERH.
ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
τερος τὴν ἀναβολὴν. BOURD.

ead. l. 11. Τὸ δ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem
omnium edd. καὶ τὸ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμεϊτο·
quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκίμεϊν ad avun-
culum utrumque pertinet, non item ad avum matrum,
qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
brarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποιοῦν
ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edu-
caberis*: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
dos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae da-
pes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
νικὸς δὲ γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari
sunt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
rasse in γεννικὸς, quae tamen distingui debere & ratio lin-
guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thef. Hesych.
Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave Suidas Γεννικῶς. Lucian.
Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Ver. Scr. Cens. p. 124, v.
13, γεννικὰ καὶ μεγαλοφυῶν τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη le-
ge, γεννικὰ frustra est Sylburg. *fortasse γενναῖα malei ali-
quis pro γεννικὰ* reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννι-
κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος,
ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ta-
men in loco Suidae si quis *μανικὸν* potius habuerit, haud
equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
Stel. II, p. 98, ὀφθαλμοὺς *μανικὸν* βλέπων. Non aliter apud
Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέ-
γεις τὸν ἄνδρα Phrynichum Ecl. p. 42, γεννικώτατον μάρ-
τυρα, ubi Nunnesius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
virtus esset in γεννικὸς. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρα-
φίσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
nii: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ὅμους ἐξείς καρτεροὺς) Ut in Deor. &
Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum pere-
grinationibus vide Crescoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lau-
datur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui ca-
stigatoris filii sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in Ἀπεισιν & ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδὲ ἀπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kufterus ad Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαιέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες abest a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & falem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes*? ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, durior: nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαιέσονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contentum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contentum maiorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugae denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano obvium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba laudabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, *verba operibus*. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarem, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omisis tribus voculis, quasi eas iam descripsisset, transfiliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Θεοδίδης ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμάστὰ πολλὰ ἔελιγασαίῳ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΙΑΝΤΕΣ

ἙΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianis obrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adscripta, postmodum ipsum Luciani contextum invaluerint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima tamen, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum compositio iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae litterae sunt καὶ φληναφοὶ) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἑπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσσυχθῆς) In Flor. Cod. μυσσυχθῆς, male, hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πινυρόν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολή.

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χιτῶνιον πινάρην καὶ σχῆμα δουλοπρεπές*: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπές viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obefi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρήτο, καὶ ὑπεργλως ἦν τὸ σῶμα. Interpr. tumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπεργλῶν τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βᾶδισμα καὶ σεμνός. iunguntur saepe σχῆμα & βᾶδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in *Piscat.* BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, fecit Iovem, allato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνύναι pictorum est, hictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. *Piscat.* § 38: ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας: vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit: ἐδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἐπειτα (l. ἐπλάσεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθῆτὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur ἡ) οἷος ἂν γένοίτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velus praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petitus eboris lineamenti amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adiecisse aliquid eitam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum aequavit*. Cuius laudis amplissimum fane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidiacus signo se Iuppiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταποιημένον. Porro notum est, quos Homeri versus, ut dignam Iove maiestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας Strab. VIII, p. 543. operae premium erit Apollonii disputationem in Philostrato contulisse de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiam κατακλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἶαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἐδείξε λευκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionys. Halic. περὶ Θεοῦ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) Iovem Olympium. BROD. Iovis Olympici statuum, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus Pausan. El. I, p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθηναίῃν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ που σαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tusc. 1, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Basilii de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἰθαυμαστώθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tusculan. I. FAYUS. Vid. Ἔρ. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphy. n. 20. SOLAN. *ead. l. 10.* Πλείονα διαπταίουσα) Hunc locum imitatus est Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροίσει σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, παμπολλα εἶπεν) Hic quoque adscriptit pater Mfl. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mfl. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac distinctio passim utitur. BOURD. Πάντοθεν praeter Mf. Bourdelotii & A. P. L. & ed. Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅ τᾶ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι. SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres eis τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. Ad plenum. Virgil. Il Georg. 244. sic διὰ τέλους. Euripid. Ἠερ. μ. Οἱ τ' εὐτυχῶντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὐτῇ. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarii factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμετός ἐστι vulgo αὐτῇ legitur: quod cum ipsa notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13: Τῶμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτομοῦσα τοῦ Κύρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc. § 16: Τίτες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδράδης αὐτῇ, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήθω εὖ μάλα καὶ αὐτῇ sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἥδε nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πύρπασον ἀσφαλῶς. IENS. Iensius αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fide in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmasii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαρυύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Micyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννὴ λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον intersit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum suae sententiae amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, neque amicis expositibilis. Benedictus, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi faece.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. Leporis vita. BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἐξῆς, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδίαζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι δὲ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Aufon.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forssian & coeli, si canis astra tenet. BOURD.

Demosth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼ βίον ἐξῆς, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasmus non fugit in *Leporis vita*: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονούντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὄν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τίνα βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chrysof. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἑρμαῖον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2: ἡδὴ οὖν πάντες αὐτὸν ἵδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τίνα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὥς δ' ἐπίσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διασθίρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· senius requirit διασθίρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre superiiedo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον Πτολιθρον· debuit ἔξω. IENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυὲς νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἑρ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος: quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχιλόχος ἢ Σοφοκλῆς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὁ λαγὼς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat vetustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾦς) Summus quantum volēs sta-
tuarius. BROD.

ibid. Βάναυσος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρῶναξ) Χειρῶν ἀναξ, μὲναις ταῖς χερσὶ δεσπό-
ζων. Aliter Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγεῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mss. & Angl. ἀπαγγεῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare partem praecipuam, neque etiam, animum esse par-
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo. VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se animum, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σου κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Notter in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐτεβεία· ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνιος καὶ δίκαιος καὶ εὐσεβής, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκήρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Iulian. in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν defaciatum, ἀκήριστον, ἀκέραιον, ἀσθον, ἀσθαρτον, καθαρὸν, ἥσιον, ἀγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσιος αν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πράττει Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα περ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: ἐν quae fieri expédiant, tecum prospicias: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυνοιδεῖν δὲ τὸ δέον ἐστὶ ἐν ἀφανείῳ δυνάμειος· apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφαστῶτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέειν. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua nūn γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόσκει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὁπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, praevident πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἐσσεῖσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Estque patet*: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iidemque verbis variis ab Homer. II. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπι-
 πλείστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄ-
 μεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Ar-
 rianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eo-
 dem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ
 μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ
 τῶν πραγμάτων ψευδοῖναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ
 μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus
 verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocini-
 um petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic huius filius hominis infimae ac
 tenuis fortis.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) *Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμε-
 νος ἐτι, quod sententiam multum ornat: Tu, qui adhuc delibe-
 ras, neque utram scitari velis decrevisisti: haestenus enim auditor
 tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nul-
 laque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀ-
 ριστοῖς εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀριστοῖς γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ
 Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem
 loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post,
 προσομιλῶν τοῖς ἀριστοῖς. Τοχαῖς τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων
 in Scyth. § 4. HEMST.*

Pag. 12. l. 5. Λαμπρὰν) *Vid. Oët. Ferrar. P. II de R. V.
 lib. IV, c. 13. HEMST.*

ead. l. 8. τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re,
 dico ad Heliod. BOURD.*

ead. l. 9. τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) *Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Vi-
 ri clariss. Theod. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι.
 BOURD. Nihil antiquius potiusve praeis fuisse videtur, at-
 que eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam
 exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit au-
 tem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in
 honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:*

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

*Plinius iunior lib. vi Epist. 6: solbat tamen vixdum adolescen-
 tulo mihi pater eius cum magna laude monstrari. Et lib. ix epist.
 13: Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc? in ignominiam
 vero apud Ovidium. lib. iii Amor. Eleg. 6: Quid moror? en
 digitis designor adultera vulgi. ALMELOVEEN. Perf. Sat. I: Pul-
 chrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat. IV, 5. SOLAN.*

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Persius: *At pulchrum digito monstrari, & dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης.* & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant sua: & Persius Sat. I: *At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. *Αν δέ τι &c.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχωρησὶς βιασιότερα, non βεβαιοτέρως, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν Pistr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ Dion Chrys. p. 47 B. 530 D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατεῖληφε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Iulian. Or. I, p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuisset. HEMST.

ead. l. 13. Κεχρηνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mss. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

αἰζίαν. ὁ δὲ ναύκληρος ποιῆται ταῦτα, καὶ ἀποσαλεύ-
σας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον
ἀφικνεῖται εἰς Ἑφέσον. καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνόν τε
ἐβέραπευσε χρημάτων δόσει, (ἦλθε γὰρ αὐτῷ ὕστερον
ἐκ τε Ἀθηναίων παρὰ τῶν Σίλων, καὶ ἐξ Ἀργούς, ἃ
ὑπέσχεκετο) καὶ μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευ-
θεὶς ἄνω, ἐσπέμπε γράμματα εἰς βασιλέα Ἀρταξέρ-
ξην τὸν Ξέρξου, νεωστὶ βασιλεύοντα. ἐδήλου δ' ἡ γραφὴ
ὅτι, Θεμιστοκλῆς ἤκω παρὰ σε, ὅς κακὰ μὲν πλεί-
στα Ἑλλήνων εἰργασμαὶ τὸν ὑμέτερον οἶκον, ὅσον χρόνον
τὸν σὸν πατέρα ἐπλέοντα ἐμοὶ ἀνάγκη ἡμυνόμεν· πολὺ
δ' ἐτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί,
ἐξείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο.
καὶ μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, (γράφας τήν τε ἐκ Σα-

ferret. Quod si sibi 'morem gessisset, dixit se memori ani-
mo pro meriti magnitudine gratiam ei relaturum. Naucle-
rus autem haec fecit, quae ille petierat, & cum diem ac
noctem in ancoris & falo stetisset supra Atheniensium ca-
stra, postea Ephesum pervenit. Themistocles vero eum li-
beraliter est profecutus, pecunias ei largitus, (postea enim
pecuniae ad eum venerunt, & Athenis ab amicis missae,
& Argis eae, quae clam ibi depositae fuerant) & cum
quodam illorum Persarum, qui orae maritimae praeerant,
in loca mediterranea profectus, literas misit ad regem Ar-
taxerxem, Xerxis filium, qui nuper regnare coeperat. Hoc
autem in illis literis erat scriptum: *Themistocles ad te venio,*
qui ex omnibus Graecis unus vestram familiam plurimis affeci
malis, quamdiu necessitate compulsus patrem tuum, qui mihi
bellum inferebat, propulsavi. Sed longe pluribus beneficiis eum
affeci, postquam mihi quidem tuta, illi vero periculosa reversio
Thucydid. Vol. I.

λαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν Ψευδῶς προσεποιήσατο τότε δι' αὐτὸν, οὐ διάλυσιν) καὶ νῦν ἔχων σὲ μεγάλα ἀγαθὰ δρᾶσαι, πάρεμι, διακόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν σὴν Φιλίαν. βούλεμαι δ' ἐνιαυτὸν ἐπισχῶν, αὐτός σοι περὶ ὧν ἦκω δηλῶσαι.

ρλή. Βασιλεὺς δέ, ὡς λέγεται, ἐθαύμασέ τε αὐτοῦ τὴν διάνειαν, καὶ ἐκέλευσε ποιεῖν οὕτως. ὁ δ' ἐν τῷ χρόνῳ ὃν ἐπέσχε, τῆς τε Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε, καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας. ἀδικόμενος δέ μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, γίγνεται παρ' αὐτῷ μέγας, καὶ ὅσος οὐδεὶς πω Ἑλλήνων, διὰ τε τὴν προὔπάρχουσαν ἀξίωσιν, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν

fuit. Et beneficium mihi debetur. (Nam scripserat Themistocles, quomodo & patrem ipsius regis ante monuisset de Graecorum receptu ex Salamine, & de pontibus non solutis, quos a Graecis victoribus ruptum iri, propter ipsum tunc falso simulaverat.) Et nunc ego, qui magnis beneficiis te afficere possum, adsum, quem Graeci persequuntur propter benevolentiam, qua te prosequor. Anno autem supersedens, ipse coram adventus mei causam tibi declarare volo.

CXXXVIII. Rex vero, ut aiunt, eius consilium & animum est admiratus, eumque ita facere iussit. Hic vero unius anni spatio, quo supersedit, quidquid disci potuit & linguae Persicae & morum illius regionis, didicit. Exactoque anno ad regem profectus, apud eum magnam auctoritatem est adeptus, & quantam nullus unquam Graecorum assecutus fuerat, cum propter pristinam dignitatem, tum etiam propter spem, quam ei praebebat, promittens, fore, ut Graeciam sub eius potestate redigeret: praeci-

ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν· μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πείραν
 διδοῦς ξυνητοῦ φαίνεσθαι. ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βε-
 βαίωτατα δὴ Οὔσεως ἰσχύϊν δηλώσας, καὶ διαφερόν-
 τως τὶ ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. οἰκεία
 γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθῶν ἐς αὐτὴν οὐδέν, οὔτ'
 ἐπιμαθῶν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς
 κράτιστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ
 γενησομένου ἀριστος εἰκαστής. καὶ ἂ μὲν μετὰ χεῖρας
 ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε ὧν δὲ ἄπειρος εἴη, κρί-
 ναι ἱκανῶς οὐκ ἀπῆλλακτο. τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν
 τῷ ἀθανεῖ ἐτι προεώρα μάλιστα, καὶ τὸ ἔμπαν εἰ-
 πεῖν, Οὔσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχυτήτι,
 κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο.
 νοσήσας δέ, τελευτᾷ τὸν βίον. λέγουσι δέ τινες καὶ

pue vero quod prudens esse videretur, suaeque prudentiae
 specimen dedisset. Themistocles enim manifestam sui inge-
 nii vim certissime demonstraverat, & hac in re multo ma-
 iore admiratione, quam ullus alius, dignus erat. Nam
 naturali prudentia praeditus erat, nec quidquam aut ante
 aut postea didicerat, quod eam augeret; & rerum impro-
 visarum, cum brevissima deliberatione iudex erat praestan-
 tissimus, & futurarum, ac eventus ipsarum plerumque opti-
 mus coniectior; quae autem in manibus habebat, ea etiam
 explicare atque exsequi poterat; quorum vero esset impe-
 ritus, ab his commode iudicandis non erat alienus; quid
 etiam melius, quidve deterius esset in rebus adhuc obscu-
 ris & incertis, optime prospiciebat. Utque rem totam pau-
 cis expediam, & naturae bonitate, & consilii celeritate,
 vir iste maxime idoneus fuit ad explicandum ex tempore,
 quae ad rem facerent, & e re essent. Morbo autem corre-

ἐκούσιον Φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ, Μαγνησίαν μὲν, ἄρτον, ἣ προσέφερε πεντήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ· Λάμψακιν δὲ, οἶνον (ἐδόκει γὰρ πολυσινότατον τῶν τότε εἶναι) Μυῦντα δὲ, ὄψον. τὰ δὲ ὅσα Φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἵκαδὲ, κελεύσαντος ἐκείνου, καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὐ γὰρ ἔξην θάπτειν, ὥς ἐπὶ προδοσίᾳ Φεύγοντος. τὰ μὲν κατὰ Πausanίαν τὸν Λακεδαιμόνιον καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, λαμπροτάτους γενομένους τῶν καθ' ἑαυτοὺς Ἑλλήνων, οὕτως ἐτελεύτησε.

ρλθ'. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης πρεσ-

ptus, vita est defunctus. Quidam autem aiunt, eum sponte etiam hausto veneno decessisse, quod existimasset, se non posse praestare, quae regi promississet. Itaque monumentum eius exstat in foro urbis Magnesiae, quae est in Asia: nam huic regioni praefuit, quam rex ipsi dederat. Magnesium enim ei dederat pro pane: quae quotannis quinquaginta talenta pendebat. Lampfacum vero, pro vino: (hoc enim opidum ceteras illius seculi urbes vini copia superare videbatur.) Myuntem vero, pro opsonio. Eius autem ossa a propinquis domum, ipsius iussu, reportata, & clam Atheniensibus in agro Attico humata, ferunt. Nec enim eum, qui prodicionis reus erat, ibi aperte sepelire fas erat. Pausanias igitur Lacedaemonius, & Themistocles Atheniensis, viri omnium suae aetatis Graecorum nobilissimi, hunc exitum habuerunt.

Βείας τοιαῦτα ἐπέταξαν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως ὕστερον δὲ Φοιτῶντες παρ' Ἀθηναίους, Ποτιδαίας τε ἀπανίστασθαι ἐκέλευον, καὶ Αἰγίαν αὐτόνομον ἀφίεναι. καὶ μάλιστα γε πάντων καὶ ἐνόηλότατα προύλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον· ἐν ᾧ εἶρητο αὐτοὺς μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, μηδὲ τῇ Ἀττικῇ ἀγορᾷ. οἱ δ' Ἀθηναῖοι οὔτε τάλλα ὑπήκουον, οὔτε τὸ ψήφισμα καθήρουν, ἐπικαλοῦντες ἐπ' ἐργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, καὶ τῆς ἀορίστου, καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων. τέλος δὲ, ἀφικομένων τῶν τελευταίων πρέσβων ἐκ Λακεδαιμόνος, Ῥαμψίου τε καὶ Μελησίππου καὶ Ἀγησάνδρου, καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὦν

CXXXIX. Lacedaemonii igitur in prima quidem legatione haec Atheniensibus de piaculis tollendis imperarunt, & vicissim ab illis idem facere sunt iussi. Deinde vero, ad Athenienses profecti, imperarunt, ut a Potidaee obsidione recederent, & Aeginam suis legibus vivere sinerent. In primis vero, & ante omnia apertissime praedicebant, nullum fore bellum, si Athenienses decretum de Megarensibus factum rescinderent: quo Megarensibus interdictum erat portubus, in Atheniensium ditione fitis, & Attico foro. Sed Athenienses neque ceteris in rebus morem illis gerere, neque decretum illud rescindere voluerunt; Megarensibus crimini dantes, quod sacrum nullisque limitibus finitum solum colerent, quodque servos fugitivos reciperent. Tandem vero, cum postremi legati, Rhamphius, Melesippus, & Agesander Lacedaemone venissent, & nihil aliud dixissent eorum, quae prius dicere consueverant, sed haec ipsa,

- πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι Λακεδαιμόνιοι βούλονται τὴν εἰρήνην εἶναι, εἴη δ' ἂν εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι, γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προτίθουσιν. καὶ ἔδοκει, ἀπαξ, περὶ πάντων βουλευσαμένους, ἀποκρίνεσθαι. καὶ παριόντες ἄλλοι τε πολλοὶ ἔλεγον, ἐπ' ἀμφοτέρα γιγνόμενοι ταῖς γνώμας, καὶ ὥς χρή πολεμεῖν, καὶ ὥς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης, ἀλλὰ κατελεῖν. καὶ παρελθὼν Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, ἀνὴρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πρῶτος Ἀθηναίων, λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατάτατος, παρήνει τοιαύδε.

ρμ'. ΤΗΣ μὲν γνώμης, ᾧ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, μὴ εἰκὴν Πελοποννησίοις· καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὁργῇ ἀναπειδομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας, πρὸς δὲ τὰς συμφορὰς

quae sequuntur: *Lacedaemonii pacem esse volunt; erit autem, si Graecos liberos esse, suisque legibus vivere finatis: Athenienses, convocata concione, omnibus suis civibus sententiae dicendae potestatem fecerunt: & placuit, semel, habita consultatione de summa rerum, respondere. Tunc autem cum alii multi in medium progressi verba fecerunt, & in utramque partem sententiam dixerunt, & quod bellum gerere oporteat, & quod non debeat decretum illud officere paci, sed rescindi: tum etiam Pericles Xanthippi filius, vir illis temporibus primus Atheniensium, & in dicendo & agendo praestantissimus, in medium progressus, haec Atheniensibus suavit.*

CXL. *In eadem sententia, Athenienses, semper permaneo, Peloponnesiis non esse cedendum, quamvis sciam, homines non eodem animi ardore bella administrare, quo ad ea suscipienda*

καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. ὁρᾷ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια συμβουλευτέα μὲν ὄντα, καὶ τοὺς ἀναπειβομένους ὑμῶν δικαίῳ, τοῖς κοινῇ δοῦναι, ἢ ἄρα τι καὶ σφαλόμεθα, βοηθεῖν ἢ μὴδὲ κατορθύνοντας, τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι. ἐνδέχεται γὰρ τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου. διόπερ καὶ τὴν τύχην ὅσα ἂν παραλόγως συμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιάσθαι. Λακεδαιμόνιοι δὲ πρότερόν τε δῆλοι ἦσαν ἐπιβουλευόντες ἡμῖν, καὶ νῦν οὐχ ἥκιστα. εἰρημένον γὰρ δίκας μὲν τῶν διαφορῶν ἀλλήλοις δίδοναι καὶ δέχεσθαι, ἔχειν δὲ ἐκαστέρους ἃ ἔχομεν, οὔτε αὐτοὶ δίκας πῶ ἤτησάν, οὔτε ἡμῶν δίδόντων δέχονται. βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, καὶ ἐπιτάσσον-

inducuntur; sed pro variis rerum eventis sententiam etiam mutare. Video autem nunc etiam res superioribus similes & pares mihi dicendas in consilio, quod vobis sum daturus: sed a vobis, qui meam sententiam & auctoritatem estis secuturi, peto, ut iis, quae publice decreta fuerint, si qua forte in re offendamus, opem feratis; aut etiam, si rem feliciter geratis, prudentiae laudem ne vobis solis vindicetis. Usu enim venire solet, ut rerum eventus aequae sint fallaces, ac hominum cogitationes. Quamobrem etiam, si quid temere accidit, hoc fortunae tribuere, eamque culpae consuevimus. Lacedaemonios enim cum ante nobis insidiatos esse, tum vel maxime nunc insidiari, constat. Cum enim in foederis conditionibus diserte sit expressum, de rebus controversis iudicio vicissim inter nos esse disceptandum, interea vero utrisque nostrum ea retinenda, quae iam tenemus: tamen nec ipsi adhuc postularunt, ut de nostris controversis iudicium fieret, neque iudicium, a nobis oblatum, accipere volunt; sed armis,

τες ἤδη καὶ οὐκέτι αἰτιώμενοι πάρεσι. Ποτιδαίας τε γὰρ ἀπανίστασθαι κελεύουσι, καὶ Αἰγιναν αὐτόνομον ἀΦιέναι, καὶ τὸ Μεγαρέων ψήσιμα καθαιρεῖν· οἱ δὲ τελευταῖοι οἷδε ἦκοντες, καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀΦιέναι. ὑμῶν δὲ μηδεὶς νομίση περὶ βραχέως ἂν πολεμεῖν, εἰ τὸ Μεγαρέων ψήσιμα μὴ κατέλειπεν· ὅπερ μάλιστα προὔχονται, εἰ καθαιρεθείη, μὴ ἂν γίνεσθαι τὸν πόλεμον· μὴδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε ὥς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πείραν τῆς γνώμης. οἷς εἰ συγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μείζον εὐδὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὥς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούοντες· ἀπισχυριστάμενοι δὲ, σάφες ἂν καταστήσητε αὐτοῖς, ἀπὸ τοῦ ἴσου ὑμῖν μᾶλλον προσφέρεισθαι.

quam verbis, crimina diluere malunt, & adfunt, ut nobis iam imperent, nec amplius, ut exposculent. Imperant enim, ut a Potidaeae obsidione recedamus, & Aeginam liberam esse, suisque legibus vivere sinamus, & decretum de Megarensibus factum rescindamus. Quin etiam, qui postremi huc venerunt, praecipunt, ut Graecos suis legibus vivere permittamus. Nemo tamen vestrum exislimet, bellum de re levi susceptum iri, si decretum de Megarensibus factum rescindere nolumus: quod illi maxime praetendentes, dicunt nullum fore bellum, si decretum istud rescindatur. Neve apud vos ipsos querelam relinquatis, quasi levi de causa bellum susceperitis. Nam haec levis res omne documentum vestrae constantiae continet. Quibus si concesseritis, protinus etiam aliquid aliud maius imperabitur, quasi metu perculsi hac quoque in re morem gesturi sitis. Sed si semel ipsis acriter abnueritis, planum ipsis facietis, oportere ipsos maiore cum aequabilitate vobiscum agere.

ρμα'. Αὐτόθεν δὴ διανοήητε, ἢ ὑπακούειν πρὶν τι βλαβῆναι, ἢ, εἰ πολεμήσομεν (ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι) καὶ ἐπὶ μεγάλη καὶ ἐπὶ βραχεΐα ὁμοίως προφάσει μὴ εἶζοντες, μηδὲ ξὺν φόβῳ ἔζοντες ἀκεκτῆμεθα. τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἢ τε μεγίστη καὶ ἡ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη. τὰ δὲ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἐκατέροις ὑπαρχόντων ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἔχομεν, γινώτε καὶ ἕκαστον ἀκούοντες. αὐτουργοί τε γὰρ εἰσι Πελοποννήσιοι, καὶ οὔτε ἰδίᾳ, οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς ἔπειτα, χρόνιων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι, διὰ τὸ βραχεὺς αὐτοὶ ἐπ' ἀλλήλους ὑπὸ πενίας ἐπιφέρειν. καὶ οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ναῦς πληροῦντες, οὔτε πεζᾶς στρατίας πολλάκις ἐκπέμπειν δύνανται, ἀπὸ τῶν ἰδίων τε ἅμα ἀπόντες, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν δα-

CXLI. Hinc igitur statuere vel imperata facere, antequam ullam cladem accipiat, vel, si bellum geramus, (quod mihi satius esse videtur) nulla pariter, aut magna, aut parva de causa cedere, neque cum metu retinere ea, quae possidemus. Nam siue maxima, siue minima sint ea, quae aliis ante iudicium a paribus imperantur, eandem vim habent, & valent ad servitutis iugum imponendum. Belli vero apparatus, & facultates, quae utrisque nostrum adsunt, singulatim audite, ut cognoscatis, nos his in rebus inferiore conditione non futuros. Nam Peloponnesii sunt inopes; nec privatim, nec publice pecunias habent. Deinde diuturnorum ac maritimorum bellorum sunt imperiti, quia propter paupertatem ipsi bellum inter se ad exiguum temporis spatium gerunt. Huiusmodi autem homines, neque naves explere, neque pedestres exercitus saepe emittere possunt: tum quod simul & a re familiari absint, & sumtus de suis privatis facultatibus sa-

πανῶντες, καὶ προσέτι καὶ θαλάσσης εἰργόμενοι. αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐσο-
ραὶ ἀνέχουσι. σώμασί τε ἐτοιμότεροι οἱ αὐτουργοὶ τῶν
ἀνθρώπων ἢ χρήμασι πολεμεῖν, τὸ μὲν, πιστὸν ἔχοντες
ἐκ τῶν κινδύνων καὶ περιγενέσθαι· τὸ δὲ, οὐ βεβαίον,
μὴ οὐ προαναλώσειν, ἄλλως τε καὶ παρὰ δόξαν, ὅπερ
εἰκός, ὁ πόλεμος αὐτοῖς μηχανήται. μάχη μὲν γὰρ μιᾷ
πρὸς ἅπαντας Ἕλληνας δυνατοὶ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ
ξύμμαχοι ἀντισχεῖν, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀν-
τιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, ὅταν μὴ τε βουλευτηρίῳ ἐνὶ
χρῶμενοι, παραχρῆμά τι ὀξέως ἐπιτελῶσι, πάντες τε
ισοψῆσοι ὄντες, καὶ οὐχ ὁμόφυλοι, τὸ ἐϞ' ἑαυτὸν ἕκα-
στος σπεύδῃ· ἐξ ὧν φιλεῖ μηδὲν ἐπιτελὲς γίγνεσθαι.
καὶ γὰρ οἱ μὲν ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαι τινα βού-
λονται, οἱ δὲ, ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. χρόνιοί τε

*ciant; tum etiam praeterea, quod maris usu a nobis prohibean-
tur. Atqui opes magis, quam violentiae pecuniarum collationes,
bella sustinent. Homines autem inopes ad bellum gerendum cor-
poribus, quam pecuniis sunt promptiores: nam illa quidem ex pe-
riculis evasura sperant; has vero, vel ante belli finem absumtum
iri, persuasum habent, praesertim si (quod est verisimile) bellum
praeter ipsorum opinionem producat. Nam Peloponnesii, eorum-
que socii, in uno quidem proelio Graecis omnibus resistere pos-
sunt: sed cum dissimili adversariorum apparatu bellum gerere
non possunt; tum quia, cum non uno eodemque concilio utantur,
omnesque per suffragii ferendi ius habeant, nihil ex tempore ce-
leriterque peragunt; tum etiam quia, cum non sint omnes unius
eiusdemque gentis, unusquisque rem suam urget, unde nihil per-
fici, & ad finem perducere solet. Nam hi quidem, nonnullos quam
maxime cupiunt ulcisci: alii vero, res domesticas quam minime*

ζυγιόντες, ἐν βραχεὶ μὲν μορίῳ σκοποῦσι τι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλείονι τὰ οἰκεῖα πράσσουσι. καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἶεται βλάψειν, μέλειν δὲ τινι καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τι προῖδεῖν ὥστε τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἀπάντων ἰδία δεξιάσματι λαμβάνειν τὸ κοινὸν ἀβρόον φειρόμενον.

ρμβ'. Μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, ὅταν σχολῇ αὐτὰ ποριζόμενοι διαμέλλωσι τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἄξιον φεβηθῆναι. τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἥτοι δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἥσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀτεπιτετειχισμένων. Φρύριον δ' εἰ ποιή-

corrupti volunt: cumque post longam cunctationem vix tandem in unum convenient, exiguo tamen temporis momento de republica consultant: maiorem vero temporis partem in rebus privatis curandis ponunt. Et unusquisque rempublicam nihil detrimenti ex hac sua negligentia capere posse putat: sed & aliquem alium esse existimat, qui rempublicam curet, eique pro se ipso prospiciat. Itaque eadem omnium privatorum opinione universam rempublicam perdi non animadvertit.

CXLII. Quod autem maximum est, pecuniarum inopia prohibebuntur, cum eas aegre parantes cunctabuntur: sed belli occasiones nullam moram patiuntur; neque vero illorum aut munitionum exstructio, aut classis digna est, quae metuetur. Difficile enim est urbi, quae potentiam nostrae parem habeat, vel in pace huiusmodi munitiones exstruere: iam vero multo difficilius erit, hoc ipsum facere in hostico, & praecipue cum nos adversus illos non minus muniti simus, quam illi contra nos. Quod si quem locum praesidio firmarint, aliquam quidem agri nostri

σονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιν ἂν τι μέρος καταδρομαῖς καὶ αὐτομολίαις, οὐ μέντοι ἱκανόν γε ἔσται ἐπιτειχίζειν τε, καὶ κωλύειν ἡμᾶς πλεύσαντας ἐς τὴν ἐκείνων, καὶ ἥπερ ἰσχύομεν, ταῖς ναυσὶν ἀμύνεσθαι. πλεον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐπὶ τοῖς ἐκ τοῦ κατ' ἥπειρον ἐς τὰ ναυτικά. τὸ δὲ τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι, οὐ ραδίως αὐτοῖς προσγενήσεται. οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς, μελετῶντες αὐτὸ εὐθὺς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, ἐξείργασθε πω. πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ, καὶ οὐ θαλάσσιοι, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι, διὰ τὸ ὑπὸ ἡμῶν πολλὰς ναυσὶν αἰεὶ ἐφορμεῖσθαι, ἄξιον ἂν τι δρῶεν; πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας καὶ διακινδυνεύουσαι, πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες· πολλὰς δὲ εἰργόμενοι, ἡσυχάσουσι καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι, ἄξυνετώτεροι ἔσονται,

partem suis excursionibus, & nostrorum ad illos transfugiis vastabunt: sed tamen haec munitio non poterit nos circumvallare, & impedire, ne in ipsorum agrum navigemus, & (qua re polemus) navibus illos ulciscamur. Nam ex usu rerum nauticarum plus peritiae ad proelia terrestria habemus, quam illi ex usu militiae terrestris ad pugnas navales. Rerum vero maritimarum scientiam non facile poterunt adipisci. Nam ne vos quidem, quamvis his operam statim a bello Medico ad hoc usque tempus studiose dederitis, perfecte adhuc estis adepti. Quonam igitur modo homines, qui agriculturae, non autem rebus maritimis dant operam, praeterea quos ne in hoc quidem studio se exercere sinemus, propter assiduas nostrae classis incursiones facinus aliquod dignum edent? Nam adversus quidem paucas naves, quae incursiones in eos facient, periculum fortasse subeant, multitudine suam impritiam audacius confirmantes: sed, si multis prohibeantur, quie-

καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὀκνηρότεροι. τὸ δὲ ναυτικὸν, τέχνης ἐστίν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον μηδὲν ἐκείνῳ παρέργον ἄλλο γίνεσθαι.

ρμγ'. Εἴτε καὶ κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάσιν ἢ Δελφοῖς χρημάτων, μισθῷ μείζονι πειρῶντο ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν, μὴ ὄντων μὲν ἡμῶν ἀντιπάλων, ἐσβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων, δεινὸν ἂν ἦν· νῦν δὲ τόδε τε ὑπάρχει, καὶ (ὅπερ κράτιστον) κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν, πλείους καὶ ἀμείνους ἢ πᾶσα ἡ ἄλλη Ἑλλάς. καὶ ἐπὶ τῷ κινδύνῳ οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τῶν ξένων τὴν τε αὐτοῦ φεύγειν, καὶ μετὰ τῆς ἡσσοнос ἅμα ἐλπίδος, ὀλίγων ἡμερῶν ἕνεκα μεγάλου μισθοῦ δισσεως, ἐκείνοις ξυνα-

scant. Et, quia se in his non exercebunt, erunt imperitiores, & hac ipsa de causa cunctantiores etiam erunt. At rerum nauticarum peritia, est artis, ut aliarum rerum scientia: nec successivis operis & remissa exercitatione obiter disci potest: immo vere nullius alius rei studium ad eam accedere oportet, quod ab assidua eius meditatione nos avertat.

CXLIII. Quod si pecunias, quae sunt Olympiae aut Delphis, suo loco moveant, & his usi, maiore mercede nautas peregrinos a nobis conductos subtrahere conentur; hoc profecto grave esset, si nos, cum inquilinis nostris naves conscendentes, ipsis resistere non possemus. Iam vero cum hoc nobis adest, tum etiam, (quod est praecipuum) navium gubernatores ex nostris civibus habemus, & alios ministros, & plures, & peritiores, quam reliqua omnis Graecia. Nec vero ob impendens periculum quisquam externorum militum in animum induxerit, & a patria sua exsulare, & cum minore simul salutis ac victoriae spe propter maius

γωνίζεσθαι. καὶ τὰ μὲν Πελοποννησίων ἔμοιγε τοιαῦ-
 τα καὶ παραπλήσια δοκεῖ εἶναι· τὰ δὲ ἡμέτερα, τούτων
 τε ὥνπερ [παρ'] ἐκείνοις ἐμεριψάμεν, ἀπηλλάχθαι,
 καὶ ἄλλα οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου μεγάλα ἔχειν. ἦν τ' ἐπὶ
 τὴν χώραν ἡμῶν πέσῃ ἰώσιν, ἡμεῖς ἐπὶ τὴν ἐκείνων πλεу-
 σόμεθα. καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου
 τε μέρος τι τυκῆναι, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. οἱ μὲν
 γὰρ οὐχ ἔξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεῖ· ἡμῖν δὲ
 ἐστὶ γῆ πολλή, καὶ ἐν νήσοις, καὶ κατ' ἡπειρον. μέγα
 γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος. σκέψασθε δέ· εἰ γὰρ
 ἤμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; καὶ νῦν χρό-
 ῖς ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντας, τὴν μὲν γῆν καὶ οἰ-
 κίας ἀφεῖναι, τῆς δὲ θαλάσσης καὶ πόλεως Φυλακὴν
 ἔχειν, καὶ Πελοποννησίοις ὑπὲρ αὐτῶν ὀργισθέντας,

*paucorum dierum stipendium, quod ipsis dabitur, illos in bello
 gerendo iuvare. Ac res quidem Peloponnesiorum tales, & saltem
 his similes esse videntur: at nostrae, cum vitiis illis, quae in
 ipsis reprehendi, carere, tum etiam alia commoda longe maiora
 habere videntur. Quod si pedestribus copiis nostrum agrum inva-
 serint, nos vicissim in illorum agrum incursiones classe faciemus.
 Hic vero iactura non erit aequalis, si Peloponnesi aliqua pars
 a nobis, & tota Attica ab illis vastetur. Illi enim nullum alium
 agrum habebunt, quem alterius, qui vastatus fuerit, loco sine
 proelio occupent. Nobis vero & in insulis & in continente am-
 plus est ager. Magna enim res est maris imperium. Considerate
 autem id, quod dico: si enim insulas incolemus, quinam minus
 essent expugnabiles? Nunc autem oportet nos, quam proxime ad
 istam cogitationem accedentes, agrum quidem ac aedificia missa
 facere, at mare, urbemque praefidiis tueri: neque ipsorum causa,
 si vastentur, iratos, cum Peloponnesiis, qui sunt longe plures,*

πολλῷ πλείοσι μὴ διαμάχεσθαι. (κρατήσαντές τε γὰρ, αὐδὺς οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα, καὶ ἦν σφαλῶμεν, τὰ τῶν συμμάχων, ὅθεν ἰσχύομεν, προσάπολλυται. εὐ γὰρ ἡσυχάσουσι μὴ ἱκανῶν ἡμῶν ὄντων ἐπ' αὐτοὺς στρατεύειν.) τὴν τε ὀλόθυσιν μὴ οἰκιῶν καὶ γῆς πειεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν σωμάτων· οὐ γὰρ τάδε τοὺς ἀνδρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ταῦτα κτῶνται. καὶ εἰ ὥμην πείσειν, ὑμᾶς αὐτοὺς ἂν ἐξελθόντας ἐκέλευον αὐτὰ δῆῶσαι, καὶ δεῖξαι Πελοποννησίσις ὅτι τούτων γε ἐνεκα οὐχ ὑπακούσεσθε.

ρμδ'. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔχω ἐς ἐλπίδα τοῦ περιέσεσθαι, ἣν ἐβέλητε ἀρχὴν τε μὴ ἐπικταῖσθαι ἅμα πολεμοῦντες, καὶ κινδύνους αὐθαιρέτους μὴ προστίθεσθαι. μᾶλλον γὰρ πεφύβημαι τὰς οικείας ἡμῶν ἀμαρτίας, ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν

proelio dimicare. (Nam si eos vincamus, rursus cum non inferiore numero configemus; & si quam cladem accipiamus, sociorum quoque auxilia, unde nostrum robur pendet, prasterea nobis perierint: nec enim quiescent, nec in officio fideque permanebunt, si nos bellum ipsis inferre nequeamus:) nec villas, & agros, sed hominum corpora deplorare oportet: non enim res istae viros, at viri res istas parant, & possident. Et si existimarem, me vobis hoc persuasurum, suaderem, ut vos ipsi ex urbe exeuntes has res vastaretis, & Peloponnesiis demonstraretis, vos harum rerum causa imperata non facturos.

CXLIV. Quamquam & alia multa praeterea habeo, quae mihi magnam victoriae spem afferunt, si modo uno eodemque tempore vestrum imperium propagare, dum bellum geretis, & pericula voluntaria periculis necessariis addere nolitis: nam domestica nostrorum civium peccata magis metuo, quam adversariorum con-

καὶ ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἅμα τοῖς ἔργοις δηλωθήσεται· νῦν δὲ τούτοις ἀποκρινάμενοι, ἀποπέμψωμεν, Μεγαρέας μὲν ὅτι ἐάσομεν ἀγορὰ καὶ λιμέσι χρῆσθαι, ἣν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξηνηλασίας μὴ ποιῶσι, μήτε ἡμῶν, μήτε τῶν ἡμετέρων συμμαχῶν. οὔτε γὰρ ἐκείνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. τὰς δὲ πόλεις ὅτι αὐτονόμους ἀΐησομεν, εἰ καὶ αὐτονόμους ἔχοντες ἐσπείσάμεθα, καὶ ὅταν κακῆνοι ταῖς ἑαυτῶν ἀποδῶσι πόλεσι, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτοῖς ἐκάστοις, ὡς βούλονται. δίκας δὲ ὅτι ἐβέλομεν δοῦναι κατὰ τὰς ξυνθήκας. πολέμου δὲ οὐκ ἄρξομεν, ἀρχομένους δὲ ἀμυνόμεθα. ταῦτα γὰρ δίκαια καὶ πρέποντα ἅμα τῇδε τῇ πόλει ἀποκρίνασθαι. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἣν δὲ ἐκούσιοι μάλ-

filia. Verum quatenam illa sint, planum fiet etiam alias, dum bellum ipsum geretur. Iam vero legatos istos cum hoc responso dimittamus: Nos Megarensibus quidem esse permissuros usum mercatum & portuum, si ipsi Lacedaemonii nobis, sociisque nostris, qui sumus peregrini, suae civitatis usum permittant: nam neque illud, neque hoc in foederibus prohibetur. Praeterea nos etiam permissuros, ut Graecae civitates liberae, suisque legibus vivant; si modo liberas, suisque legibus viventes tunc habebamus, cum foedus est initum: & si ipsi quoque civitatibus, quas in sua ditione habent, pristinam libertatem reddant, ita ut in suis rebus publicis administrandis ad ipsorum Lacedaemoniorum mores ac instituta sese accommodare non cogantur, sed suo quaeque arbitratu vivant. Dicamus etiam, nos ex foederum patris ad iudicium subeundum paratos esse; nec belli initium nos facturos, at ab ipsis illatum propulsaturos. Haec enim responsa sunt simul & iusta, & ex dignitate huius reipublicae. Sciendum

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obscurabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ml. συνειργάζετο δὲ τὴ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὐφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καί. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheus fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη & quod huic simillimum existat § 17, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναμένη τῆς γραφῆς at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχέτυπων κατεσκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχέτυπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime cenferi velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Lucianum stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. I. recte. Praeter *Salm.* & quae eam secuta est *A.* omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN.

Lucian. Vol. I.

O

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepi-
mus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant *αὐτό*. De
reliqua phrasi vide *Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN.* Typorum, opi-
nor, vitio legitur apud Iensium *αὐτῷ ὠφελεῖν* quidem utrum-
que recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom.*
Mag. in Ὁφελει σκ. Particula γὰρ incommode posita: me-
lius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ
&c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ cer-
te sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeo & Mar-
cilio probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ
γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἐν)
ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *HEMST.*

ead. l. 8. Παρὼν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *BROD.* Παρὰ
γοῦν ἐμοί, *apud me quidem.* *MARCIL.* Aut delendum γὰρ,
aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ
ἢ καινότης neque enim quidquam ei prodesset *apud me* novitas.
CLER. Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, mo-
nuerat iam Brodaeus *IX Miscellan. cap. 5.* Aliquid sane eo
ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, le-
gendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ και-
νότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριφθαι ἀμωρον ὄν. Neque sane prodesset
illi novitas *apud me quidem*, quo minus contereretur, si esset *defor-*
me. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam confide-
res, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est asse-
cuta, quare ea sumus contenti. *IENS.* *Ed. I.* γοῦν rectius; su-
spicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *SOLAN.*

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμωρότερα) Vult Lucianus, defor-
miora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant.
BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. *BROD.*

ibid. Αὐτὰ τεποιθότα) Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus
patefcit. *MARCIL.* Alii Cod. ταὐτὸ πετοιθότα. *BROD.* Marci-
lii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario
admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem
videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πετοιθό-
τα reponentis. *SOLAN.* Vellem Brodaeus veteres illos Codd.
quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Fer-
ri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὸ ἀμωρον,
quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventio-
nis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videan-
tur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi
blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόγου τοῦ ξένου

ἀντιποιθέντα, quae solum sibi novitatem vindicant; nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἀμορφον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιθῆναι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis.

caed. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur inusitata, Alexandriam ad eos mirti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοσταρούντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ὁμοιοτρόπον id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex disto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Baetriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναβορόντες) Vox poetica. Ἑρμ. c. 71, ἐκβορεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπιδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent Plato, aliique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορον: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46, ὑποθορνύμενοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.
ead. l. 11. 'Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξέγον. BOURD.

ead. l. 13. 'Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πρότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne; quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia: Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. 'Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) 'Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis constetur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐτι de Conscrip. Hist. § 8, ἐτι ἀγνωστῶν εἰκόσιν οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐτι κακείνο εἰπεῖν ἄξιον: nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐτι, ἐπι & ἐπει confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀρτίχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versūs, nī memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pīctōr equinam iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne*. Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· *diffinile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον*. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἰπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυσῆς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad II. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimæras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædr. p. 121 B. qui ἀμνησάνους πλῆθει τε καὶ ἀπορία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentaurο, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, *μικτὴν ῥα φθίδαν ἐξ πάντων τῶν μέτρων*, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinsius *Κένταυρον* dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δῖαμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μὲν γνῶσις τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρίμων· illa *μῆξις ἀτοπος*, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: *ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ*. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, sive quis alius, non inficite quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, *σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον* de quibus quae notat Lud. Cresollus Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέραστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: *Si modo naturae formam concedimus illi*. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὕβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὕβριστότατον legit ὕβριστικώτατον debuit ὕβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβριστος, unde deberet oriri ὕβριστότατος: neutiquam tamen ὕβριστότατος reiiciendum esse, convincat vel unus Aristophanis in Vespis locus, ubi v. 1294 legitur: *Τούτων ἀπάντων ἢν ὕβριστότατον μακρῶ*. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὕβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβριστος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS. *ibid.* *Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις*) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ οἶνομέλι. BROD. Uritur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inst. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μῆξις συνέφθειρε) De industria τὸ συμφέθειρεν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit L. Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Pers. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionys. Halicarn. quem certe interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἥται διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Massagetiae velui cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro*: ubi *fuscant* N. Heinssii pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BROD. Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt If. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. L. Vossius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσω· neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσω legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. l. IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ Dionysio etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Misc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius, Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit Iensius. Emendationem, per se liquidam, firmanē Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. cad. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔχαις. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios suffragabatur.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ἐ. καὶ τὸ ὅλον ἁ. μ. ἐποχομένην, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἑ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat.* Sic πολλὰ τοῖς ὁρεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκοπεῖν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lysistr. v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ilid. Ἀναπ. μ. ἐποχομένην) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in *sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχοῦμενοι ταύτης, illa spe vestri & confisi: nitide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀνυπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit. in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraeos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχηρμένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὰ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαζύγῃσι ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgaram lectionem T. Q. III, c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi Lambino placebat *anapaesticum*, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, velut pedis anapaesti praecinentibus modulis: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. Ἐποχομένην) Ἐπηχομένην. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολόχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subannatum, & φροντιστήν & μετσωροφένανκα vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicitur μεριμνοφροντισται, & alio in loco μετσωροφένανκες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poetae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympof. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἀρα σὺ, ὦ Σόκράτης, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προαίρεσιν. BOURD. Verissima lectio προαίρεσιν, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mf. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. infidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁ δὲν. SOLAN. Προέλευσιν recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thef. T. I, p. 1273, fane non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere securum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται: ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. προελθεῖν ἐς ἀγοράν Philo. Iud. p. 793 C. sic in Dione Chryf. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προίεναι εἰς τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὲς τὴν τρέβαν, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἔξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulium solemnes processus vel processiones *πρόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii & Car. du Fresne Gloss. in *Πρόελευσις* recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *έντευθεν γάρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως* & signatus ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrotum non fugit: *ὕθεν καὶ πομπή ὁ θρίαμβος, ὃν πρόελευσεν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα* quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in Crass. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam noveretur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν* quam lectionem cum ipsa tueatur struaturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Porti. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλοῦμενος παρητήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praeferendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de senatorum inter Christianos principibus eo sensu dicetur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adiutori, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον*, *πρόσοδον* vel *παρόδον* *ποιούνται* apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri perebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράφασθαι. Isocr. Or. Ar. p. 142 E. sive etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν refertur ad *Senatum* laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. Demosth. pro Cor. p. 47.4 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδοσιν ποιεῖσθαι. Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδοσιν ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσιν ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον idemque περὶ τῆς Παραπρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, ρεπαρίας, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδύλοισ τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοσιν at in oratione prima, οὗτ' ἂν ἐδέσθην προσόδων. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra § 2. οὗτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλευμένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παριόντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου, *allore in scenam prodeunt*. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκίτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κομῳδοῖς χορηγῶν παριούσι quorum pravam D. Heinssii versionem iure castigavit Salmas. de Us. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Heraldo An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προσελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὀψεται nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς πρόσδου τὸ σύνθημα· ἢ πρόσδος nihil aliud, quam ἡ πρόλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ πρόλευσις non quin recte dici possit co-

moedia *μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν*, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην sed quod illud eruditius sit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum *καταχεῖν*, *perfundere*. Horatius de homine dicteriis acriter proscisso lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italio perfusus aceto Persius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Act. I, Sc. 2:

Ἀνιρῶτ' ἀρτι χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὑπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimeriens ὑπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, ψυλλῶν πηδήματα καταμωκόμενος ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetusiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, οκτῶνας extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut α. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαίδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristot.

phanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκοπείς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, sed μετεωροφέναιες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scholiasten exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde δ' Ἀρ. ut Aristonis filius Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ Σῆλυ τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus sine Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheus, quem homines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in Symposio, deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis coniecitet συγκαταμ. Noster de Consc. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασσάμενη φύσεις, pro συγκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. infederit vitiosum illud φανοῖν pro φανεῖν aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se Prometheus præbuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅσῳ παρ.) Aeschylus in Prometheus. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλῳτα) Τούτέστι, γέλῳτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφῳ) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. est; duriuscule, quamvis exstet ἐρ. c. 45. P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. I. interpolatam utique valere iussi: quomodo γέλῳς κωμικός, sic & σεμνότης φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικῷ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτήρ λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3, φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obcurius. Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid hoc ad rem, esse furto Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυρλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἀνθρώπε, ἀλλ' ἡ τρυφή Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν cum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ θεός) Προμηθεύς. Hesiod. ἐν Ἐ. καὶ Ἡ. BROD. Ὁ θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur distinctionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. inendole, ὦ θεός, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parentthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικός. SOLAN.

ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαβε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνθεβεικώς;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alio

Ad terram late spensuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, &

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τῆς ponitur, est, veluti τῆς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκού οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλῃ, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλῃ τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quando τῆς encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Roï. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quonam hominum hæc didicit, audivit? Et Electr. 408, Τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα; cui fers has partes victimarum comburendas? Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πειθεῖσθα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi τοῦ & τῷ sint enclitica, multa quoque praemisit idem. REITZ.

caed. I. 13. Πυτιοκ.) Castigo: *πιτυοκάμπτας* καὶ τραγελᾶ-
φους, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinum incurvatores*:
quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus in-
curvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime
emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II
Ver. Hist. COGN. *Ἰπποκάμπτας*) Legebatur antehac *πιτυο-
κάμπτας*, ut *ἀ. ἰστ. β. c. 25.* (vel mendose Πυτιοκ.—) quod
huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet,
nisi quod illic *ί—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*.
De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippo-
campos in Imaginibus describit Philostratus *εἰκ. p. 774.* (lo-
cum ipsum vide ad *ἐ. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex num-
mis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissi-
mus eius interpretes exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας*
explicanti Centauros praeivit Fr. Luifin. Par. III, cap. 25.
quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confe-
ctam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in
Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut Kuster. *Πι-
τυοκ.*) ὁ Κένταυρος; verum his in rebus tantam Suidae aucto-
ritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat.
Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniis &
nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter
linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios
statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thef.
c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum pro-
didit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno gene-
re contingeret: Pausan. I, p. 90, *ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ
πρὸς Πιτθέως συγγενῇ* quippe natum, ut nonnulli scripse-
runt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thef.
p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existi-
mes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis,
quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse sa-
tis constat, origo repetatur? nam quod Luifinus est com-
mentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum piores
flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos
esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repu-
gnat. quis, quaesō, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbo-
res vasto corpore & impetu currendi prosterunt? Th. Ga-
leus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvans. Non me praeter-eunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους*: paulo plenius Suidas: *Σαρκασμος· ἀντὶ τοῦ μεγάλαι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ.* &c. ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες*: necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. exstitisse lectionem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται*: eoque pertinere non incommode videatur Hefychii glossa, *Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iungas, sive *ἀεροκέλαδους* per se solos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hefychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magnopere obnitari: verum idem ipsum in Aristophane Frischlinus spectavit vertens *Erucosfanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἱπποκάμπας*, vel, ut scribi debebat, *ἱπποκάμπους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praetertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, assentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. I. *Τραγελάφων* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-

git ἱππαλεκτρύονας haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιοῦτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγέλαφους etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγέλαφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A, p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀκρ. ποῦ γὰρ ἐστὶ τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάληνος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγέλαφον nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Iac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος πιτυοκάμπτης quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris est artificii καὶ τραγέλαφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἘΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ἔΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΥ ΠΑΝΤ ΠΙΘΟΜΕΝΑ* ecce πιτυοκάμπτην, qui magno risu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST.

ibid. τραγέλαφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλεύσθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat ὁλίωον, quasi *sero sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθεῖα Ποικίλον, αἰολομήτην ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεῖα, *Prometheum vaftrum nominans, ac variis instructum confiliis, Epimetheum post erratum sapientem*. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NIPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim amigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de redivitu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *portio*, aut, *mita*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. ΠΡΟΝ. ἐπὶ τῶν μάλιστα ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρέον. Aristoph. Ὀρνι. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasmi. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δὲν βολὴ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obiecerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἕριδες ἐτερόπλασαν αὐτοῖς libello superiore § 5, σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davil. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ συλλεξάμενοι χρήματα. COGN.

tinentur in *πλουτῶσιν* eo pertinet αὐτά. v. 366, εἰ γε δεῖ λαθεῖν αὐτόν scilicet κλέπτην. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι: verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἐ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter Demosth. Ep. I, p. 190 B. φήβην χρεῖναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θῆναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. So- crat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosphiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit verlionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi ekspresserunt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἰωθεν ibi D. Hoefschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείον μὲν οὐδαμῶς, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλὸν

τε καὶ θρασὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Iosf. Wasse. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἐννοῶν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelotium laudo, quod nomina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inferi curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Luciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarrat. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σπευδῶ) Similiter Alciphro. I Ep. 34, ut Berglerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὅμοιος πόνεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοιον γῆρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβληται aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totiusque speciem superbi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὁδοῦ πάρεργον) Erasmi in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καὶ ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὥς τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς ἄδου τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hinc petir: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Miss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16 E. ἂν δέξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231 B. τὸδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγα τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμονεῦσι. Aelianus ipse I, 60, εἰ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθον ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν. Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχίνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κίμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hefych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς proponuntur. εὐφραίνεισθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilaritatem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένον) In quibusdam τετυφωμένον sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hefych. qui etiam τυφώδεντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLEAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὁφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμασιν αἰτεῖ

ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 2. *Medici ab oculis, ocularii*: meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. Ὁ ὀφθαλμικὸς αὐτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός: habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγεῖλατος) Hunc locum usurpat Casp. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἶν. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χειρὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρὸς, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τὸν σχημάτων. At videtur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος: & Philosophia in Reviviscentib. c. 13, Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in Fl. exstat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum illud καταγεγραμμένον iam plane supervacuum & nulli usui? ergo retingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένων, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine.* Sphaerae huiusmodi κρικῶται vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. & *sphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὅργανον γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκεκλιμένῳ καλάμῳ καὶ ὑπ' ἀσκήων ἐκφυσσομένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἡχώ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, inflat est organi contexti de culmis ahenis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis* &c. Idemque mox dentes oris humani cum ahenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Grutter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micyllus. SOLAN. Apud Brodaeum Thef. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) *Universi*, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τῶσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas ilias, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, iusta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντων. Graeci passim ἀρχαῖον & κρήγιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος: sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθύς ὥς ἀρχαῖον εἶν' ἄφσκε τὸ κιθαρίζειν Ἀδεῖν τε πίνονθ'· ai hic continuo subiecit,

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαίον ἀποδείξαι, ita Aristophanes Κρόνου ἀποδείξαι in Veip. v. 1471: καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξαι Κρόνου Τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχὺ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. § 13, ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνῳ ἄδῃ &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. ὥστε τὰς Σειρῆνας) Desumtum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. καὶ ἀνδρας) Luscinias. BROD. Quas hic luscinias memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluiffē, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniiis multa. SOLAN.

ead. l. 2. ὡτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedes. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαίον ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαίος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeco iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitatem perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαίον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae*. Plato Ep. IV, ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείρον ἀρχαίον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἐδόξεν ἦθαι καὶ πολιτεία διενεργεῖν. Pessime Ficinus, *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὕγιες τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentiā provenientem, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegrans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλούτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil diffidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος· ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτερεὶ νόφ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένον) Legendum ἐληλεγμένον· ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἐληλεγμένον. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξεληλεγμαι. ibidem ἐληλεγμαι. iterum ἐληλεγμένον in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tarium lib. VI, p. 406, ὁ Σωσθένης αἰ-

θεοδεῖς ὡς ἐληλεγμένους) forte dicendum, id facilioris enun-
tiationis causa Graecos fecitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex
illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep.
ubi tantum non haec eadem existant verba. Saepius eo re-
spicitur, praesertim a Platonis: vide Alcibi. c. 27, Procl.
Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle summisce docet
Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura di-
cemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡστε δὴ τὸ καινότερον) Ut, quod absurdum
maxime est. BOURD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet le-
genti. BOURD.

ibid. αὐτῶν) Ed. l. uti Vorstius emendabat. In reliquis
αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio
necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ
πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bour-
delotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ
ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἄρτιος) ἄρτι dicendum erat. Vide Ammon. v.
ἄρτι. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμέ-
νου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοὶ) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum In-
dos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vi-
no tandem inebriatos fertur in potestatem redeisse: pro-
fert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol.
p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit
Polyaen. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte
vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore sunt natura,
vinum avidius appetunt. de Scythiis quaerit Aristot. Probl.
III, § 8, cur θερμὸι ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. &
alios ἔρωτι μεθύσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. τῶν
νῆτων καὶ σωφρονῶν τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνέου.
HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum
in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: Non
opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥς-
περ καὶ οὐδέ τις ἐστὶ σοι τῆς δέησως αὐτοῦ ἀκούειν ἐπιθυ-
μῶντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἷμαι δέ-
 μιν: neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scriptus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν του, οἷμαι, δέμιν: sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελ-
 γεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τά γε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπει-
 δὴ, vel ἕαν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἄ.) Homerus II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδῃ κύν-
 διστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me spon-
 te mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allu-
 sit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν Ὀτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis Excitat. —
 Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasmi. BOURD.

ibid. Καὶ εἰς μὴ ἐφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὠδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεῖπνιν εἶπον ἂν τὰ ἴσα καὶ τοῖς καλὰ μοῖς κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοὶ προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum expressit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsum. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, αὐτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum; apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noster ἀνακυκλῶν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βρεθνύμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασιν τὴν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ἔτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6, λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrium in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Iens. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. SOLAN,

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.) Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos advocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ζυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶ ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταισμάτι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλεΐτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἠνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ Πόργωνος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρῳς μητέρας ἀνιῶμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ κῶδι ἠνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶ ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν εἰς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἐτερπύμην ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φίλος. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρσὸν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κομικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

— — Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπτο', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκάλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Confule Plinium Secundum libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. COGN.

ibid. Τὸ κέντρον) Immo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad cūpnuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις: nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὁ Δ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulso admodum interpres: Cessa, o admirande, paulum praecludere. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὸν ἐπαντὼν apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogrēdi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Define, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhiibe, retrogrēdere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristæen. I Ep. 5, p. 28, ὁ πρᾶχὺς ἐκεῖνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placeat, atque ἐνέκλινε) γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούστο· contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra tuens ira referre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχέσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρούομεθα. qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longè deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τάχ' ἌΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρίαι) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρίαι non φυκτωρίαι, ut in Mss. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

φρυκτορίας, & πυρσὸι non πυρσόν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Latini, *at illud*: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα: contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι. HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitium, plausu incompósito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpretes in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονούσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Micyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod κατασχεύειν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id

Lucian. Vol. 1.

Q

debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Ceberis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὸν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβोधῆκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πῶλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor. scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, εἰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβης τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὖν πύτε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γράδος (προσωπείῳ) εὐδοκίμων στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλύζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσυρίττον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι unde ductum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δήμου παύγιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβάλλ. Mox praefero πόρρω πον κάθηται parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōni deme in Ξενίζειν τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τὰλλα alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταίσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἀμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἀμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

idignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quasi additum, aliterque forte ab ipso poeta pertrahatur. Sensus haud dubie elegantior & plenior. Nam si *αμεινον* fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur *αλλως* additur, quod *ἐν τῷ αμεινονι* iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in *αμεινον*, & *ἀπ' ἐμοῦ*, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c. 12: *Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, καὶ συντρίβω πῦρ πρὸς τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι.* *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum similis forte mimus sim, ut ne alicubi labens, herosa, cuius personam ago, conteram.* IENS. Formula loquendi, *ὡς αμεινον ἦν*, quae utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corripiebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in *Ἔργ.* ad Perien fratrem v. 570: *Τὸν δ' ἐμετ' ὀρθρογόνον Πανδίωνος ὄρτο Χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο. Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν ὡς γὰρ αμεινον.* & apud Homer. II. A, 217: *Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὡς γὰρ αμεινον.* Ita hic Lucian. *ὡς αμεινον ἦν*, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, *ἐκεῖνο εἶστο πρόχειρον, ὡς αμεινον ἦν*, alibi habet, *διδουδονον* in Prometheo § 34, *Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθῆναι δοκεῖ, διευθύνετε.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Iensu contestura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellexit. *Ὡς omnes edd. non ὡς.* Alciph. p. 392. HEMST.

ead. l. 9. Διεξήει) Reserebat. BROD.

ead. l. 12. Ἐοικας γούν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi animam tergiverfandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. HEMST.

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, *eis τὴν μνήμην συγκ.* tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, *καλλίστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμεσθε*. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, *αὐτῶν nihil opus est illis*. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelaedamensis pessime dedit, *οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ* ubi sensus & ratio loquendi postulet *αὐτῶν*, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλης) Interpr. *si prolixior fueris*. Lege *διαμέλης, si cunctatus fueris*. CLER. Ante *διαμέλης*, vitio in vetustis praesertim edd. solemnibus: iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, *προστέτατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι*. Restitue Hefychio in *Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας*. A. Schottum fecellit in Zenobii C. I. n. 18, *ἐμέλει* scriptum pro *ἐμελλε*. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, *iuxta quadam & continua oratione*, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem *τινα*, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam *ῤῥῆσιν μίαν, unam & perpetuam orationem*: pariter ac Thucyd. V, 85, *ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῤῥῆσι* &c. cuius vice mox sequitur *ἐνὶ λόγῳ* nam quod in multis est Codd. *ἐν ὀλίγῳ*, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, *Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῤῥῆσιν μακράν* ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes *μακράν ῤῥῆσιν ἀποτείροντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est *ῤῥῆσιν εἰπεῖν*, ut bene docuit Is. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro *ῤῥῆσι* in Euripidis Scholiaste legi debeat *ῤῥῆσις*, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. *Χρῆσιν* de poetarum, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Ios. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaeus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse *ξύστιδας*: *ξύστις* enim exponitur, *ἐνδυμὰ τι τραχικόν*. Harpocr.

Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, Χρῶνται δὲ αὐτῶ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. Μείζον τῆς ἐμ. κ. προσ.) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Lique hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: Caput, inquit, & os cooperimento personae testum audique tantum vocis emittendae causa pervium &c. Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. Συγκατασπάσω) Ne lapsus mecum traham heroem: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eumque mecum contemptui obiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτοὶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσονται ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεισῶν vel οὐ πεισῶν γὰρ κείσονται quod ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinsf. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύνει ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, φρούρια πρότερον αἰς τὴν Σύρον ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποτὲ Οἰνομάχον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. HEMST.

ead. l. 11. Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφος) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. i & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumfit ab Herodot. VII, 102, τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι. HEMST.

ead. l. 16. Παραπαιδαγωγούσι) Verbum elegans, pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse Numae, & παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & haecenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεχτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδεύουσιν & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ βίον διορθώσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38 l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officioforum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐσθῆς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθρῶν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθρῶν φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino veritum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri. propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς το ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpretes Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: in se quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obterens. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Arremid. θλίβεις καὶ στενοχωρίας & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. "Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥη-
δίας Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exem-
plum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de
Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.
ibid. Ἀκούων ἂν ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Bene-
dictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἂν a Lu-
ciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera
revocata rem expediet: ἀκούων ἂν vel ἂν nam de spi-
ritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque
enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius
haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
gem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὡς δὲ ἂν εἶχον
κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἂν
δείλεκται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δὲ τίνα ἐπικό-
πτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postpona-
mus τῶ ἐπισκώπτοι) περισταλμένος, καὶ οὐκ ἂν ἄλλὰ πῶ-
θεν si quem reprehenderet, id teste aculeoque velut praecipitato,
& non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo ma-
le vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποι-
κίλην &c. Oxi. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV,
c. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἦν) Iam ver adventat. BROD. Athenien-
ses, imprimis Attici φιλοσκώμμοι, &c. Dicaearcho teste p.
9, παρατηρεῖται τῶν ξενικῶν βίων quamobrem, si quis con-
spicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam
inurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidi-
nem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem
discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργῆς, Βά-
σταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est
causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invi-
cem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur.
Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Grae-
cos: apposite Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda
ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσ-
περ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμύλλαν quibus
affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Τὰς
de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comi-
cum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Ari-
stoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiastes profert,
nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

αὐτοῖς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταῖς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, *τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ*, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρὸς) Vestis haec matris eius est. Erasim. in adagio: Quem mater amittum dedit observare. BROD. Subintellige *ἰμάτια*: forte hae vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpretes, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσίᾳ πεπαδευμένος) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. Βαπτὸν) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschin. κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. Βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς ἐταίρας ἀνθὶνα φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημον. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui sit, inquires, ut pauper vellem non haberet, nisi βαπτὸν? Forsan & hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem producunt Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Deorum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώ-

νιον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθι-
νὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdi-
ctum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid.
in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis
licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Lu-
ciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet,
quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in pub-
licum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pom-
pa solemnī victores in urbem patriam invehebantur floride
picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem.
ad Iulian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida
supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita acci-
piendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο
ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ
τὸν ἀγωνοθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων.
haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώ-
μενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι
θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi
dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive
locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem
καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio
indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius pagi-
nae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ,
quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor.
p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐ-
δαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervul-
gatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice
placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius
alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχί-
στοις μετροῦσι adde Damasc. apud Suid. in Ψυχὴ accusa-
bat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubita-
ret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste
Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL.
I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Ἐγκ. § 10, μετρον εὐδαι-
μονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ
ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae
plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet affimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaeph. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἀσματα, quae aliis κατεαγόμενα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεσται) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit noster. Verſus Arati habes Προμ. c. 9: Confer cum his Plutarch. 1257, 1. SOLAN. Ariflid. T. I, p. 98 C. μεσται δὲ ἀγοραί, φασι, καὶ λιμενες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν κατέκαστα ἐξηγουμενων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων ποιεῖται pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυαῖς ἰστάναι ὥραιον Βρομίου χρόν ἀμμιγα πάντα; editur εὐρυχώρους, ὥραιον, χάριν. Εὐρυχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem verſa vocali longa fregit. Sed ecce apud Ariftidem consuetum illud in adagiis uirpandis φασίν; ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus sumſit, vel primus paroemiae ſuae verſibus ductae dedit originem. Cum ſequentibus congruit Dion Chryſ. Tarſ. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμων θεσμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυαῖ. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὅφ' ἧς δὴ ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς: quae lectio ſi placet, probandum ſane δὴ ex ed. I. At ſtructura mihi videtur rudior paululum & inculrior, quam ut a Luciano proficiſci potuerit: ne dicam, parum accurate ſic ſequi τὸ τοιοῦτο φύλον τῶν ἡδονῶν: quanto venustius exhibet & rotundius, τρυφῆς δὲ ρεούσης, quod ego quin Luciano ſit, vix dubitare poſſum. Modo ἀφροδιſία pro verendis partibus videtur poſuiſſe: contra αἰδοῖα, quae pudenda ſunt, pro ἀφροδιſίοις vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam I. Scaligero ad Fest. in *Affatim* assentior: Barnefius ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. mallet etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασύρῳσι pro περισυρῶσαι Arrian. Epict. IV, 9, ὡς ὑπὸ βέματος παρσύρσαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑπακλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρύνονται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φῦλον) Horat. Carm. I Qd. III, 29:

Post ignem aethera domo

Subductum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. ἱλυ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἱλύος: quod ferri potest, ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex I. ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. δέψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρίον τι χεῖρμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάστος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9 urbem quampiam poëtae cuiusdam verbis appellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεύσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politianus Lib. I Epist. 2. Sic apud eundem Nostrium de Domo c. 9, Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Eustathium ad Iliada ex veteri poëta, τοῖς δὲ τέθνηκε πόλιν, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare positum. Cato apud Sosip. Charisium: *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classē ventus aufer lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis so-*

lum, sed etiam victoriae bonis floreant. Plane ut poetae illi ἀνθεύσα ἀγαθεῖς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: *florere* opibus regni; *florere* etiam aetate. Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, διψης πικρὰ μένον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nōdum in Luciano; cui quī potuit in mentem venire; ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciphr. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἔξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παῖσι καὶ θηρίοις &c. ζυμῶντον ἐπανθεῖ & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puro αὐχμῇ cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, διψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. Διψης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διψα tribuitur & διψῶν. Διψία κόνις, ξηρά Hesychn. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ διψιος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur λιβύνης διψάδα γαῖαν dixerit Oppian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia*: nam, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva: praetereo πολυδιψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ αὐχμήσσσα τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διψῆν & αὐχμῆν. Lucian. Δ. πρὸς Ησ. § 7, ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψῶσιν αἱ ἀρουραί &c. τῷ διψῇ αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squallet horretque Chrysost. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ῥυτίωσης, αὐχμώσης, λιμῶ διασθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. CL. Hemsterh. αὐχμεῖν. ac propemodum persuadet, propter iunctum διψῆς vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere solet, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari*, adeoque ad malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἢ νοῦσος)* Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροὴν νοσήματα, morbi, qui in cutis superficie erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τρηχύτης ἐπὶ ὄχρου λευκός*, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed quod Alciph. p. 4 ἀπὸς ἐξηνθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: *τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπαστὴρ τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε*. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισ, (quod allegat doctiss. Abresch in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poetæ habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac *μανίας ἄνθος* ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Theb. p. 3 E. αὐθὶς ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, *demuo propululabant scelera*, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitam, demonstrarem, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, *ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις* non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitii efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respicientibus. Ita οὐράνιος Ἄτλῃ de magna perniciē ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsā nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξαρθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστῶς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστῶς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σὺμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans*: Benedictus, *constitui* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστῆσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοὶ πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστῆσαντες διατραπῶσιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀγνοεῖν μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστῆς. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, digna

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Gale- num est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potesta- tem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ce- teroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad expli- candum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπίστηθι quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *instā atque in- cumbe*, ut solent ἐργοδιῶνται, qui nullum intermittunt tem- pus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi vir- tus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diffidet. Multo gra- vius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὅμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίπτ' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο Ἥλυθε. BRÖD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odyss. Λ. verba Τι- resiae ad Ulyssēm. BOURD.

ibid. Αῦ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse cre- do. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύ- σεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum iactum*; quod est, *in tuto citraque pe- riculum*. Est autem apud Homerum Il. Ξ, 130: Ἐκ βελῶν, μή που τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρτῆται, *Extra tela, uti ne quis vul- nus forsitan addat ad vulnus*. — Hoc proverbio usus est Lu- cian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Λ. 163: Ἑκτορα δ' ἐκ βελῶν ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ δ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστείος ἐμταλιν ἀπράγμονος ζηλωτῆς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ κατα- μένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοι- τῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιῇ- ται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χράμενος τοῖς ἀπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σῶματα διέλυ- σεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστίθεμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Cha-
ronte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defun-
cto, corrumpabant *υπεριμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυ-
φῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπὰ διηγούμενοι* &c. ut
tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δέδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὧτα κηρῷ φραζόμενον) Sic in Cronii sive
Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam eno-
tavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμα-
σίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit:
Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non compareret; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit. Obscuro sum re-
cte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμο-
σμένον ὑπερήφανον D. E. X. ut hoc totum sit Scholiastae, di-
centis, *quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posi-
ta est.* Existat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26
τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc
scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ εἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit
comparationem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex
agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύ-
χην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis
exemplis ad lib. 1 Heliod. BOURD.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ
λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat.
Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte
de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων
εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat,
qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experi-
mentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid
maioris vitii subsit, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutan-
do facile peccare potuit librariorum temeritas propter prae-
cedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum
est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit
fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam in-
terpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυ-
ρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

eum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίξεν iocum atque ludum ducere, per ludumvertere ac mutare. Heliod. V, p. 209, ἐπαιξε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἀλλὰ χλεῖνι ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδία πεποιήται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est; reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίους quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius iridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrytostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίους βραχεῖς &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαις τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς Θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἱσοὶ ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genus osculandas; praefendum tamen videtur διγυγάνουσι quod viuum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Brif-

Lucian. Vol. I.

R

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis *προσκυνεῖσθαι περιμένοντες* satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *adorari se patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στόμας ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ στόμα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, *pectus & caput deosculabantur*. & apud Nostrum iterum MEN. c. 12. SOLAN. Appositissimus est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere audent, adulatorum est crimen: quomobrem τὴν χεῖρα καταφιῆσαι καὶ δωπεῦσαι δι' ἐπαίνου, ut sapiente & forti viro indignum aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc factum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatuum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Ramirez. de Prado & Des. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed inprimis Lipsii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περιβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

ead. l. 9. "Οτι μὴδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum Micyllus vertisset, *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίενσαι. Verte, *quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos*. Nota illorum oris obfcoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ὁρε, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor ve-
rat. V. ἀποφρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Mer-
ced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias matutinarum
salutationum describit, & quam vilium essent animorum
mukis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Lucia-
no conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae
fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub.
ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de
Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium cate-
natorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime
constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint,
quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae lo-
ca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae
libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius,
a catenato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratis adia-
cere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta
gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani
οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat πε-
ρὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius
aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν.
Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud De-
mosth. ἐν τῇ περὶ στεφάν. ἀγτί γὰρ φίλων καὶ ξένων, & τό-
τε ὀνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, τὴν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχ-
θροὶ καὶ τ' ἄλλα αὐτοῖς προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic
ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl.
in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *au-
dis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis sa-
lutationum apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced.
conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis spor-
tulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD.
Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi soli-
tam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac
potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus prae-
bebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis
officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium
limina matutinis semper salutationibus discurrunt.* Manilium ex-

pressit V, 64: *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limi-
na pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi por-
tans communis amicus.* luculentissime Iuvenalis Sat. V, Strar.
IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad' Martial. VII, Ep.
38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque
philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλ-
λον ἢ εἶναι σπουδασάντες, in dinorum aedes ac gratiam irre-
pere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides:
rogatus enim ab uxore Hieronis, expedirene magis
divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σο-
φοὺς ὄρᾱν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste
Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p.
675 A. Alia Galeno mens, qui saepius in has veras doctrinae
maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ,
ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ
πρᾶξαι πρὸς ἡδονήν, κολακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν
ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς
πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἰκα-
δε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βομολοχεύεσθαι &c. Aper-
tius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me iden-
tidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes,
nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum de-
flectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἑωθεν, εἰς ἐσπέραν
τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς
ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatum memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse
viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἑωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων
ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνη-
σόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola
specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod
Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur:
Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἑωθεν μὲν
ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς,
εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo mini-
me mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφ-
ορμὰς περιόδων· Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salu-
brem vitae modum sese praescribere illis dumtaxat testatur,
ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες
ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις
τισὶ παραστᾶναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παρα-
πέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς
τὸ δείπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

tent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὥς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὅργα προσιζάνουσι, ἐπειδὴν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλικά βρονθῦσθαι συνῆδες αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valefium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πόσα) Οὐλο frequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποαλύσαντες) Ἀποαλύσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλεις φοιτούντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱητροῦς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmolipidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρας τοὺς κύλακας) Ἐξωλεστέρας τοὺς κύλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπείληφα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνης. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθίανον) Euripid. Med. 542: Εἰν δ' ἔμοιγε μῆτε χροῦσος ἐν δόμοις, μήτ' Ὀρέως κάλλιον ὑμῆσαι μέλος, εἰ μὴ πῖσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicero in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπεινίζειν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ τότε τίμιον ἢ εὐωνον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praefinatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖωνα παρταχῆ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὥς εὐώνον τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον· explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὐώνον ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὥς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροῦς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων, & mox ἐπενωνισμένος. Hinc ductum ἐπενωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutioneque virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπενωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum prelia descendunt ac laxantur, ἐπενωνίζονται Dion. Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπενωνιστο. in Polluce I, 51, ἐπενωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπενωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπενωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπενωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἣ τούναντίον προσεπενωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion. Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογιματέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπενωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζομενοι. recte Basil. Hom. II in Ps. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίζει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπενωνίζον αὐτὰ διαθήσεται similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπενωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: si quid vendis, pretium diminuit. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὁμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντας, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatut scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνβούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviliuerant, ut quibuscumque nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo Iud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ἐνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλοῦντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνίζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄντια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidior sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque *τειχίζειν & τείχισμα*: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rhet. III, p. 124; poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus,

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναίς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκείλιαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Ἀν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχίσμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinisque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χάρα, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χάρα, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486 F. Philippus Euboea expulsiς ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτος ἐστὶ) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν &c. κατασκευάζων ἐπιτειχίσμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, φρούριον καὶ ἐπιτειχίσμα κατὰ τῶν Ὀμβρίκων. quam structuræ formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrofus Kustero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Κατακωχή. Ἐπιτειχίσμα ἢ πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπ' ἀντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετειχίσειεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ. placuit imprimis Philoni Iud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικῶς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπιτεράζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν. sensum evertit interpres, & in nobis magnam struens superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπετειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συννομοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον. Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysof. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευ-
 μένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτεχίσωσιν & p. 500
 D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπιτεχίσσασθαι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perspectam fuisse patear: verum in Antistite di-
 fertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei
 nota ed. Eron. T. VIII, p. 237, & correctione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venustae potestatem abunde constare arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaëus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγραμμάτους, quod minime
 spernendum, quamvis glossema sapiat. SOLAN.

ead. l. 13. τῶν φιλοσοφῶν προσπ.) Omissum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide If. Casaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc subsidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi,
 descriptione compara Dion. Chrysof. Or. LXXV III, pag.
 660: καὶ τοὶ τὴν τότε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς δερα-
 πνεύσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ δούραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς·
 multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos
 in comitatu haberent affectatores; mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σάι-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Aristid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουσίων ὀψοποιούς καὶ σιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις
 τέξεσι πέρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι,
 ὥστερ' τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· καὶ τοῖς πρεθύροις
 κυλινδρῶνται πλεῖον τοῖς θυρωραῖς συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις·
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 στίνῃ δυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christia-
 nos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον· vo-
 catores significat aut nomenclatores, de quibus egregie Vales.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 gistratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philoso-
 phiae professorem sectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philosophi ne Romae quidem deponebant, ut

inter rogatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN. *ibid.* καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. τὴν σκευὴν } *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. μεταλαμβάνουσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiastae & Coll. auctoritate restituiimus, uti ante me volebant Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. οὐκ ἐμφοροῦνται) Repertit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. *Τμ. c. 32.* SOLAN.

ead. l. 13. τῶν ἐπὶ μισθῶ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. τὴν ἀρετὴν ὀνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. § 4, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἀνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεάδια Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τε πολὺ χάριεν ἦν τῶν ἐδωδύμων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἤμην, non unus erat forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηρυτομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λόγους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεία Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπῆλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diversa, Lyfias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φορὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθεύονται· καὶ περὶ ἔρμα περιβραγῆσαι apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illi pecunia, quanta quanta est, apud proximum saurionem perit: κάπηλος iste, & illa στήλη intactam navim diffringens ipse est Aeschines*, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Auc. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernaculas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresfollius libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δείων) Edd. omnes praeter L. δέον mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πρόρῳ τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διωληφάς. EROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὐτοὶ τὰ χρήματ' ἴδια κέκηνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum brevem Dominum vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut familia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venusinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit similis Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulsi ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Γρούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπὲρ I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante κτήσεως abiiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλφ. HEMST.

ibid. l. 9. Ὡσπερ οὐ) Leg. ὥσπερσι. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέραν τοῦ τρόπου] Insulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγροῦς) Reposui pro ἀγροῦς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουμνανού) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχήν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πότε addi καὶ τὰ ἔξης, &cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γεῖμνη. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, sive Misanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. haec apud Lucianum passim. Lucianus sive is sive alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πόντος, οὖν δὲ Μενίππου,
καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βησομαι εἰς ἕτερον.

καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πόντ' ᾔετο, καὶ πάλιν οὗτος
οἶεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Iurisperiti. Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano, sed praecipue in Charont. sive Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴδ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προθεσμίαις ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζῃς, μεθ' ἧς προσέξεις σεαυτῷ. hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς καθάρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiciunt, vitis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 5: dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine beati Vitelluros agimus semper, nec vivimus unquam. HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, *eam* ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praeber, Demosth. *Ερωτ.* p. 253 A. B. Dion Prus. p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσασιν, οὔτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελευοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπαιν. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ κάκεινα σωφρονούντε ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβούμενον μὴ ζημιῶντο ἢ παιῶντο ὑπὸ Σωκράτους eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τυπτεῖν, πεινῆν, διψῆν, ἀνχμεῖν, ῥιγούν, ἀσκήν δερεῖν. Libanius etiam Or. περὶ τοῦ Γάπ. p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειράσθαι νοθεύειν ἐφυγον· & περὶ Σουππικῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque infitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασανους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀναγκὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichio S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῇ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομείναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in Epiēt. istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admoveere non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in Σουππικιανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbare, Cressoll. Th. Rhet. V, c. 6, 7, Boilav. Hist. Flag. c. IV, p. 78. quorum errores perlequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non ausim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττω) Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκούοντι ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτι) Sic Horatius: Oculo irretorto Spectat acervos. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀδισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱπποδρομον) Hanc ἱππομανίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. passim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνίοχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχρᾶς διεξῆσι, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatatum, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Vene-torum, Russatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo posita ea simulacra, ex hoc loco coniiicere licet, & rationi consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inscrip. Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodos. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπεληπται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* PALM. Male Micyllus: *iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est: *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit.* Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XII	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXII	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
 C CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞
 QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere asseruit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *ἀλ. c. 23*, ἢν ποτε κούφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & *συμπ. c. 47*. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰλγῳ κατελλημένος. *c. 21*. V. etiam de hac ipsa re, *Ἐν. Δ. IX*. Tacit. *An. XIII, 25*. Confule etiam, si lubet, *Σκ. c. 5*, & *3. Δ. XVII*. SOLAN.

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obicuum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco differit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de
Lucian. Vol. I. S

Iure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προείνται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. Iacob. Micyl. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamento usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὴν τελευτήκατα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακῶθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simulacra habuerant, testamento laceßere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsignata missa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. *ead. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensum huius loci, quem interpres affecturus non est, explicat Briffonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deferit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu H. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate dampnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ultri sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὗτοι δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πύρρην ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίεναι, μόνον δὲ τοῦτο ὀφείδειν ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβλῆου ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπλάυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant se frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) ut operiantur fulgine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fulgo, velut fulmine in carbonem & fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamenti sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contemtor suae infamiae &c. Nigrini ergo iam facile mentem perspicias, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 36: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illi erint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacebabant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. I &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barri. Briffonius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quintilianii Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fateamur, haec subiungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, "Ὅτι μίαν φ. &c.* Quibus verbis, quorum sensum interpretes affectus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti frui, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Iac. Guthrieus de Iur. Man. III, c. 27. is, prolati & Luciani verbis & Micilli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur.* Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem

usurpari, Grammatici docent. Verius interpres Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affectum, Briffonius Praeses asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciano mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀληθὲς pro δίκαιον, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdus, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit If. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensus, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem luctari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitatos, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restum cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignunt: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-*

fa diffimulare cogeantur, magnum ad eos malum redundaret: nam hereditariae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin *ἀπολαύσειν τῆς σφετέρης ἀληθείας* in deteriore partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae-ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρης ἀληθείας*, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos*, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειράσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Isocras*, περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι* ita fere, quomodo fecit Brissionius, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, *Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res*. Eximius inprimis Senecae locus, quem Brissionius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: *Quid cum ipso vitae in sine constituimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: quamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac*

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclufit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem mifit, quaerimus digniffimos, quibus noſtra tradamus, nec quidquam cura ſanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνήν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato pateſcat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniffimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae ſcuſtum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariffimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe coniecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios Lipſius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, neſcio quo pacto deſuſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπελαύνονται τῆς σφετέρης ἀληθείας. HEMST. ἵνα illud ἐμβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntarum, ſed eo eventu, ut non fruantur ſua veritate. Hanc Io. Matth. Geſneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera huius paginae copioſe exſequitur βελήτης de Luſu: & dixere nuper viri doctiſſimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irriſione plura reperies in de Luſu & in Charronte. Haſ funebres expiationes ſubmovit Lycurgus, nec conceſſit, ut quidquam una cum cadavere ſepeliretur, (nam aliae nationes, ſi quid fuiſſet vivo cariffimum, id mortuo addebant in ſepulcrum, damnosa ſimul & ridicula ſuperſtitione, quaſi mortui ſentiant aliquid) ſed in puniceo amiſtu & oleae foliis ex aequo poſitos omnes ſepeliri iuſſit. COGN.

ibid. Οἱ δ' ἄλλοι τῶν) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὸν βίον. Pers. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valefius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. exstat. Prave legitur in Hesych. βούς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. Ἡξίου) Vorst. ἡξίου. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag. 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόστων, ἐνίων δὲ κροτούστων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Usus eius in coronis nusquam, herba enim est folio angusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmannt nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyini Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

lerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere videretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De convivii* (ibi plausus dari consuevisse) *probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. vertunt, vinumque in conviviiis cum plausu & odoribus effundunt. Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviiis: κρόκον βαινόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposus VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφιδύοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τῶσων, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκων. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla virii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδινος. HEMST.

ead. l. 4. Μέρου χειμῶνος) Mamertin. Grat. A& c. 112: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae. Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Confimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.*

ibid. καὶ τὸ σπάρσιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὥς εὐτελὲς ὑπερφανούντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Saryr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa turant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo fortan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γράμ. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίττει βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πινοντας) Vinum unguento perfusum. BROD. Οἶνον μυρίνην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasmi. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardelionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. συμτ. προβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δα-
κώμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.
Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ πα-
ραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam
proba est, & *possicum* notat. SOLAN. Erasmus vertens, iam
& praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, Ita fu-
gias, ne praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur,
minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia,
I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud prover-
bium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte qui-
dem H. Steph. animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Eras-
mi) interpretatio, & hic Luciani locus oborto, quod aiunt, col-
lo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud
scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud
historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim pro-
perantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὀδίζεσθαι περὶ
τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod ad-
dit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ verum nisi
errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere
poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἰσόδον pro κατὰ,
nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano,
literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum.
Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam omnino est mutandum.
De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torren-
tium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias
pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμὸν) *Soloecismus* per translationem late
accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine
peragitur, dicatur *solocismus*. De hoc affatim ad Lucian. de
Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis,
sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde
miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc
vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. σο-
λοικισμὸν βίου dixit. KUSTER. Vide etiam Ὀρχ. cap. 80, &
quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μώμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2,
meminit Momi, qui naturam incusavit, quod bobus cornua
in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo
vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem
Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse bo-
ves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quem-
admodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μέμπετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν Δεόν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. δ.) Neprunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermot. quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis solis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότι δ' ἀνθέων ἐκείνων Στεφάνους δ' οἶους (Casaub. in suo Cod. legit ὕψος) πυκάζω τὰ μέτωπά μου πικαίαι. Sic apud Lucianum ipsum διχ. c. 16 Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διανθισμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITE, collo, & sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graccus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινί) Oetavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviiis. Id nos docet Plutarchus Sympol. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videatur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑποθυμίας καὶ ὑπο-

Συμιάδες στέφανοι παρ' Αίολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymia-*
des coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circum-
ponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versu-
bis. Scilicet *hypothymia* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43 Ἵποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ἵποθύμιος propius repones Ἵποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ἵποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἴν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi *quamp plurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τῆς ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτου μὴδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μήκος ἐκτεινόμενον. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὴν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysof. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρήλθε καὶ ἀπέπη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινόμενον) Ἐκτεινόμενον scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀγχοὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικεμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότες. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βυδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.* So. *Quonam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumsero.* Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriam *efferi* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Evergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπείδειόμενος ἐπαρεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon. ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Vales. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum absuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγέλλῃν) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπηρωμένοις) Excaecatis. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαίλων πάθος) Tangit hos versus Horae-

ri Odyss. A, v. 332: 'ὧς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγύνοντο σικπῇ, Κηληθμῷ δ' ἴσχοντο κατὰ μέγαρα σκυδέντα. BOURD.

cad. l. 15. Βαθειᾶ) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens*. uuitur crebro Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon 'Απ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν' & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθὼν neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

cad. l. 12. Ἀπεναντίας) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίας. SOLAN.

cad. l. 15. Ἐπιλίγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: Ἄκρον ἐπιλίγδην γράφει δὲ οἱ ὀστέον ἄχρῃς. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιφαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείψω. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθειᾶν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

cad. l. 7. Ἴψ) Ὑπερο, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊας τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γὰρ περὶ πρύλιν ὄρχησαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλοι ἐν τῷ αὐτῷ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον δέλγειν ἐβούλοντο κτύπη τε ὕπλοι καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem lassitatem delettare volebant artium σφριση

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: *τούτους δὲ ἀνόμεζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνὸπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως*. Plinius lib. 7, c. 56, *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta*. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurimum rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: *τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι*. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, *εὐρετὴν τοῦ τόξου γενομένου διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν*. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & *Κρήτων* cenleo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparer. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, *καθὰ περ τὰ Κρήτων*. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui *ὁπῶ* interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut *ὁπῶν* dictam resinam *κατ' ἐξοχὴν*, cui nomen proprium est *ρήτινν* pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur *ὁπῶς*, & pro papaveris succo ob vim medicamentii; unde *ὁπιον* diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim *ὁπῶν* succum herbarum *τῶ ἰῶ* veneno, quod ex serpentibus *ἰσβάλοις* colligitur, quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. (Ὀπῶ) *Quodam stirpium succo.* BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen *opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *resinam*. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nunquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγονὴν εἶναι θνητῶν ἀλεθρίων plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: *Non secus ac nervo per nubem impulsa sagitta, Armatam saevi Parthus quam felle veneni, Parthus, sive Cydon telum immedicabile torsit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρικῶν τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό quod si exponamus, a *Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmastii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, factentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — *tinxere sagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quem admodum autem admixto sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ θ. Ἄ. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15. loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς βίετους χρίουσι ρίζα
Lucian. Vol. I.

τις ἐστὶ θεαγετικός· ἐν δὲ Σκίβαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέρας πλείους,
ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel.
H: MST.

Ραγ. 59. l. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen Il. Θ, v.
282. BROD.

ead. l. 3. Τῇ 'Ρέα λαμβάνονται) Matris Deum sacerdotes
haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in
furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non
venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur,*
& transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo;
nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri
& ex imperio furentes. Per semiviros Gallos, matris Deum
sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum
latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid.
in Ibin: *Et Phrygio simulat numero cava tibia mentes.* SOLAN.
Interpretes, a Rhea corripuntur: eos secutus est G. Cuperus
Obf. III, p. 308, addens, *elegantè dicere veteres λαμβάνεσθαι*
hoc vel illo Deo Deave. operae pretium fuerat pluribus exem-
plis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος,
γυμφολήπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμ-
βάνεσθαι τινὶ θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte me-
mini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est ac-
cessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ
τοῦ πυρετοῦ: perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum
apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων
λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posi-
ta Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiæ tibiae so-*
num qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae
sacraei addiditque sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi
voluisset, qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum
perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum asper-
natur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi
vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀγείν-
ται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem
ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem
adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὁ δὲ αὐ-
λητὴς ὁμιλος ἐρύσα ἐνθεον. αἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c.
Mox lege οὗτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβά-
νεσθαι probum est; ut apud Harpocracionem Theopompus
tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris deside-
rio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληθεῖσαν ἀποθανεῖν nec
quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεποτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγέλατε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαινεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praefertim quod colorem a Platone traxisse Nolter videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κητακωχῇ· ὅσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ἐξέως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ οὗτου ἂν κατέχονται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινας μέλους αἰθουσιῶσιν, ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σεβασίῳ κάτοχοι, καὶ εἰ μητρίζοντες ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητροῶζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαινέσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαινόμεναι τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχοντα in Philostrati Ep. XV, οἱ τελευτῶμενοι τῇ ῥέα μαινόμεναι πληγέντες τὰ ὤτα κτύποις ἐργάζων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicitur, quam bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, Quae turritae turba parenti Peffora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Aetia. Non aliter τῷ Διονύσῳ μαινέσθαι Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διόνυσος, ὅτε μαινόμεναι καὶ ληναιζουσι. Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαινόμεναι, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ἵππερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, sic sacro cines ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν Δῦρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνέτοι φέρονται. adeundus etiam Arctaeus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ἐπὶ σοὶ αὐτῶν τῇ ῥέα

μαίνονταί, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. Τοῦ λωτοῦ) Homer. Odyss. I, v. 93. BROD. Sic in Apol. de Merc. conduct. BOURD.

ead. l. 15. Κάν τινας ἑτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post *μανία* inferendum, & pro *διαθῶσι* legendum *πάσχοι*. Vide tamen *γυμν.* cap. 6, & *ἀπορφ.* c. 25. Consule finem *φιλοφ.* c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur fa-
nissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci δια-
τιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate sae-
pius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione
Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illud-
que inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. Lyf. apud
Athen. XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare
operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpre-
tum haud uni, haec locutio sit fraudi. Lyf. in Agor. p. 130,
v. 37, νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπὸρως, ὥσπερ διέθην, si vos
ad inopiam redegisset, ut fecit. Aeschin. in Tim. p. 5, v. 8, τὸν
γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πό-
λεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, eum enim, qui res suas
male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:
similiter Lyf. in Philocr. p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ
τῆς πόλεως. Demosth. in Timoth. p. 1074 F. 1106 A. L in
Stephan. p. 969 C. οὕτω διέθην τοὺς δικαστὰς, ὥστε φω-
νὴν μὴδ' ἠντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν, cum quo convenit il-
lud Xenophontis Hell. V, p. 319, postquam narrasset, mi-
lites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque si-
gnis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praeci-
puum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri
non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri,
τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθην τοὺς ἀρχομένους, qui
tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi
conciliarit. Idem K. Π. V, p. 86, v. 15. Diversa paulum ra-
tione Plato Charm. pag. 468 C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται)
ὑποκριτὴ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Marf. Fici-
nus aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in
partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata re-
censentem*: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata
(in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. ῥα-
φιδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων
διατιθέτω. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
bus eundem usum recentiores acceptum fervarunt: inprimis
Artemidorus: eum vide I, 58, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς
βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαβεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κά-
μνοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
pium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπ-
ήγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νικῆ-
σας ὁ βούλεται διαθεῖ τὸν ἡττημένον. Alciph. II, Ep. I, pag.
200, ὁμοίαι τί με διαθήσει· ubi vide Bergler. Nec Iudaeo-
rum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
lo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παῖσας θνησκέτω, τὰ
ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχουσι
οὐκ ἐλάττονα ὢν διατιθέασι· ubi πάσχειν illud oppositum;
propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
θόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &c, τοὺς κακὸν τι
πράξαντας ἀντιδιατιθέντες· quae Suidas ex melioribus habet
in Ἀμύνασθαι &c Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3,
ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεμαι, similiter ac leonem,
ιπτευντην ὠρσὺν repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
ticano exstare, διατιθῆμι· hoc genuinum est; quippe nullis
exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi medii
usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis
manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrium haec
locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
larum detrimento facile sanetur: ira lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
quis μόνος, quod editum est, maluerit, non valde repugna-
bo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦ-
το διαδῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἐκ. γ. cur enim Lucianus
rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ νομάσαι, πληγείς τε καὶ
δηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀ-
γριώτερον &c. quam a viperae morfu similitudinem duxit
Plato, eam Noster ad rabiosum canem transtulit: vide Mer.
Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
Solanus Iuntinae adscripserat; sed satis tuetur vulgaram
Hemsterh. Confer & Pleudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῖν ἐρεῖν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐρᾶν) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem (Lucianum) aliam traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciph. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τίνε πλουσίων perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad II. E, 295, τῶν εἰς γυγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt. HEMST.*

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II EL 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesein enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὥς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστοῖσι λόγῃς δέλεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφρέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λό-

γος ἰάται. Hinc paene sumsisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publii Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniorē profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis diffidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρῆσαι λόγον praestat ἀφαιρῆσαι. Sed illud καί, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ira is idem & alii saepius: exspectabimus autem, dum quis producat, βίας ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii inidem Grammatico summo, debebat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐβδομή) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in δκ. c. 12. εκκ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφ. cap. 16. Erat autem Apollini facer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales indices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praefede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verri debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam *ὑπαρχόντων* (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non αἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. λέγον) *Fl. B. 2. & P. λέγον*. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καθαίρουντος ἔνθεν μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. *Καταίρειν* proprium est de navibus in portum investis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφειῖσαι ὀλκάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. *ἐκεῖθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα* Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per *καταπλεῖν* exponunt: Hesych. & Suid. in *Καταίροντες* ex quo facile est priorem emendare in *κατέροντες*, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari iure *λιμέσι καὶ ὁρμαῖς δέχεσθαι* volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie *καταίρει*, *ἐνθα μὴ δεῖ*. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & *ἀρπαγῆς* liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit *καταίρειν* pro *venire aliquo*. Hesych. *Κατήραμεν*, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. *μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον ζύμον καταίρουσι* parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium *ἀπαίρειν* tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste Cyrill. contra Iulian. p. 206 B. *τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθοριζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν* Plutarch. de Garrul. p. 514 E. *ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει*; Hic etiam Hesychius est corruptus: *Ἀπύραν*, ὠδευσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: *Ἀπηρεῖσατο*, ἔπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη confer *Ἀπαίρει* &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes *φυλάσσοντα* pro *φυλάσσον*, & paulo post ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμείσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ πίμπραμαι, δεδίδως μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τυκά

ᾠομάσθ. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἐτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν &c. Pestlime. Lege λέγον. IENS. Monet Iensius de φυλάσσειν, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοία) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, opes, inquit, & potentiam sequitur ἀνοία, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σαφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπνοία, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perditia violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπνοίαν summi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπνοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, scioli alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπνοίας erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. Amentiam ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀκαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκούμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσειντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Με — ἐπέρχεται) Mei legendum esse, supra diximus ad Πε. εἰ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου) Angl. *↓φφ. medo-*
dose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου
 adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margi-
 ne unius Mf. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean ali-
 quid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμ-
 ματα. Δίκαιον οὖν. MARCIL. Haec aliena & addititia viden-
 tur. Sed ἐπέχῳ. GUIET. Hunc locum facile quivis corruptum
 esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut
 opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego
 in medium, qua ratione putem procedendum. Sigma tot &
 tantis laceffita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogi-
 tans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiiciatur,
 & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratis
 numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeter-
 no damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; exsta-
 reque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectio-
 ne, quam Codd. Mss. & *L* ed. praeferunt. Angl. enim apud
 Bourdelotium habet *↓φφ. P.* autem *L*. Coll. & *L* ed. inre-
 gram vocem *↓φφου*. quae facile a voce *↓φφος*, festinante li-
 brario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conii-
 ciam saltem, quaenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in
 tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν
 ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ
 τῆς ἑαυτοῦ ἁμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχοῦμενος. De *Bau*, *Coppa*, &
Sampi, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista
 minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dis-
 fertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Euse-
 bii Chronicon inveniet, p. 110. ed. post. SOLAN. Fr. Viger.
 de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit:
Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter
literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes li-
teras aequaliter pertinet. Liqueat eum probasse Bourdelotium &
 Marcilium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα ad quale re-
 medium excogitandum haud sane magna mentis contentio-
 ne est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κιν-
 δύνου κείσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio
 loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *L* le-
 ctionem, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, sa-
 tis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῷ *↓φφφ*. Primum
↓φφφ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φω-
 νή* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν *φωνὰς* ἀποτε-
 λεῖ, τὰ δὲ *↓φφφους* *φωνὰς* μὲν τὰ λεγόμενα *φωνήεντα*, *↓φ-*

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntiationi ratione φῶτος pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ γὰρ δὴ, ὃ Σόκράτης, τὸ, τε δίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, φῶτος τις μόνος, οἷον συριττώσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσαν εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in aperto, in debito, in incerto, in parato &c.* Thucyd. IV, 10, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδην. II, 60, ὃ, τε γὰρ γνοὺς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60, 61, &c. saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρῇ, ἐν εὐσεβείῃ Hel. v. 1243, 1293. &, quae frequentiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. ταύτας (τὰς σφύρας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγενημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φαῖναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτη τῇ πόρῃ· cuius locutionis haud dispar est ratio: Lys. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. & verbis simillimis Antiphon περὶ τοῦ Hρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναί τῳ· τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἀγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ δέωρεν ἀφωτον ἔστησεν ἢ τύχῃ. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hesych. in Ἀυτοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεὶ αἱμαλώδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματώδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλώδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει. nescio, an Hesychius simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Luciano voluerim τῷ φῶφω· nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινι φῶφω. Sentius ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Keῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: φῶφοι quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud nū expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit I. Davif. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit, sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται*, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἑσφ δὲ κτεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψόφου) An voluit τῆς ψήφου & ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tamen si in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thelmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεῖς ὁπόσω δήποτε ἀργυρίῳ καθυψείη τὸν ἀγῶνα; qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψείκωναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψείναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut interciderat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἐάν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδύναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψείμεθα τι τῶν πραγμάτων παρὶ modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ἡμῖν καθυψηκάμεν. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscitibus: δόρων καὶ λημμάτων αἰσχροῶν καθυψείντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπρόδιδον, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψείμενος τὸν λόγον, ὧν πέποιθε (ἡ πατρίς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus disset Aἰῖvi Mediūque usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hefychium emenda: καθυφεῖναι, ἐνδυναί, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, & ordine continuo legi: ὥς εἶθε &c. παρανεμῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσηρεως) De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαλγίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hefychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσπηρις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79, Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Ξ, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖον) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεῖον, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κναπτειν, κναφεῖον, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἀκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνέφαλος. Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnesc. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τομενιut, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κέρση μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθειν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κρέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικρέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαυτο
δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixe-
ris, cessant vero etiam Lambda pugnant cum Gamma, propter
surreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripientis μαγίδα
sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gam-
ma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia
id μόλῃς rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀττικιστῶντες, μόγῃς:
Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc
μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinus eos
damnat, qui μόλῃς pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeol-
ibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si
ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum
μόλῃς, quod postea degenerarit in μόγῃς. Antiquitati τοῦ
μόλῃς favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis
enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866.
τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν
μετὰ πόνου γινομένων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς
παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλῃς λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γρά-
πτουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit vo-
ce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt,
hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδείως, il-
lud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Ety-
mol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non
plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix
mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque repe-
rias: in priscis alterutrum existisse tantummodo, prout huic
illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero
non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium,
cum posuisset μόλῃς I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem
censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ
διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui
tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi
volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege
apud Ios. Wasse ad Thucyd. I, 12, I, 69, VII, 40, VII,
44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνετώτατον ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύνατό τις συνιέναι, τί πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῆς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. eis ἂ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσήκειν αὐτῷ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδείξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen irrumpro, quo non licet ite. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem libertatque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβᾶιν eis ἂ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφείον, & omissum δέ utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγης) Atticistes hic est Helladius Besantionus, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γραφεται & Νικαίης. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) Phoenix fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His Palamedes Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, ζ. ξ. φ. χ. & totidem Simonides Syracus. medicus, ζ. η. θ. α. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) Cadmus secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem in vestra in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lipsi. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sosp. Charis. p. 99: *Iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermisso. Tyrum Euripides appellat *νῆσον* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.* Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου νοσιᾶζεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰς Ἀλίαν χθόνα,* ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam,* cum debuissent, *Phoeniciam urbem,* sive, *Tyrum maritimam.* *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἢ *Φοινίαν* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νᾶσος ἐμὴ δρέπτειρὰ Τύρος.* Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiram Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δέμεθα:* quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus.* Consentiunt eruditi post magnum Scaligerum, *Sarram* & *Tyrum* ab eodem manare vocabulo *Phoenicio*: at, si, quod If. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin *Sarra* proprie sit *Palaetyrus*, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur:* idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post *Palaetyri* initia *Tyrum* ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sar-
ram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ.
καὶ Χ. στοιχεῖα. Hefych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a
Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide
Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione
apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ.
Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius Ξ. ab eo additam statuunt,
Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 &
84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inuectis in Graeciam
literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes
inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae
peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hu-
ius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa
fane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse
perhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationi-
bus adversis, Hygin. F. 274. Dion Chrys. Or. XIII, p. 225,
Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi
gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S.
Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial.
XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecer-
unt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem com-
mentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exqui-
rere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem
adiungens Or. IV, p. 60 A. librariorum eleganter vocat τοὺς
τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio,
an Euripidem pro huius opinionis auctore tuerint secuti:
videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit
Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissi-
mos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere
praetermisit, nullam tetigisse vitii suspensionem, postquam
Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV,
206. praeclaram posterioris partis emendationem viro ma-
ximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad
Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam,
ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς
γε λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἀφρονα καὶ φωνήντα (φω-
νοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt)
συλλαβὰς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὁρθώσας, utpote, me
quidem iudice, convenientius: tamen, si quis illud tueri
velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὁρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα δέλτος διαίρει restituo pro κακὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroī suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργαυην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic Achilles Tattius p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμίδει ἀνατίθησι, λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diliteor, ex Nauplio Πυρραῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustach. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzerzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, satis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est δ , ϕ , χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meurfio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliff. Bouhier. Diff. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νομοθετήται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod posterius retineas, ἀν μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμισφόνους) De his & mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola l. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθίκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθίκων prober, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοῖντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhel. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupar. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὦν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. confcr. § 9. Rarius illud Aeschinis in Tim. p. 7, v. 34, εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὅραθῆναι autem ne sede sua deturberetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enimvero A & T specie ad videndum pulchra, si ad literam T comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Par. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελᾶσαν & ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) Mss. ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλα) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἀντρα καὶ θαλάμαι ita lege, non θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reines. ad Inf. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ Ἰππὺς κῦβηλιν τὴν ῥέαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλα κῶμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat Is. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταίος Ἀσία· Ἡρωδιαδὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Nélidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse fatiis constat: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυβέλλα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλλω (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλω· sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιού meminit Harpocratio, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίος ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprinis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813.

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ἔτι οὐ πᾶν εὐρητῆι χαίρων ὁ ποιητής τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὑστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τῇ μερὸν αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἰστορεῖ τοὺς κομικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήγησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἀν' ἀρμόττοι διδὼν καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὥς μὴ τιοῦτους προσπαίξουσι ἐν τῷ, ἐσώσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου (ex ἑορταῖς Platonis Comici verius, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omititur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὡς πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινοῦ, θαλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα χρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuissē putes, quae de Lysimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, θαλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀττίδα, eamque adhuc intemeratam fectantur, usurpata reperies: quamobrem iure suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiant: nec desuere, qui totas odas, offensae ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus ignominioso titulo Σὺν κίβδαλον appellavit, ut testantur Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. quae de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in Ἀσίῳ Σ adversus T iniuriarum & damni dati Lysimachum Comicum poetam Bocotia oriundum inducit, unde illa omnia resciverit.* HEMST.

ead. l. 6. Πολύχριον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia. Mendose in Mss. πολυχριον. BOURB.

ead. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. I. σ. ὥμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραφισμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἰδία ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' εὐδὲ πάλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥαδίως ἐλκεὶ ζυγῇ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberrit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγεννημένων μοι καὶ συντετραφισμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραφισμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραφισμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deferro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὤμην) Defunt in Mf. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσας) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Mf. *συνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα*. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλίτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praefertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλίτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisset. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleffi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ βοιωτικῶς Μυκαληττόν· quod repetitum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam ἤνττα, Θράττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θράττα λέγουσι, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, si

modo unquam, Κίλιτταν, Κρητταν, ἄνατταν leges. Λυκαβητ-
 τὸς, Ὑμηττὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Lati-
 nos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit
 Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν,
 quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat
 situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum
 leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασιλι-
 τα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei
 Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei
 ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phry-
 nichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis At-
 ticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut
 hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in
 Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασι-
 λισσα nominetur, non βασίλις vel βασίλεια: quo iure, nunc
 non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Gramma-
 ticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ
 (βασίλει) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius
 Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς
 τὸ Δηλικὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βα-
 σίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς βασίλινα δέ φησι
 Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis,
 Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἑρινα, Κόριν-
 να, Μύρινα, Φίλινα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nun-
 nesi ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus
 ab Aeliano servatus apud Suid. in Παισάμεν & Τριχορυσία:
 καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παῖσω, Τριχορυσία βασι-
 λινα: fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intel-
 ligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristopha-
 nis Lysistr. v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae
 facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium,
 quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, dicun-
 tur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter
 alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-
 bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ
 ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κομικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν
 σκάφην δὲ σκάφην ἱνομάσων. Peracure itaque veretur hic
 Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem de-
 veniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; at-
 que adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano
 intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficubus, arbuti ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lyfimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τυκα pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεύτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλῶσσα, Τευτλούσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucyd. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis sermo esse non potest, cum mox aves, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσον τῶν κέλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφους) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeorum in Acharn. Comici v. 875 νάσσας vocare, cum debuisset potius νάττας) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperiās: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutrebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cottrophus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοττύφους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόττυφος Ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ κοσσυφοῦς Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψυχος ὅτι ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόψυχος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων, quod ego discri-men Grammaticorum commentis annumerandum cen-seo. Hefychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foe-de truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσίφων κρέα, errorem non levem commisit: prae-ponendum fuerat Κοψίχεια, quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομψυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τῶν συνέτων) Perperam in Scholia-
ste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpretes τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἄντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσ-
σεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μὲν ἀφελέσθαι γὰρ αὐτὴν. Vulgo ἀποστε-
ρούμενον & ἀφελέσθαι excusum, & punctum post συντάσσε-
ται omissum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελέσθαι) Ἀφελὲ V. Homeri locus II. A, 299.
ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δέττες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττῶν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem in-
cipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμητ-
τος, alioqui pro ipsis elementis συλλαβὰς hic deberent po-
ni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit
Hefychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμά-
των ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus
quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis
eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me frau-
davit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subdu-
ctum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspe-
ctantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτροφῆς,
mellificio praestantissimo affluebat. Hanc elegantiam nulli
videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλα.) Mf. ἀποκέκλεικέ μοι
τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituimus secuti ed. l. & Mf.
l. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN.
Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

istoricis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλει-
σε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς
πολεμικοὺς τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc paret, iu-
re Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἄρ-
καδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interiorum ab*
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST.

ead. l. 9. τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vo-
cibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
μολξαι, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi
literis B vel M praeiciendum erat Σίγμα, vicem eius, in-
vitante pronuntiandi suavitare, subsidere coepit Ζῆτα. tan-
ta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζμύρνα, *murra*. Scalpellum, *Scalpus*, ζμίλη
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera
sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν
(παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ
τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντι-
θέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de
pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eo-
dem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Ve-
rum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae
diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z lite-
rae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier.
Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione
fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores
pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres mo-
net If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart.
Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N.
XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdus* in duobus
Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119.
in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus
Broukhufius: invito certe Prisciano & multum reclamante
lib. I, p. 564: *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus:*
nam vitium faciunt, qui ζ ante m scribunt. Idque adeo verum
est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi
moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ΖΜΥΡΝΑ. V. Spanhem. 116; quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξῦν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, σύμμαχος, συμφορά &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demothene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνίεναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librariorum a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucydide dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ Εὐ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopul. περὶ Σχεδῶν pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper Μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 *μυρρίνν*, & v. 447 *τῶν Μυρρίνν τῆς Ἰππίου*, quasi ex *μυρρίν*, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & *μύρσαν* spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hesychio in *Μυρρίνν*. Apud Thucydidem saepius legi *δαρσος* & *δαρσεῖν*, quam *δάρρος* & *δάρρεῖν*, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δέιν) Vel καὶ μ. δέιν vel μ. δὲ δέιν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

Tum in istis, οὐτά μοι κάλει, aut deesse dixerō μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte iungantur, ὅτι οὐδ' ἄλλων ἀπεσχετο γ' ῥα μάρτων, μάρτυρας, tam incompomite cohaerere, ὅτι οὐδ' ἄλλων ἀπεσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐντελέχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davisii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Aristotelica sunt commentari: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐντελέχειαν· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davisium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρρίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἐντελεχείαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελεῦς συνοχήν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἔποιε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τυπτειν, πλῆττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον.

πον· Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τὸ τε μέτωπον ἐπληξας, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, scapularum, capitis percussiones*, Cicer. T. D. III, c. 26: *Qui saepius aliquo dolore percussus & caput plangunt, & pectora pugnis obutunt*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύνθης enim quidam scribunt. GUIET. καὶ τῆς κολοκ. ed. I. & Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύνθην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnesc. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostoli C. IX, n. 73, Maittrair. Alphab. Dial. ad Arctaeum in T. Notum proverbium Ὑγιεινὸς κολοκύνθης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύνθην· ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euleb. pag. 186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίζειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola I. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τουτοῦ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβεβηκε τουτοῦ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite, μάλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiici, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μάλλον δὲ, immo hoc etiam, οἱ iudices, priusquam pergant, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonescit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φερεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δασμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ὁ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἐσχέ γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὡς γλώσσης αἰσχίστοι νόσημα ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δασμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque praeclis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπεσόν) Ms. *παρεῖς πεισόν*. Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλλ.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica venti*. istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superseadam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, *ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσουσι*. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro *καλῶ* nonnulli *ταλόν*, alii pro *Κύρῳ* satis ridicule *τύρον* dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a *Κάππα* defleantur ad *Ταῦ*. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: *ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενόπαϊον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγῶτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος*. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in *τύρον* quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro *αὐτῶν*, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougtaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum *ταυ* Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicos. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem *ταυ* literae formare. COGN. An *σήματι*; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπανυμῖαν) Id est, *σταυρὸς, σταυρῶσαι*. GUIET. Verissima vocis *σταυρὸς* originario: *ταῦ, ταυρὸς*, hoc est, in modum *tau* efformatus: & per contractionem *ταυρὸς*: & praeposito sigma, ut fieri solet, *σταυρὸς*. MENAG. Volueritne, *ταῦ* Graecis *crucem* notasse, an vocem *σταυρὸς* ex *ταῦ* deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ *τὴν δίκην ὑποσχεῖν*, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura iniustam notatamque poenas luere debere*. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, *εἶναι* abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. *ἐγὼ δὲ τοῖς ἀπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι* apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, *νῦν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν* plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur,
Lucian. Vol. I. X

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. *Comœdiam* habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis *Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic Nostro multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλῳ) Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνοικούντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιῶντες Ὀρκιον, οἱ δαήμενοι Ἰκέστιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμβύγιον. Interp. Sophocl. ad *Aiac. Mastig.* nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὀρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faceffivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἔρκιε vel ἔρκιε legendum; (V. Suid. & Euripid. *Τρω.* v. 17.) at nunc ex Euripidis *Med.* 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad *Hecub.* eiusdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξενίου, Ἑταιρεῖον, Ἐφεστιόν, Ὀμβύγιον, Γαμπλίου, sed & Ὀρκίου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter Ὀρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teste *Paufania* V, p. 441, ea specie, quae ἐς ἔκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δακάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὶ Ὀρκίου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad *Iusiur.* Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς Ὀρκιος reperitur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mss. notavit, si re-

ſe capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἑρκέιον ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in Luciano tamen ὄρκιον plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum, quam ἑρκέιος ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona Dion Chryſoſt. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυνυμίας vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poëſ. Philoſ. Κῦδος τ' ἀθανάτων, πολυνύμια, πάγκρατες αἰεὶ Καῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeſchyl. P. V. v. 210. HEMST.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἐρθεοι, Ζεὺς ὀληπτοι, μουσὸληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβρόντητους, quaſi iſdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit Dion Chryſ. p. 286 C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίησεν. Hefychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέστες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρόντηθέντες ἀπέθανον· interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, infano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtaſ appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερίδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgillii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic eſt locus: quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviffimis verſibus veluti fulſit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent. Haec Suetonio non ſunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat Faber, quadrare. Ariſtoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἕξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: re-

ete Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοι-
βῆς τῶν φορτίων ibi haec Lucianea Kusterus non praetermi-
sit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad
Med. v. 665 notat, Euripidem esse valde proclivem ad usur-
pandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum
prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρηταὶ τῇ λέξει utriusque
propriam vim discere licebit ab H. Valesio ad Harpocrat. p.
150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniun-
ctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικῆς, veram
esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς
ἀνεπληροῦν τὸ κέχνηος τῆς ἐρμηνείας ipsam vides Luciani
phrasin. HEMST.

ead. l. 10. Ἰρισμάραγος) Epith. Iovis ipsius apud Hes. Θεογ.
Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ion.
de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque Anony-
mum deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντῇ) Respicit hic inter alia locum
Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύ-
βρομοι βρονταὶ κεραυνίῳ τε πύρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν
habet Hes. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγους
τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac sumum plume poeticum, po-
minum strepitum si demas. ultra quod tentare quidquam error
est. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) Nugae canorae, Horat.
SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit Bar-
laeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber
rectissime convertit. Is usus particulae ἔξω familiaris apud
optimos scriptores: Tim. περὶ Ψ. K. οὐ πόκα φθαρσόμενον
ὕπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ δεῶ. Demosth.
περὶ Παρατρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη
ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; Longinus, structurae non mi-
nus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24, §
2, Ἐπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι
τὰ Δημοσθένεια καταρθώματα vid. Thom. Mag. in v. Con-
cinne positum ὁ πατάγους τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut
aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interrup-
tum exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο & saepius in Ari-
stophanis Nub. iam quod fulminis est proprium, ipsis poe-
tarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus vacua ina-
nem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex
veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summopere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si fumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. l. 2. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὀργῆς) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττοῦσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξεφλέξε τὴν πόλιν Ἐμβάλων σπινθήρα μικρὸν Μεγαρικῷ Πηλοισμάτος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviuisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ριζοῦσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζοῦσθαι vel ριζοῦσθαι: sed concoquat, qui stomacho sit tam terreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζουσι nota sunt ριπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκρπίζειν: alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θᾶπτον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: *Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam.* Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicatur id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χρυστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλόν τινα) *Manifeste declarat titionem in Timonē Luciani principio, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, διάπυρον ξύλον, & pluribus Hesychius: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Antonin. Liber. c. XVIII. ambustum torrem Chorizeneus ab ara Corripit, Virgil. Aen. XII, 298. Δαλὸν Glossae titionem & torrem exponunt. Titionem vulgus appellat extrastum foco torrem semiussum, exstinctum: Lactant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dextera somitem suslinens percolatum in fulminis morem. HEMST.*

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intenter; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto διακτῆρι nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὃ ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, *Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας*. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur *τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος*. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὃ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & letifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: *Οἷς ἰκα-*

ὃς ἦν ἐκείνη μόνον τὰ κακὰ τοῦ σου στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγκησθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαύσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδι-ἀφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύει, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαύσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiicit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πρόποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινός dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud Nostrum in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostrum non infrequens, uti supra observatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag. 286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαύσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille *faces nec fumea taedis Lumina* &c. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid est interpretum ad contentores Iovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est positum, atque ὀνάμην vel ἐνάμην ἂν praecclare *enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλαῦ-

ρον, Isocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellectu, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμύξων ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' εἶον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολεαυκῶς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. ταρίχη ἀπολεαυκῶτα τοῦ χρόνου, quas a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ τῶν κείνης γάμων nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἢ πόλις ἀπολαύει τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iuste redundant. Platoni sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πόλλακι καὶ ζυμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνρα· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristor. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γυναικῶν στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV, n. 78, ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπετλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπύμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἐνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύται πειρωμένων βίᾳ καὶ λόγῳ τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρεῖστον, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ παραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος huic loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνειν ἀν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροτῆς τραῦμ' ἀναιμον ὤλεσε· istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemiitit, quam ὥς τις ἔφη pro beneficio patetacti auctoris veram lectionem in solum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἀναιμον· quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροτῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: *Cur suis Demis imaginibus violento vulnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *icla* dicuntur & βέλῃ· saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — *paris cur iclum perperituntur Obiundi* — *icli determinet iclum.* Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θῆς ἐνέσκηψε βέλος· VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκῆματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη· cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐνσεισον, ὦ γὰρ, ἐγκατάσκηλον βέλος, Πάτερ, κεραυνού· notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος, ὥς πρὸς οὗτω & nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξηγησάμενος πῖθαρὸν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Argian. A. A. II, c. 12, εἴτε πῖθαρὸς δοκεῖ τοῖς συζητήσασιν Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἀν πράξας &c. Porphy. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσαν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπίθανους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam Lene Noster meminert in hac scena: in eo certe fui contemptus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incusaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positus) misissetque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didici) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: *de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullianum Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μαρτὺς ἔρριψε Σαλμωνεύς φλόγα: plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus aliter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρήμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσσει σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντῆν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τὸν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα: sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς: utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐστίν, αὐτ, κατάφασιν δηλοῖ contra πῶς γὰρ ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολοὶ ἔδωκε τῷ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἥττετο τοῦ

χαυμάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lyf. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Ilaeus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior pro πῶς γὰρ, ὅσῃ σῶζει πατρίδα &c. repotendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσῃ σῶζει. Alciph. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὅποτε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. (Τὸν μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκάμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesyfch. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta factis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absmilem, ut ex Theophrasto & Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντες, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλυσμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό; An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό; Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνης ἰσθμὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὕλη καὶ μανδραγόρας in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem
 mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis hu-
 mani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicet, cre-
 detur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel
 ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vi-
 tem fumigere hastas, stare censebitur in vinea. Locosa homi-
 num ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν
 ὁ μανδραγόρας? Lenius fides. GRON. Iam diu hoc in loco in-
 tricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit:
 quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studio-
 se collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pre-
 tium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisses
 locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστη-
 σι μὲν ακοντάς οἶον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ
 πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco si-
 gnificare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quem-
 admodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos De-
 mosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quo-
 rum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδρα-
 γόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens
 μανδραγόρα non subscribam i literae α, ut talis sit genitivus, qua-
 lis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco
 ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus
 scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora,
 pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑ-
 πὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam
 admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud
 Erasmus eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius
 enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem se-
 quens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ
 μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum
 vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem edi-
 tiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaëm. pag. 57.
 Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi ver-
 sionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Grono-
 vio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me
 non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ
 mutari vetet in ἀπό: quamquam enim nihil alienum dixerit
 Palmerius, (est sane is usus, quem vult, vocolae ἀπό non
 apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in α
 vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonia-
 num ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ex *μανδραγόρου* accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant. contactum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauerit. Neque admodum probō Stephani *πρὸς μανδράγορα*, vel, *πρὸς nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perpexit I. Tollius in Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθύδιν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponomus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demō 1, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in *μανδραγόρα*, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in *μανδραγόρου*: neque dissideor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λυπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὺς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς· pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum *άνιας* vel *ὀδύνας*. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Erasmi. Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὄτα ἐκκεκώφωσθαι de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obrundit atque exsurdatur: in Lys. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὄτα, καὶ ἐμπέπληκε Λυσίδος· quae cum imitaretur Aristae. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὄτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφῶν· prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβή-
τον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωτωμένοι κάλλος αἰσθητοῦ & stupore ca-
pti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Inge-
niosisime Salmastius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit,
τοσοῦτον ἡ λῦπη μετὰ τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε,
quod vulgo legitur ἐξεκούσισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C.
ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in
Ἐκκωφέν. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur πα-
ρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. No-
ster περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθεμον καὶ παρακεκινημένον.
Vid. Suid. in Θερμὸς & Παράθερμος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τπδ) Lege ἐπί. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio re-
spexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius impro-
bissimis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν
συνεχῶς ἐκεράυνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλύψα τὸν Δία τὴν χει-
ρα ἐξέτεινε διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκχειρίαν γενέσθαι
Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori
Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera
impulisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius
mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & θεῶν
χρῖς. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχῆς &c.) Interp. *Laculorum in
morem densissime ex edito loco devolantium*. Barlaeus dicit, alios
reddere, *in morem levis & velitaris pugnae*; additque, vocem
utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen-
dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum vi-
detur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru,
quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita simi-
liter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν
οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσούμενον τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινηδὸν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc
apud Suidam exstat & πετρηδὸν, σωρηδὸν apud Hesychium.
Praeceptis autem & abruptis vocum illarum sonitus artifi-
ciosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in
auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud.
iungit in Flacc. p. 978, παντευχίας σωρηδὸν ποσχομίζοντο —
συνδεδεμένων δ' οράτων φορηδὸν — ἄρμαμάξαι στοργηδὸν
ὑπὸ μίαν ὕψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, *Estur ac
potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, po-*

culis agminatim ingestis. Acutum illud Fabri de Luciano ὁ-
τὸς ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non
laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est Ien-
sius, haec esse e veteri poeta Tragico desumta? sunt sane
verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς
ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato
scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
τικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγι-
κῶς sit positum, vix dubirandum videtur. Iam mihi cum il-
lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
vio sacro: ἀναθὲν οὐρανὸς χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc sci-
licet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lu-
bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
mis saepe in tumorem orationis indecorum proni, para-
tragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert senten-
tiam. HEMST.

ead. l. 10. Τετοί τε ῥαγδαῖοι) In his verbis Faber delet τε.
nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuis-
set etiam post ῥαγδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec
verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumta, & quam-
vis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. & certe
si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἄμφοι τε
οὐρανοῦ, ἀμφοι τε ἀστέρων ἡ γραφή. Ceterum ῥαγδαῖοι ὕπο-
τον leguntur apud Nostrum Philop. § 24. IENS. Cuius
haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου) *Temporis momento.* BROD. Ita
Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
nit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου Aristid. Quin-
til. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Sup. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illustrent Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΙΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΔΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς παυομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἰρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σῶτ. Ubi miror, illum Δία παυόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ἱμβρῶν παυομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία παυόμενον expectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΙΠΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, coniecero ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝ ΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. BROD. Ad Parnassum appulsi alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσασμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους. plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

stringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Μοχ ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγίς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπή &c. quibus statim ἡ ἐκβασίς ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖτο, ἐπαταγεῖτο, προηκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, *illum orationis* dixit Quinſtilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

ead. l. 2. Τάπicheira) Solent haud raro, quemadmodum μισδὸν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τάπicheira quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαύτ' ἀπῆνρῳ τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπιχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπιχειρα prave legitur ἐπὶ Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπιχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Sola rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ θυραίων τὰπicheira λαμβάνει, αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἀθλα τῶν πόγων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μή τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφεισώσεως χάριν, ut monuit Def. Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei verabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνέκτον καὶ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐὼ λέγειν, ὁποσάκις &c.) Ex sententia Gisb. Cuperi Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae ferviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus
Lucian. Vol. I. Y

in *antra praedonum*, similia non pauca facete pernumerat Arnob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur: Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἦνικα Πυγμὴν ἐνίκᾳ Νικοφῶν Ὀλύμπια & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lyl. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἦνικ' ἐθεώρου ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι nisi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam annotavit Erymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνέλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἵππῳθεν σεσημείωται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵππῳθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilatissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatores detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύνων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. Τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17; Et videntes cum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. Τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος) Aurei pleurumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Menturam autem statuae idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) *Orbis terrarum incendia aut eluviones*. BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorari quid de ea constet, tum ut Lucianae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλια, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὃ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλῶν (immo potius ἀνατλῶν) καὶ καρτερεῖν ἐκείσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὁπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδεξάτο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulso, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tamen si haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἰργων ναός. ἢν δ' ὑπερβαλὴ Πολὺς παραχθεῖς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim accuratius servata τοῦ εἰργεῖν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum despectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθ' εὐδοντος, τὴν ἄντλιαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἄλλας, Schottus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

solertia, *aquam sentina hauriente*: at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος: nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγί-
 ζουσιν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορ-
 μίζεται καὶ ἐξανάγεται τις ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω
 ποτε ἐμεθύσῃ καὶ παρόνησεν, ἵνα, ὅσον εἶπον κατασκευά-
 ταν, ἐβελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀνοθεν ἐπιχυθείσης τῆς θα-
 λάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ. par-
 tem vidit D. Hoeschelius, male quidem mutans ἐγκομίζε-
 σθαι. ἐβελήσας absolute positum rariore structura, quam-
 quam Philo saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884
 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὦν ἐναυβαρεῖ, θεὸς πα-
 ρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται.
 ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & sub-
 mergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab
 Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβορεῖσθαι τὴν
 Ἄργω ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289.
 Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E.
 ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἥδη βερεῖας καὶ ὑπέραντλου γενο-
 μένης. & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi
 Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum
 agitata componens Augustum, quam potest acerrime, ad-
 hortatur, ut eius gubernacula capessat: μήτ' οὖν χειμαζο-
 μένην ἐτ' αὐτὴν περιίδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε
 περὶ ἔρμα περιβραγῆναι ἑάσης. qua quidem in comparatione
 mirum est, ni versus Alcaei nobilissimos in mente habuit,
 qui post D. Heinſii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum
 sunt persanati. Diphilus usu paululum insolentiori navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι: afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποδύει τις εὐθὺς ἀπεβελὼν τὸν ἰστόν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὸς, ἢ φορτὶ ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenuste Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, εἴαν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον: *si, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quavis sentina corpus fuerit oblitum, mergetur in destinatum fati sortem*; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον: *en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedit, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sentiu: *illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt*: rectene coniectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθήκαι μέσται εὐρύτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι: *quid audio? σιτοθήκας ὑπέραντλους*; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appelleret advocatum, vadimonium deferere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπὰ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ: *gravi pressa ac tantum nonmersa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant*. Et si nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων: *ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ υπερβαρὴν νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο*: apparet, eos dici μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ ἐθ' οἶος τ' εἶμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας: hoc scilicet indicat, *ego enim tantum offugum subigendo parare non valco, quantum ad istum scara-*

breuem explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in Ἄντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι περιανέχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occuparam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium ſlagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, τόſοι Δευκαλίωνες ἱκανοί; § 18, quamvis viariata figura: μὴ ὑπέραντλος. εἰς πετῶν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum inexhaustum: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat Kuhnius ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perfectam non diſſiteor. Heſychius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce Luciani prorſus affimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coërceri emendarique patiatur, Iovem ipſum conquerentem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem haberemus, ſi quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in Κρον. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo frequentiffimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor. p. 517 B. Euſebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέομι. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V., p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem modo Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37. & Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis proſumtus, viaticum ſubminiſtrare, vel ſtipem conferre, monuit. Henr. Valeſ. ad Euſeb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ ἥρουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspetam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutes acclinis, ancillatum servuli pavidunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὀδῶ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luifin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὥς δὲ ταφον, γῆν σε παρερχόμεθα te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amissit. HEMST.

Pug. 76. l. 3. Ἐτέραν) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeο Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφύξαιντο. *Infustos* malique omnis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, *Eruditos & sobrios, ut infustos & inutiles vident*: ubi paene mihi persuasi legendum esse, *infustos & mutilos*: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: *Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur*. HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia*. At nihil aliud est ἐσχατία, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λείψις δηλοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Ecclēf. v. 80, διφθέραν ἐνιημέμενος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυτὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciphro. III, Ep. 70, p. 416, στείλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἑναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμολύμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμολύμενος) καὶ σμινύην φέρον· uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δίκηλλαν. ideo Timon § 7, ὑποδιφθερός· σκάπτει δὲ, οἶμαι &c. §. 8, δίκηλλίτης καὶ διφθέρας· & § 42, δίκηλλαν καὶ φιλάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, στερρόν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποτυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos Is. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro *Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse* v. 149 σκάπτειν δίκηλλαν multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι γῆν καὶ οὐρανὸν λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὕπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμῳδῳ̃ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην) Erasmi. in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an seni gerenda sit Resp. Ter- tull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphr. III, Ep. 38: ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυρωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κοιμησάαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nul- lius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenien- ses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρό- τερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldo- brandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum au- dire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῆς γὰρ ἰσως &c. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides ur- bem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calcu- los male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olym- piadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene con- ciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribeñtium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philoso- phi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum per- pensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμέ- νων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐ- δὲν ὧν ἤλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ira loquentem facit: Ἀρ' οἷσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γεγόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de If. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθύδειν, δέρουσ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βαλχύνοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὄρχομενοι καὶ ἐπ' ἄδοντες, ὡς εἰν μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius & figurate dormire Deos consequuntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbiori ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδει Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίδαϊ, οὐ μὲν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρό-

νοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξσηθήσῃς, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ξ' ἔτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἔξ ἐκάθευδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναρρίπιδας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope exstinctum flatu exfuscitare, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ῥιπίδι ὑπερῆξαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιντικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερρίπισαν & Lucian. in Gymnaf. § 21. quare in versione huius loci prodeno vibrato fulmine ponendum erat, fulmine flatu rursus excitato. In principio huius Dialogi dixerat, exstinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ αἰδιδμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κακιδευμένου. Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco refedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν. vide Liv. XXXVI, 30. Iridem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφύχθαι τὸν Ἡρακλέα. Stephan. in v. alia norant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua efficit concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istum solvendi nodi viam, si per-

peruam aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum exstare ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammam & incendia, etiam cum accolarum damno, eruflare hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli; Starii Maniliique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro Οἷτης reponens Αἰτνης: nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclophas ἐκ τῆς Αἰτνης Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἰτνὴν, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι: rum quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος: non assentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπο Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Ουσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Laetantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ZAN KPO. NOT. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδίσθερος) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἄν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν τότε, οὐ γὰρ ἄν πού, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus aliiue docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τῶν Ἐχεκρατίδου) Echekratidae filium, e Colyto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττα) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήσας ἐκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιᾶν ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ἑμβάσαι paulo diversum κατὰ βοδὸς, καθ' ἐκατόμβης εὐχασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιᾶθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳ ἑμβάσαι: utramque structurae formam ad ἐστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νέοπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὕλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μὴνδὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλωνίος δὲ ὁ Ἀχαρνέως διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiaf. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπιπικία. ut apud Long. πομην. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: disertè Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μὴνδὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· σὶ πολλοί, cum omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δέ· confer Porphyr. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc superfedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhniiusque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν) *Uti ita dicam: ὥς δ' ἀληθεὶ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucyd. VIII, 92. τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα δὲ φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD..

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένην & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασιναίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἀσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi ατας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterfit H. Stephan. ad Erotian.

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπην τὰς ἄσας, ἢ γούν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἄσαιρῳ compositum exstitisset unquam διασαιρῶ, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum inici-tiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligatque, ἐορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis assumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foes. in Oecom. Hippocr. Istius στρυγνότης (minus recte ed. Α. στρυγνότης) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διά-σιζ· tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Ica-rom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudavi spoliaticque Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνα-σπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶν-τες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullas-que exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibi-que saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαις ἐκμυζει ἐρι-φόν· haec enim vetusta verbi forma (μυζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμυζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his meta-phorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & trans-latam iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια βρα-δεῖα καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρὸς δαίμων ὕμῳς (ita lege, ne sen-sus nutet, non ὕμῳς) δὲ τινὰς οὐκ ἔα πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπε-τῶν ἀπομυζηθῆναι ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhausterunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχὲ καὶ δορυβώδες, καὶ τῇ φθῇ παραπλήσιον· ἐλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθῆς, ἐλκοῖ γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾶ καὶ κενοῖ. Notum il-lud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Offa vides regum vacuis exsuffta medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Bentl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600: *Mox spolia exsuffio de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me fiat Egmondani Codicis auctoritas. *Αὐὸν* saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur *τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον* nam *τὰ φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα ἀναίνεται καὶ σῆπεται*, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, *Ἐρθ' αὖν σφίσιν ἔδρη* — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupleratum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχού*. HEMST.

ead. l. 2. Αὐὸν Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γὰρ) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epiict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες*. Rectius disiunxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. *P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες*, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes*. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γὰρ*; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. *τί οὖν; ἤρκεσέ με ῥύσασθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt *οὐδαμῶς*. Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Hesychius: *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω* lege, *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτι*, vel *οὕτω*: hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem *μεθ' ὑποκρίσεως* est; quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in *Πώ*, qui perinde Atticis notat usurpari *πώμαλα*. Haec satis est tēgisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Perizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) *Vicissim*. BROD.

ead. l. 6. Τὸ αὐτῷ) *Urbem, Athenas*. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

cad. l. 7. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micyllus, Benedictus: *adversus ingratos atra bile stomachatur*, hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολῶν τι, pro *atra bile percitum stomachari alicui*. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thes. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invitum onerat affumento deterioris versionis, *ob mala* vel *malos*. HEMST.

cad. l. 11. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἡγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis &c.* Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero itidem pro ποιήσωμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέχομεν γοῦν ἀεομῆες τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἀνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέχομεν intelligatur pro παρέχοιμεν, *praeberimus*. Manifestissime iterum apud Nostrom de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ εἴη ἂν ἐγκλημα εἰν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpres, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consueta literarum studia reduxerimus*. — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλας ἀνσπάρσμη ἀνω, καὶ συνὴν αὐτοῖς, vertit, *Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἀκρῷ fuerint. Vide superiora.) versarer*. Idem errat in Scythia § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πῶθεν ἂν ἐκείνον ἐγὼ ὁμοιωθῇ ὄντα, vertit ἐγὼ agnovit pro novisset, ut iam animad-

vertit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' εἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἂν, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedistis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam Tersisismi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto steter saepe versionibus. Non perspexit hunc Helenismum etiam Corn. Tullius, qui, ubi in Palaephathi Incredibilem c. VI, post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἀλλό τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud consevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, seceret, vel severit.* Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὁμοῖα ποιήσαμεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε &c. Nec certe aliter videretur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βομῶν. & in Philopatrīde § 8, Ἀλλὰ τοῖς σοζομένοις μηρία καίμεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimum tamen immitte videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πιότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μὲν τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πιότατα pro αἰγῶν πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατά, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi effoeta parentum pro parentibus effectis nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφρεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrium in Περ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Ienſ. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile terat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmaf. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ἀμύνητος ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχατον ἀμύνητος vel ἐσχάτην ἀμύνητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πύματα: huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Ienius opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηρία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Παγ. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλυσαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Hesych. Suid. Poll. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπόλυσαν, ἐπημπόλυσαν, vel ἀπημπόλυσαν haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένοι) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefschel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, atulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis. Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ἔγγραφα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit contem. iendum, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὃν τρόπον διακεῖται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim securus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meursius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. peti- tum videtur ex Il. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. E, 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tra- goed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit au- diendus, Cuperum tamen audiamus Obf. III, c. 2: *Iovem in- trodūcit dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα* Περικλῆς, protenta namque manu tutatus cum est Pe- ricles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accu- satus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα, autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra mo- vebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Te- statur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263, ubi sa- lax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰδισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἶρειν τὰ σκέ- λη, illud autem non praevидimus, quonam modo manus tolle- re tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tolle- re assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid. Καλεπὸν τὸ πρῶγμ', ὅμως δὲ χειροτονήτεον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βρα- χίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus men- tionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a ti- rone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, vetante Graeci sermonis genio, ad morum gestumque oratorum referre; praefertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum *τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν* nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, imprimis si velut obiecta manu imminetia mala propulsent avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. Ω, 374, in Cammino: *Δευρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείροχε χεῖρα καμίνου*. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis profae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, *ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης*. Aristid. T. I, p. 302 D. *κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν*. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. *θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀθανῶς ὑπερέχοντος*. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, *τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπέρχον χεῖρα καὶ κινδόμενον*. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum, aliquod ac tutelae numen: — *ἦν δὲ τολμήσης σύ μου Χερ' ὑπερτεῖναι, σῶσέ με*. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, *εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχος τὴν δεξιάν*. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, *ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἢ δεὸς σ' ἐπίσκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν* obscure Scholiastes unus: *ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ*. (ista descripsit Suidas in *ὑπερέχει*) *ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περιεφάλαϊαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος* alter optime, *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα*. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παρυπρ. pag. 333 A. *τοῖν γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρι Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει* proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρῳ. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceteroique Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Eis τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακοί enim Διοσκούροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Maussaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat Maussacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Maussacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confiderent, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξί studiose Davif. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ Meurf. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακείον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in aegy, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλίαν εἰκόνα, καὶ

συμβουλευέει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST:

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) *Interim dum fulmen inflauro & exa-cuo.* BROD. Interpres: *Quamquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interca.* Auctor noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος nam me Neptunus iusserat, *Panope, tranquillum interca servare pelagus:* & paulo post, ἢ Ἐπίς δὲ ἐν τοσούτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέ-σθων ubi perperam interpres: *verum adeo in sublime attollan-tur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur, i. e. dum ad-huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-dem vide de Ellip. p. 200.*

ead. l. 14. Κεκραγένας) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξέριε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adscripsit τοῦτοισι legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro ni-hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοισ) Absurdum est, quod hic vides, Scho-lium. Δικράνα sunt furcae; & proverbium est apud Graecos tritum, quod & Horatius Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit. SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, *tantum non furcillis, &c. velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiant:* haec sane, ut oratio recte procedat, se-parari debent. Est autem Δικράνοισ ἐξωθεῖν, *vi maxima eiecere atque exturbare*, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-de Scaligerum ad Fest. in *Furcilles*, ubi vir maximus Cedre-ni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-so & ego, quae ἀνακόλουθου species in his? *Et tantum non fur-cillis me eiecit domo, velut qui ignem e manibus abiciunt.* Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plautus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, διαφράσις ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. ἑταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. ἑταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2: Emendo ἑταίροις neque ἐπὶ μετρητικὸν ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset ἐμπληθεύειaris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam metreticibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysost. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, αἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. πείσει γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλεῖθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἀκρατοὺς καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κομψοῖα λόγον, οἷον παρ᾽ ἑσχον οἱ Καλλίαν πότε τὸν Ἰππωνίου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. αἷς ἐφάπτοται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiaſtes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηνάγοι. Vorſtius ἀνόντοι reddit, & ad Adagia Eraſmi nos amandat. Certiſſimum eſt, quod Barlaeus monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demifit, egerit; quod & in anatibus obſervatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κέφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma inſcari ſe patitur & capi. Schol. Ariſtoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέφοι· εἰληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίſτων ἀνδρῶν καὶ ἀνόντων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Euſtath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν· οὗτω δὲ καὶ κέφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimiliſque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo Eraſmus in Adag. deſcriptus ab H. Stephano Ind. Theſ. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχηρῶς, quod ab Ariſtophane fluxit in Equ. v. 952. Heſychius: Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνές, γλυκὺ, ἀπολαυſτικόν, καλόν, ſπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρον confuſa: poſterius interiice ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρου βίον ζῆν, *omnem in ſtudiis & navigando vitam degere*: par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἐμὲς αἰδὼν Κύμασιν αἰθυῖνς μάλλον ἐσωνίſατο· Callimach. Fragm. Bentl. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Oἱ ἡδεῖς) Error ridiculus. Λαρὸς eſt *dulcis*, *ſuavis*, *expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & ποέτας: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quiſquis eſt, de Voc. acc. diſtinctis: Λαρὸς, οὐ, ὃ, *Dulcis*, *acuitur*. Λάρος, λάρου, ὃ, *larus avis*, *repacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὄρνέον ἐſτιν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδδηνάγον. HEMST. *ibid.* l. 2. Ἀμεληται) Scribi iubebat Solanus ἀμελητῇ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προτέρημοι*. Ego, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, haud ſane video: forte omiſſa interpretatio in cauſa fuit, ut, quae coniungi debebant, ſepararentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen haecenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποτρίγεςθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. *Diatr. Stat. c. XXVII*, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποτρίγεςθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς ἑπασαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσποτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. *Or. IV*, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφωγέσι βαράβροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianeis hūc sensu verbis-que quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisse, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῆτα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione defleant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salubunda subrexit: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omitendum est, quod proxime praecedat: *Digitum vero virginis recursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronenſis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ſeriali ſuppuratione nutrire (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio deſit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti. Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cuiuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diſſitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic reſingat, armati numero, vel, arſati in numeros dierum menſiumque digiti, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus exſpectandum eſt auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν ſυλλογιſμῶν) Adſcripſit pater, forte ſυλλογιſτῶν. Quod quidem maniſeſtius, ſed poteſt retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράſſεſθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράſſαςθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρβενύεſθαι) Sic poſtea Δανάης παρβένευſις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibuſdam edition. Δαν. διαπαρβένευſις imminutio, inſloratio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὸν δέ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ ſημεῖον) Quo obſignata erant domi omnia. BROD.

ead. l. 15. Ἀſκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀſκαρδάμυκτος, μὴ μύſας τοὺς ὀφθαλμοὺς. ſκαρδαμυκτεῖν τὸ ſκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλῶπειν ἢ ἰλλῶπιζειν. Schol. Ariſt. ἱππ. Heſych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proſerunt alii Grammatici, de qua poſtea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. ſine Miſſ. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Senſus minus attento paulum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avargi ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtoique nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυſις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν εἶχειν, reconditis theſauris deſoſſitque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed dumtaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύſιος genere, quam avaritiae credas ſufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. *τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα*) Erasmus in *Paroem. Canis in praesepe*. BRON. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Aludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopó hodierno non existat: eandem iterum tangit *ἐκ τῆς ἀπιδό*. SOLAN.

ead. l. 3. καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia proficerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angustae lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, eaeque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diuidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basillice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angustae lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam herosuo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαροινῆσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήσει*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

temulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδαίμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce ἐάσας quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἶά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τρώπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὁρῶ νῦν Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεία· καὶ παιδοτρίψ· παρὰ Δουκιανῶ ἐν Τίμονι ἢ Μισανθρόπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschini Axiocho profert, καὶ γυμνασταὶ, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηγάγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἄδικα &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorem coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram rescribunt

scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σὲ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic arguitur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν, appposito ὡς πρὸς ἐμὲ. Paulo post ἐν Ζύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σὲ. Potest enim intelligi haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡρόστου. Ita hoc loco vides eisdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν πού. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοῖν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas vocolas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus interpret quod ad me attinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἀρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. Nihil gratis ad Timonem (sic nautique

Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone eiusque opibus non fuisset comparandi. In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνους ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me, sive, ut interpres, si mecum comparatur, caecus est ille Lynceus.* In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦτο ὁ λόγος ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν. *Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. § 13, Παιδας εὐ ἰσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σέ. *Persuasum habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes.* § 81, Ἀγροίκος ἀνθρώπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμετέρα. *Agrestis homo & rudis, cum vestris rebus collatus.* paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & praeputia prae me censere.* Apud eundem Nostrium in Imaginibus § 13, Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia.* In Philopseude § 16, Ἀμαυρόν τε θεῖμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώτεροντας. *Res spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes.* In Hippiā § 5, Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. *Deinde continuus illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides.* Xenophon quoque I Κυροπαίδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. *Non satis accurate Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, pugnandi rudem esse, si vobiscum compararetur.* — Saepe omittitur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone § 3, Νεογυλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἤμεν πρὸς αὐτούς; In Pseudomanti, Παις ἂν εὐ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Patalito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς χόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πῖθον, τὴν Διδὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ ἴσοι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fa-

Lucian. Vol. I.

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλος, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, sed ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρόωποι, ὡς πρὸς Μασσαίαν παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμὲ) Aut non vidit Tan. Faber illud σπρὸς, aut non satis attendit, cum videret, ὡς ἐμὲ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ἑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν δίσβαις) Restituo ἐν δήκαις nec δήραις (δύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 viderur legisse δίσβαις & δύραις at reiiciens utrumque, reponit δήκαις. Cui quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλα μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus δήκαις. alii δίσβαις, quod probo. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὐτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίσιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διὸς. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Miris scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum, Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ira enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμην, ὅρῳ οὐδενὸς μεγάλου ἐνεκα παραπολλυμένους ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνεύουσας, οὔτε χώρας πορθευμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Virgutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devasletur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱῶν πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati. In Fugitivis § 18, Ἐμοὶ δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχετο ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἴ τις διαβονθεῖν παρθένας ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si quia virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς δέρας ἀπάγειν Ἀσπυλίδαν &c. Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἢ δὲ παῖς, ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνῆρτησεν ἐαυτήν. Puella vero, simul rumor differebatur, antequam abdukturi ipsam venirent, suspendit se. Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσείχετο, ὥς αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocais vero non iussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, confidere cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπαγωγὰς leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrrannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνη αἱ παρθένοι ἀνῆγοντο. Ad eum, qui ephebos ad se

trahcbat, qui nuptis vim infercbat, virgines perducabantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὴγορτο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus obiecit*. Sic Lollia Paullina perducta Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic perductus, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, alcatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότρῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. *Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν*, ut ait Hesiod. *εἰς σπέρρον τῆς γυναικός*. BOURD. Consule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III, 243, *παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάρησις ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγχετο γίνεσθαι* quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀρότρων dicitur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότρῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petitum ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi verendas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui *γενήσεις* memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονι τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. Aristaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γυναικῶν ἐρωμένην ἢ γάγετο γαμετήν mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri pertipaciam non minus hic cessasse, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tametsi ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obsistit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπικληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γυναικῶν συνήσαν σοι γάμῳ non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' αὖν καὶ ὡς τὸν ἀρότρον μισήσας.

σπς τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναιῖοις ἀρότοις ἐπέθηκα στέκιμαρ. (paulo anie simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθησόντας) ubi Rittershusius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Hesych. ἤρυσεν, ἐγέννησεν inde ἀροτῆς, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρος invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθένας) Vid. Budaci C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθένας esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum viroiumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμειόμεναι Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προσερχόμενα καὶ θαλαμειόμεναι παρθένοι. Plutarch. περί Πολυπρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντας κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ &c. hoc fane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἐξίστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατάκλειστους γυμνάς ἐν τοῖς βλαναίοις θάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρῆιν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνδιασώτα τοῦ ληρῆιν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugaturum & vesaniue socii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Masarii: καθύπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου Ἰερεῖα τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱερείαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρυτανείων*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurf. Graec. Fer. in *Θεσμοφόρια*. HEMST.

ead. l. 4. Στιγματίας δραπέτης) Frontem literatus hoc charactere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Des. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνδρίσματα. HEMST.

ead. l. 6. Ἀμφῶ) Sic Il. B. 124, pro ἀμφοτέροι. SOLAN.

ibid. Τάνταλος) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugiensia captat Flumina — Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Congestis undique saccis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogitis, aut piflis tanquam gaudere tabelis.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πῖθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patrucibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipfad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alcipliron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέμεν πῖθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciplhr. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥς περ ἐκ κοφίνου τετραπλημέρου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiore adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθισσόμενον τοῦ ἐπιρρέοντος οὕτως εὐρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διαθέραν inepte verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *figum*. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.) Verto, nisi *hiatum istum*, & perpetuo *apertam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀεργὸς dicitur. Passim apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive pro *eo*, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond. § 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.) Tan. Faber aliter haec coniicit transponenda. Sed profecto *eis τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον* sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dicitur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam perfillationem*. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΣ, haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine disposita, in dictombus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.) Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφράξ. — &c. Th. Mag. cum Codd. nostris facit in ΚΑΘΑΠΑΣ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Ἀρτῆς) Illic enim fabili arti dare operam feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χαλδὸς δν) Lege ὄν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χαλδὸς ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, aeternum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκότον, τὸ προκαίμενον, τὴν ἑλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρώ) Alii Codices ὀνέων. BROD. P. & ed. I. ὀνειρών, quod etiam in M. R. G. reperiῖ testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si compareretur ad ὀνειρών, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρους quoque veteres alii instruxerunt: ταυσιπτερε οὐλε ὀνειρε Orpheus H. 85. πᾶνος ὀνειρος) Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὀνειρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνειροῖς Οἴχοισ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον —. HEMST.

ibid. Ὑσπληξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πριασθαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκῷ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat. *Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.* ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκῷ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης' ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur efficiendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λαμναν) Id est, *Luminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui Ὑσπληξ & Ὑσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus gestantes.* BROD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴς χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθῇτι Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter ἀλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστὺν φέλιξ ἐκ θεμεθλων ἀνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβλάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Casaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Hesych. Χρυσόφραγες, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Helychio in Ῥήγεια, Etymol. in Ῥήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότης exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτείραν θεῶν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a verusta τοῦ πλοῦτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pendet. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖται θεὸν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεκελῆς Ἰακχε Πλουτοδοταί. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Σεραπίς etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δεήσει στεφάνωσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτείραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δελτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti sive lignae cerataeque, sive cuiuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δελτος vel δελτοι. In Hieroclis Ἀστειοῖς § 22, πινακίδες: Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἔχει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνήμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Lucr. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρίδι προκειμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατίθενται, χαμαὶ κείσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contemptum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες: sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι: tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, Διασπείροντας. Χρυσῆ χειρς, sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profunderes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετριγότες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Το λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum ceræ signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λινὸν ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiceret, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινός) Placet κοινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξηρημένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκν. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωπος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρίου ἢ Δρομ. ἢ Τίβιον) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀναίσχ. — p. 30 B. Τίβια. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in proparulo est. V. Graev. ad περὶ Ὁρχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrius*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod omnis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carrion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Λυδὸς ὁ Φερεικλῆους, *Lydus* Phereclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*; nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumunt a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinseus V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τίβιος τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδ' εἰ Ὅσισμίῳ εἰσιν, οὗς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam Τίβιους· postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productiore promontorio Οἰσμῖι, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Οἰσμίῳ seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχῶ Τιμίε, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen hoc quidem in loco patrociniū Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Diophant. V. Quaest. 33. Synes. Ep. III: τοῦτου (Harmonii) τὴν θυγατρίδιν ὁ Δείος Ἡρώδης καὶ θυρωρὲς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto, quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index ostendit: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, meminere. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt fervorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Gerae, Sacae. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nora non amplius possent dignosci. Insignis est Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Pers. V, 116: πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θρίξι. Γέται γὰρ καὶ Δᾶος καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· τῶν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam patet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaen. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophrastus in Maledici descriptione p. 110. Illius, sic iste nequam, in cuiuscunque mentionem inciderit, patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θράττα ἐστὶ τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεὶς εἶναι φασίν. haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes distabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces imprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, *Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος*, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, *ἐπαινόμενος* sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amoveant: *Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται* ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Attometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, fatis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, Euseb. de. Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum *Κοισύραν* feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi *ἐγχεκοισυρωμένην* intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: *Ἐγχεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου* ἐστὶ δὲ, *σεμνυνομένη τῷ γένει*. *Ἐγχεκορδύλημένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγχεκαλυμμένη* plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, § 1: *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, coniectio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε* (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) *ἀρπασάμενός με* &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodorus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάβυον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἀδίκον ὑπὸ τῆς μέθης· interpretes, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβύζου, *missi a Megabazo*. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥ τις ἢ ὁμοπάτριος ἔερξῃ ἀδελφῇ ὄνομα Ἄνουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere fatigunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixerō: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniiis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερεῖας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας ἀεὶ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγον.

ἐν τιμῇ μεγάλη· συνιεῖσθαι δὲ τοῦτοις ἐχρῆν παρθένους. Strabonem in hac causa teitem quis prudens aipernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεᾶ, ὃν Μεγάβυζον ἡγούνται, ὑποδείξανόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde arcescentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemmo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quo pacto impii adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκορος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὡς τις) γένοιτο Ζάκορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui illic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesius carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc necit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱατροῦ παῖς pro eo, quod est ἱατρός.* Vide, quo

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obitare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisset ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἰάντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερευσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἰάντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitrator, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥῆγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέχεται ἐπὶ μισθῷ σίτον Apollon. Tyan. Ep. II: ἢ προικὰ γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐν τῇ χάνοντας ἐπείπερ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& συζῶν, id est, ut Hesychius exponit, πυκνὸν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σ. τραν βύβα (an βυζα; quamvis apud Hesych. βυβὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significatio- nis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dia- nae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa repe- rires de Megabyzis ad Quinētilianum notata, sed parum ac- curate cogitateque, ut virum doctissimum satis appareat fe- stinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum me- ditandi tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Iuvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύνος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eustath. ad Il. E, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum inescandum munera.* BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone Luciani pro Juiuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squalidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναισθητοί· Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium bubulum & elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicami-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet memio πέδης, μαστίγων, μυλώνος. Recte Faber, εἰ παριὼν αλλος pro αλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic & Demosth. περὶ Παραπρ. p. 343 C. ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θέλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena fervorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσήκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & Isaeus. Lyf. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπέσαν εἰς ἐμέ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλωνῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἀγέσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειον quoddam poni velle: male. HEMST.

• *cad. l. 3. Τὸν μυλῶνα.)* In pistrinis enim trusatilem molam egerat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκειον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

cad. l. 8. Ἰπποτροφίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρᾶς οἰκίας ἰπποτροφηκὸς τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, § 1. HEMST.

cad. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

cad. l. 10. Κέρροπος) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

cad. l. 14. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis petiurus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno &c. ANONYM.

Pag. 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

cad. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. Φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasiam deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἑκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἰππονίκου πλουσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximi Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lyfias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἰππονίκου, ὅτε νεώστ' ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, δὲ πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κερτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe absuerunt: quare a Comicis acerbius exagitari saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἰππονίκος ᾗς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾗς, (vid. Nostrium § 30.) αἰρήσεις κἂν Μέλιτος ᾗς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνελεῖν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustis familiae contexit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatus doctrinae copia L. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. ἔχει σε &c.) Vid. supra Έρυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σε. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρεῖμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὁξύπτερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Eusèb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. faepe Noster, ut Erasmus observat in *Lynceo perspicacior*: G. Cognatus in *Lyncus*. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηνευόμενος) L. σαγηνευομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτας) Δυσέρως, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Theiauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκοστήσας· Τὸς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. Ὡ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέβεις. Sumsit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter *δυσάμιος* vel *δυσήμιος* apud Hippocratem, de quo Foef. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poetae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo existat: Χρὴ πένιν φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequit Faber, verius vertisse Erasimum, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἔστιν ὁῖμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Ofsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

* Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ γῆρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.

* Ἦν δ' ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Mισθ. c. 5, & Ἀ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτα: quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. Ξ, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur βαθυκῆτα, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum diffidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτῃ νηὶ μελαίνῃ II. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλῃν, vel εὐρύχωρον καὶ πλατύναν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγαλόπλευρον immo in Ety-

molologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσι Il. B, 581. Equidem existimo, κύτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thef. Ind. Βαθυκύτα πόντον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustius formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πετρῶν) Ac se o scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide ἐν Δ. VII extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὅς Σκυ. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquis similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdita te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς: hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὅ. v. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἡ. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose ἀσπεῖλος a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in Specimine.

ibid. οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιῶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰήμενοι) Placet αἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνέραςτων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνέραςτος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοὶ) Legendum αὐτοί. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata*. BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεῖσέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum illis plane concordant, quae Longinus περὶ Ὑψ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tollium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτῶν, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεὶ; saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπε) *Miratur*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφω γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δέγε εἶναι οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δέγε εἶναι quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum à μὴ δεῖ εἶναι. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τοῦτω (τύφω) καὶ ἡ ανοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τυφῷ σεσαγνηνευμένοι τῷ μὴ εἶδέναι εἶναι, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίρος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intemp. stiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Εἶναι εἰδέναι eodem modo Scholiales hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐ-
τὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeun-
da? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθὴ φησιν. Neque
tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες,
ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολαλός; Et ubi invenissetis,
sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ
χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius repro-
bui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων
ὅ, τι χρῆσταιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι
ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaeo p. 281
D. Ἀπορεῖν ἐφασκεν ὅτι χρήσται τοῖς παροῦσι. Emendatius
scribes, ὅ, τι χρήσται τ. π. Quae post haec apud eundem
Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem
figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ,
τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἢ prae-
tuli I. Iensii ὅ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδενα ἔχειν minus re-
cte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur μεγαλο-
φυχία. Vide textum Lucianum. SOLAN. Obtemperavi do-
ctiss. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scho-
liasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοφυχία, quam li-
beralitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cave-
re voluit adiecto ἡ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acci-
peret. Idem ex eo patet, quod τὸ φιάνθρωπον ὑποδύεσθαι
dicatur: hoc ad μεγαλοφυχίαν illo, quem indicavi, sensu
sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequen-
tia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oe-
dipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope
sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλού-
του περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιάνθρωπον. ἀλλὰ γε
δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus)
ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρυλὶν τε καὶ θηλύτητα διὰ
τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si in-
terferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερτρονέειν
ἔχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto,
qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie
nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγχείλεις) De multiplici forma numeri plu-
ralis in hac voce, ἐγχείλεις, ἐγχέλεις, ἐγχείλεις agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non imme-
mor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum;

ἰξώδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura ἰξώδης, quam expressimus, ex I. B. 1. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώδης τε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλούτος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλούτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina perionarum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν θησ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti. esse debet: Πλουτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν. MARGIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἰσχατιὰν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τοῖτο γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ &c. ἰσχατιὰν δὲ Σφρηττοῖ, Ἀλωτῆ κῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἰσχατιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus, cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσι τόποι ἰσχατοὶ τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν τὰ ἐπὶ τοῖς τμήμασι τῶν δήμων ἰσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσιν, οἱ ἰσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἰσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub. Leß. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de πεσίοις quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐπαρευόμενῃ Κηθίραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἰσχατιὰν αὐτοῦ καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἰσχατιὰν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα & compluries in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατία. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἰσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἰσχατίας illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τῆς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχάτας οἰκούντων. Quamobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occurſu ingrato abesset, ἐσχάτην colendam commisit, ὅρῳ καὶ ὑπόλιθον γῆδιον non aliter, quam Libanius Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cuiusdam Atheniensis*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comœdiæ infamant. BRÖD. Aristophan. in Pace. BOURD. Adde gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, quod μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitii vitæque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna præditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep. versatos provecior ætate videre potuit Timon. Cleon Cleæneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὃν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαίτατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δῆμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. III, 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos præcipuum in rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν οὖσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbiteratē exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπέρ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egrege Dion Chrys. p. 282 A. Atheniensis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπεικεῖς τυγχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεποὺς p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραστὺς δημαγωγὸς οὐδ' Ἑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophontem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντει Περι- κλέα Κλέων' ἔφυγε Νικίας Ἑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. (Ὅς ὠστρακίσθαι) Legendum ὠστράκισται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt eruditi. IENS. V. ὃν ὠστράκισθαι. EXC. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιβυδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucydid. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιβυδ. integrandum est Περιβοίδης: hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meursius de Pop. Att. in Περιβοίδαι: quare Scholion sic potest suppleri: Ἀρτίφάνους ἦν Περιβοίδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. (Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exstat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripserat, affectus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος: hoc enim postulat τῷ ῥήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ ῥήμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ἑπέρβολω) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀσπυαῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisan- der & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύζα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμιτος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Ἰριφῆναι) Exc. G. ῖφιῆναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἀρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχόν, & subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mff. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψιν corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristot.

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέην* nominat. IENSTUS.
ibid. l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 855 B.
 historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit,
 ὡς δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικεστέρον παρί-
 των utatur; veluti quando *δρασύτητα καὶ μανίαν* Κλέωνος
μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit
 Thucydid. IV, 27. sed idem quoque c. 39, καὶ τοῦ Κλέωνος
 καίπερ *μανικῶδης οὔσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη*. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Consentit Schol. Aristoph. ad Nub.
 v. 552. Androtion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat,
 interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit.
 hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione
 discrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινόν*) Male Basil. edit. ult. *ὀνειρόν*, ut &
 quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. *Ἐκεῖνος*) Non ignoro, quam vim saepe pronomen
 illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dio-
 ne, *Ἵπέρβολος ἐκεῖνος* neque tamen non hic malim *ἐκεῖνος*,
 scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

ead. l. 10. *Περὶ σχημένον*) Adducit Thom. Magist. in *Κατ-
 ἐσχημαι*. HEMST.

ead. l. 12. *Ἀργεῖφόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc.
 postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) Anne ἄρα; ut volunt distingui Gram-
 matici, quando est interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. *Εὐαδίκτος*) Quem alias Graeci *ἐπιτίθειον*, Latini
opportunitum & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud
 Stob. pag. 573, v. 39, *ἄνατοι καὶ σάρκιναι, εὐαδίκτος καὶ
 φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα*. Cum his compone, quae Pauper-
 tas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. *Ἐγχειρίδας*) Secuti sumus emendationem Tan-
 fabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρήδας*. SOLAN.

ibid. *τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit *Timon*. BROD.

ead. l. 9. *Ῥάκος ἢ δὴ γεγενημένον*) *Iam laboribus exercitatum
 atque attritum*. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmi. Ad in
Pannus lacer, hominem fastiditum & reiectum exponit. Hic divi-
 tiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus
 idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formu-
 lam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *ἀχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου,
 ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε* iisdem verbis *περὶ τῶν
 ἐπὶ μ. σ.* § 39. Hinc sumsit Scaliger in *Strom.* Proverb. v.
 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυριτὴς, ἄλλοτε εἶπε*

ράκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt **πόλεως ἀγάλματα** — όταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες ὄχονται **κρόκας**. Cadaver Crinagorae **ράκος** dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, **Τί μ' ὦ πόνος** ἐξώρισας ὡς κληντήριον ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem lectulo comparat **Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος** &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, *Qui huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos*: vilissimos puta, nulla-que artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in **Σάρον, ὡς παλαιὸν ἀγῆεις σάρον** sic enim emendandum videtur: **ἔλεει δὲ λέγειν**, inquit Hesych. **ὅτι ἀχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας** ac si diceret, *tanquam scopas ducis vetustate absumas*. Petron. cap. 114, p. 525: *Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies, quam sportam*. HEMST.

ead. l. 12. **Οὕτως**) Legendum **οὗτος**. BROD.

ead. l. 13. **Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον**) Legendum **ἀπολείπει**, ut iam Faber recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimam magistratam*. Ceterum Scholiafles ex Mf. in fol. legit hic **ἀγαθὸν σύνεργον**, idque observari iubet, cum **Πενία**, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium **σύνεργος** & **διδασκαλος** etiam in genere femineo dici, **ἀγαθὸν** pro **ἀγαθὴν** scriptum fuerit. IENS. Si **ἀπολείπει**, auctore Tan. Fabro, in **ἀπολείπει** mutas, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scribere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, **ὡς μερακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται**. quem locum itidem Iensius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terpsf. & Plut. seu N. Δ. VI, **μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθανῆς ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας**. In Dial. Min. & Sostr. **ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσῃς**. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4, **εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ** &c. 11, **εἰ δὲ μοι κείριος ἐπιτρέψῃ** in Δικ. c. 30, **εἰ μακρῷ χρῆσῃς τῷ λόγῳ**. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὃ ἡγαθὴ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. l. 2. Αὐτὸν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — εἰ μὲν ὁδὰξ τετρήχοντα βῶλον ὁδουσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lysistr. BOURD.

ead. l. 7. Μηδὲν σκαῖον) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἀγρίον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κάστὶ τὰ πρῶτα τῆ ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινήτεων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινήτεων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, refecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dion. p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. Olearium probo itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. μὴ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένη σοφιστῶν μηδὲ ἱπποδρομῶν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτερ κλος, ὅς σοι (repono, ὅς σου) πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μὲν

στα φίλων ὀλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἀρὰ μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γυνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἀπρὰ τῶν Ἑλλήνων πταίνοντα ὁράται· quin scripserit πταίων ὁράται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δευτέρα νομισθεῖς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicunque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφίδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς θεκλῆς, ὅσον ἀσελγές καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβὴ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβέσι, & δίκαιοις καὶ χρήστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. *ead. l.* 16. Τὸν δὲ φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versum, quasi proverbii locum. Sosstratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ εἰ ἴ τις veritas, & ibi, & tum porro, potest illa, quam nec Latini refugiant, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἷδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

Cc

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἀφ' ἧς καταλιπὼν οὕτως ἀτίστωσ' ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia res est § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. Ὅν οὔτε κόλαξ δαπτέων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teleris locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπτέων) Κολακείων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἡβηδὼν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢ π. ἀ. ἢ οἱ μ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine averius a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula toleminis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiularisque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδὼν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν' ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὼν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὼν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπέβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Il. 3 versu: Οὐ γὰρ ἀπέβλητ' ἐστὶ θεῶν ἑρικυδέα δῶρα. Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. iusta, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam aëtori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοὶ legendum arbitratur, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinito- rum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν, cur tamē hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatus obversabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέξομαι) Solanus reposuit προσδέξομαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω posterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeatur, ignoro. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαμὶς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακῇ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλαμὶς & τριβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μηκέθ') Ed. I. & Mss. R. G. & L. Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venustum exulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόστηθι) Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφου Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δὲ ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Susline*

& fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videretur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denovo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratus, quam si adulatores pessime de se meritis rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑποστῆθι repetitum iungas cum ἕτως οἱ κόλακες &c. Verum interieri debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστών) Ferendum non est. BROD.

ead. l. 3. Διαβῶντες) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ἐηγυμένον τῷ αὐτῷ. Luciani verba protulit Def. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερώγυντο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτίασεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegit I. Meurs. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, pater ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑτάγαγε τῇ δικέλει ὑπακούσεται γὰρ ἐμβόησάντι σοι. hoc est, ubi te, Thesauře, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quæso, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑριπῆ κερδαῖε, πῶθεν χρυσίον τοσούτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, non significare ego vero a vobis discedam, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, *substituto*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abuisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hac loco legisse; quamquam ipse Thomas Nostrum non satis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τιμόνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποῦ ἄλλω τι. quae omnia nostrae expositioni huius Lucianei loci sunt convenientissima. IENS.

ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer illud profundus, ligone alte in terram demisso. Sic § 53, κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium iclum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς. mox ἐκ τοῦ βάθους: utrum maluerit, non patefecit Budaëus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, σκληρότερον κατενεχόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκοπεῖ in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν σμινύνην καταφέρων δέικοψε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατίνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξύος: prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Alii Codices ἀποστήσομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ—ἀ—Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διπλεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσόμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—De ἡμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Nyrp. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuerur Thom. Mag. in Ὑρίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τιμονί, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὴν δεράπτουσιν ὅρας γὰρ ὅς ἔχει λύπης ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἀκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, ἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχῳ τῷ ἀνδρὶ. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subflabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amissim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι, ego vero hunc *Theaurum* tibi sub ligone constituam, vel, *sponsorum pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hefychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ω Ζεῦ τέραστίε) Prodigialis Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundenres: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μαρικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat iuvenis ille Aristophaneus inter verularum, quas supra portenta quaevis averfabatur, manus prope direptus — ὦ Ἠράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τεράστιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶον ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῶν) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde Ἑρμᾶν toties Nostro memoratum, καὶνός Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. Κερδαῖος apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Τῷ συγκρούματι) V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Helych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει an σπανίῳ τινι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. Μὴ ἄνθρακας) Erasmi. in Prov. *Theaurus carbones erant.* BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. Ὡ χρυσὲ) Iambus: cetera ex Pindaro i Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκληῖσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

Ὡ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,

Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἠδονὰς τοίας δ' ἔχει,

οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,

οἷας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.

Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,

οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρεφεῖν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubiq; tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turp. sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandiae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulces si quid Veneris in vultu micat,

Merito illi amores Coelitum a'que hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (GROS. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: Cum hi novissimi versus in Tragoediis Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiciendum & auctorem & carmen conjurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξίωμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τοῦτ' ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πῆραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύσθαι) Solanus ἰδρύσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμὸς) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμὸς. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημων. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meursius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατέ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἢ διαίτα) Sic postea in Saturnal. μονιῶι λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Kron. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi diserte noster *leones & lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἢ δει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoeum. Melancholici *στυγροὶ ἐνίοτε εἰς τὴν καὶ μονήρη καὶ φιλήρημον τυγχάνουσι*. Ex Scriptoris Ecclesiasticis sumtum illud Hesychii, *Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον* iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *μοναχί*. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt *μόνιοι, μοναχίται*. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in *Lougarou*. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga αὐτὸν. BROD.

ead. l. 10. Ἰδὼ μόνον) *Dimtaxat aspexero*. BROD.

ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide *Ψευδολογ.* VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Haec interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. depromta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμίγνυτο) Prius edebatur *ἐπιμιγνυτο*. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φευρουάριον) Matth. Sladus *Φεβρουάριον* sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, *τοῖς καταχθονίοις θεοῖς*. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quaeft. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem cenfeo. SOLAN. Quid si *ἐνέρων τρόπον*; *inferorum more: inferos imitati*: sic *ἐνερὸχρωτες, pallidi*. Confer de Diasis Hesych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρά) *Frigida & inania*. BROD.

ead. l. 6. Τρυφάτω μόνος) Appositissimus est Quintiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: *Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigit, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem*. HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖται (recte Faber *εὐωχεῖσθαι*) *μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω*, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπιτεγ-

κεῖν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

*Soles occidere & redire possunt:
Nobis, cum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.*

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπετερχεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque πῖν δὲν ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιᾷκῶς sumpta; sed tum dici solet καὶ δὲν ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestiturum iactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δὲ μ' ἀποθανεῖν, Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lystrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶ δὲ ἀποθανεῖν ἡμᾶς δὲν. IENS. Εὐνοχεῖτω) Nihil mutandum; in eo enim est ἑμοφασίς, & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibi lat, at mihi plaudo ipse domi*. Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐκυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπετερχεῖν. ANONYM. Rescriptimus εὐωχεῖσθω, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖτω. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eiicere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὀχλῶν δόξα. Arrian. Epiφ. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μήτις ἐκσεῖσιν σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσεῖσαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκτλήττειν. Apud Chrysof. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκλῆπτες ἐκσεῖουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοῦ καὶ φιλανθρωπίας ἀνταμιμνήσκοντες; sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι: utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεῖων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum afsecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestitis δεξιὰν προὔτειν' ἐκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. II. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὐν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἀψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζῶντος ἐτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπόν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Lust. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δ' ἐν ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyrt. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἀκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὴν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ta. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἦν δὲ δὲν ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπετεγχεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἦν δὲν, *si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse*. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἦν δὲ δὲν μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δὲν τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στραμὴν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἦν τι καὶ δὲν, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγόμενης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἑτοιμος, εἰν ἥδη ἀπαικῆναι δὲν τοῦ σώματος: quam facile vero potuerit interciderē dē ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat § 46, φόνου τάχα προκεκλησῆ με: scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui*. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortuū coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. I. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. I. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑμμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα: quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μὴδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὄθειν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

ead. I. 3. τὴν ἴσιν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. BROD. Liquidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc locum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λευκίλοφος & Λευκολοφίδης. Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xenophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupolide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπισθμ. I, p. 951 E. Ἐπαμίοντα vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in Ἐπιβολή ὡς καὶ παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Νικομάχιδου atqui haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία in ea Νικομάχιδην uno loco p. 184, v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. Ξ, p. 989, v. 47. Euripides filius Μυνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Suidae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro ab Agnone de quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, recte Hier. Magio, ab Agnone: quomodo in Argum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando apratur; ut Diogenem Laërtium dici censuit Valefius, Laërtii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐχεκρατίδου. HEMST.

ibid. Ἐπελήφισι τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores persequi non iuvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque intervallo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H. Stephani in Thes. T. IV, p. 730, tametsi nonnulla sint, quae mallet mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex. Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium alius fecisse potuerat H. Valefius, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

re. Νόμον εισηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucydid. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψηφισεν Ἴππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταίων· concionem legitimam in suffragia misit ex Proedris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψηφίξε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψηφίζεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον· quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὐτ' ἐπεψηφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δ. &c. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis facto referendo eiuſdem verbi usus est apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν· non intellexit Petavius. Male nonnumquam mutari solent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν· in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψηφίζειν. Eius vice Socrates in Aeschiniis Axiocho § 12, ποῦ δ' οἱ πρῶν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanctissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπῆρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης

ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν· nam & ἐρωτῶν similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαλήψειςιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν· quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facerum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) *Ingens dolor, propter quem laqueo vitam finiant.* BROD. *Inde laqueus illis paretur: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus.* BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν· ὁξύτονως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ παθούς· βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἀρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. Ita βρόχος apud Nostrum Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πηγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γρῦν. Expresit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improbius angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκοιμένοι) *Pulvere conspersi, festinantes.* BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρωτι βρόμενος, κεκοιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιωτὴν ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκοιναμένον. Correxerunt in Hefychio: Κεκοινάμενος, κεκοινορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκοιμένος ἀπ' κεκοινισμένος· κοινορτῶν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Weselingius noster Obi. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραϊνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὁσφραίνεται τοῦ χρυσίου. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum illius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὠσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἀγοῦσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδῶσιν ὑπισχνούνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis oljecerint?* Amm. Marcellin. XXII, c. 4: *lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, diethi Iuvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His prope modum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, βάλλ' ἐς κόρακας ὥς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφρα-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epiēt. I, c. 10, p.
112: ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπι-
λήση. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν υπερδεξίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum coniectus apud Phi-
lostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
sa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἠκροβολί-
σαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσομεν) Scholia παρανομήσομεν, quod placet:
πρότερον ἀπελαύνω, ἢ τίγ' τοσούτον παρανομήσομεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρα-
νομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae in-
stitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπιζόμενος πλου-
τος ἀντίπεθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσομεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γραθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copiose Calaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur
Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξα-
το esset scriptum, locus haud dubie foret vini postulandus.
Quid enim, quaeso, ὁ πρῶτον ὠρέξατο foret? Deberet δὲ ὠρέ-
ξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non pror-
sus infans in his literis est, abunde pertipicit. Ceterum lepi-
dissime in fine dicit Lucianus ἐμνημεῖως. pro quo lector ex-
spectaret ἐκπεπικώς, qui epotavit saepe domi meae integra do-
lia. At id, quod consequitur, ponens loco eius, quod ne-
cessario praecedat, miram quandam captat ithoc ἀπροσδο-
κίῃ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo
ingentem vini vim in unius domo exhauferit, sed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμνημεῖως) Diog. Laërt. 139 F. ἐμνημεῖ. SOLAN;
Lucian. Vol. I.

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γραβ. γυπῶν ἀπάντων βερώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βερώτατε) Vide diligentissimi Maittairii Ind. Areæci in Βερός. HEMST.

ibid. Ἐπίτριπτότατε) Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδασκῶν διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. κ. II. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθρώπων εὐδοκμεῖ. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδῆσομεν ὕμνους ποιητής, inquit, οὐκ ἀσημος γράφει eum esse Terpandrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpantri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. Διθυράμβων) De quibus fuse Marcil. ad Horat. Alii ad artem poeticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεία) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόρου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit L. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχυαίμον) *Sanguinem sistens.* BROD. *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, δύσπνομος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλάντιος) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὔλον δερᾶποντα, οὔλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρραὶ, ὥστερ καὶ τὸ χρώμα. καὶ ἀναφαλάντιαν, Latini proprie vocant *rebutrum*. Gloss. veteres: *Rebutrus*, ἀναφάλαντος in iisdem *Calvafter*, *Recalvafter*, ἀναφαλάντιος. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφύλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερώντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hefychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. βδελυρότατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπομ. Iensius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὀδικότερον τῶν κυκνῶν) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Ky. ἀλλ' ὅπως ἀνῆλθ' ἔσθ'. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est pro-
pemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νοθεύειν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) Comminuta est mihi calvaria. BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλῇ. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem ianciunt Grammatici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν εὐ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λάβωσι, γενεαλογουσι τὴν συγγενεῖαν, καὶ οὐδέποτε μὲν ἀπολείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, numerare, dare, sic & Graecis παρά. Theophrasti Testamentum apud Diogen. L. V, 54: εἰ τι αὐτοὶ ἐκτῆσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ' Ἰππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμᾶς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέετο) Ei in vinculis erant. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γὰρ νέμιμον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocrati & Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocrati, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum accentuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. Plaut. Afin. I, 2, v. 29. Turnebus τριττύαρχον dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεΐα δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Adi A. G. IV. 1083; nec quidquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam posita in eius incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθεΐα, ut iam Meursius animadvertit in Rel. Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχεΐα vel Ἐρχεΐα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεΐα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δῆμητραν τετρα-

συλλάβους δὲ τοὺς Ἑρχίᾱς φασίν· ὁ δημότης Ἑρχαιεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχεῖους ἢ τὰ τοπικά, Ἑρχεῖᾱθεν, Ἑρχεῖᾱζε, Ἑρχεῖᾱσιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex i, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hesych. haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλωματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lín. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἑκάστον μνᾶς, εἰς δυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Hesych. sive θεωρικοί ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mitebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡζίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locus D. Heinf. Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον Budaecus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. θεωρητικόν) Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἑσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μῆπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidiisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήτω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομή-
τος, πολλαὶ τῶν τὰς θεάς, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνε-
ται ὅχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Ety-
mologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommoda-
tissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. Ἐδοξον) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad
spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ratam partem.* BROD. Bene Bar-
laeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii
mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vin-
dicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit. καὶ
εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐοραεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γι-
γνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime
Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in ca-
pite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κε-
φάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; De-
nique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτή-
σας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοῦ
ὀκτῶ, ψευσαμένός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραγμὰς καὶ τὸ
γιγνόμενον ἐπὶ πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in
pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) Civem esse. hi autem oboli peregrinis
hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) Decus sui generis & praesidium cum
Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παραπρ. p. 31, v. 22, riden-
do Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodo-
tus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Phi-
lostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v.
53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήριγμα.
BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & no-
strum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissi-
mum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰοίδιμοι Ἑλλά-
δος ἔρεισμα Ἀθῶνας, cuius praeter alios meminerunt Aeschin.
Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub.
v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est
principum virorum, qui civitatis sunt columina, titulus Li-
ban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέ-
την, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὑββαλμὲν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα
ἐνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermis-
so, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) Consule Libaninum in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδροτίανος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν αὐτὴν βουλήν, & τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλήν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς· παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάθρωντος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγνίδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἀριστα πράττων) Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νενίκηκε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eis Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Nectone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπάλῳ. HEMST.

ibid. Συνώρειδι πωλικῇ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lysias p. 103, v. 35, Ζῆεν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῖον) Ante legebatur τῇ νύκ. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo τότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέες dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέες pro Ἀχαρνά· & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέμψει πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Achaemenes hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerisque sit habitura suffragatores, *περὶ Ἀχάρνας*, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud *πρὸς* atque adeo perlibenter restituiam *Ἀκαρνανάς*: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. *τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ* (ὕπερ τῆς ἐκεῖ πραχθέντων ἑλλάδος) & T. II, p. 48 B. *οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνανῶν διαβάοντας* vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedire, quo minus Deméas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: *ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως* recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. ET. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures *μόρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem *κατακόψαι τὴν μοῖραν* vel *μόραν*. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Agei. pag. 607 F. Harpocr. in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro *τὴν μοῖραν* in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhnii: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μέρας & λόγους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meursius, ut offensum ab Henr. Valesio in Not. Mauissaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἑκωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. *κρεῖττον ἔφησεν ἐβελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν*. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἡλιαίᾳ) Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *ridet Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. *Μηρίσκοι*, *lunulae*, *nimbi radiati*, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kufter. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre. Artemidor. IV, § 1, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα στρατηγὸς ἀτεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκτις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἐπτάκτις cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτῶν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἐνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχελὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαίδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὸν ἐπτε ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo. Tales haftenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἐπτε ἐπὶ τῇ κεφαλῇ cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα: Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. Καινός, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragœdi spectantur; novis Tragœdis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione compareret. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, Νέρων καθαρωδῖαις, τραγωδῖαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, *sub praeconibus vel praeconio*: sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νικαὶ ἦσαν καθαρωδῖαι καὶ κήρυκες ipse Euseb. p. 44: Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδοῦς, καθαρωδοῦς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in ἑπιφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequè ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδοῦς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀντιγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres variant. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διτίμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παταθῆναι τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481 D. auctius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς αὐτὴν κατήει Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔσεται, τὴν ἑορτήν ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθην συντρέχει ἐπιθυμούντα καὶ δράματα βύβειν optimum Victorium memoria fefellit, quando notat, le plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν extra Hypothesin illam, cuius auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his iam tempus est ut componamus, quae in Aeschinis παρανέμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: Wolfius adsciscit εἰσόδῳ, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurde ἡμέρα: quis enim auribus exercitatis inaudirum loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus Cod. Aug. suppediret καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit, quo minus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγωδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. οὐδὲ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *facilis enim, qui celebrari solent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μέγαλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum misso apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνεῖπειν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἑλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγωδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἐορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμσις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihilo, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμσις ὑποκριτῶν οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νέμθéntας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα. ὃν ὁ νικήσας εἰς τοῦ πιδὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαί-

περὶς eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat*: nam in notas Mauflaci ad Harpocr. p. 294 summi Valefii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *εἰς τὸ πλεῖν ἀκέραιον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: ἀκέραιος *χωρὶς κλήρου* pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratonem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνίζεται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Medicus Codex: hoc autem probes, an Suidae, *ὡς Δίδυμος φησὶ*, nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπὶόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς.* Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadē.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam tuam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui acculatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνίζεται.* Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀμρόζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι πρόσωπα. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία*, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τοῦτον Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — *τὰ ἐναντία* ad parocemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate prae-

cedere, *Τορώνην Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ δε.* His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel iſtius Apoſtolii culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpice-
ris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod expli-
candum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt Michaëlis in-
ſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim
offert ſe, literarumque ordini commodè reſpondet *Τορωναίου*
λιμένος κωφότερος, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc
in modum reſtituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορω-
ναίου*) *λιμένος*] *Λιμὴν ἐſτὶν ἐπὶ Τορόνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ*
ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουſας (vel *καθ-
ήκουſας*, vel potius *κατατείνουſας*) *ὥς μὴ ἀκούεſθαι τοῖς ἐν*
αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον· cui emendationi tanto minus
diſſido, quod Petri noſtri Weſſelingii calculum tulerit: haec
in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in He-
ſychio v. *Λημνίσκουſ* prave legeretur *ſτενὰς*, eruditus homo
ad marginem reſinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica
moliatur in Apoſtolio vir primarius Th. Reineſius V. L. I,
c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπύγ-
γοι*, quale nulla Graecorum memoria putem exſtituiſſe: ſub-
ſcripſit tamen eius ſententiae Reineſio non inferior L. Hol-
ſtenius ad Stephan. in *Τορώνῃ* praeterea, ut error ſaepe er-
rorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe *Θρακικῶν* au-
ctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum
habuiſſet Harpocratiſ locum, nunquam cogitaſſet. Cete-
rum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίεſθαι*, ſic & *τραγωδοῖς νικᾶν* An-
docid. in Alcibiad. p. 34. Iſaeus p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς*
Διονύſια χορηγῆſας τέταρτος ἐγένετο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρ-
ρίχιſταις* (ineptum eſt *πυρρίεταις*, quod vulgatur) *ὑſτατος*.
HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem con-
firmandam pertinet illud Alciphroniſ III, Ep. 71: *Διονυſίοις*
τοῖς ἐπιοῦſι, *proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio Zeno-
bii quamquam valde ſit probabilis, haud tamen adίperner, ſi
quis, duce Suida, reſingi malit: *ſτενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μα-
κρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρſεις* ſunt enim *κατάρſεις* οἱ ἐπι-
τήδειοι *εἰς καταγωγὴν τόποι*, καὶ *εἰς τὸ προſορμιεſθαι*, ut
monet Scholiaſt. Thucydidiſ ad IV, 26. *παρμπλεων δὲ τὴν*
*χώραν, ἥ κατάρſεις ἀναγκαῖας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πο-
λεμίοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* ſupr. p. 296. IDEM
in *Addendis*.

εὐδ. l. 6. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post ψήφισμα apud Inferos κυρωθῆν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὕτω δὲ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἦδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλιδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὲ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomant. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξει. In Contempl. Κἄτα οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιῶν, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmu usu potest & illic locutus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκον. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτε ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Reliquum igitur est, eum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid sit

suo accideris. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando *παράλκειν*, quis ignorat? LENS.

ead. l. 9. Ὅσαυτε) Ἀρτὶ τοῦ, ὅσαυτε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata determini assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmaf. Obf. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀγχιστέας) Exc. G. *ἀγχιστεία*. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in *Ἀγχιστεύς*, nisi quod *ἐγγυτάτω τελευτήσαντος*, ubi τοῦ hinc est restituendum, & *συγγενὲς μόνον*, & τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet *ἐγγυτάτω* sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. *ἐγγυτάτοι*. SOLAN.

Par. 121. l. 1. Τυραννίδι) *Cives tuos ultro pulsans*. BROD. Invidiose & odiose supra modum Athenis praesertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obf. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promtis obiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciph. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σου ἐραστοῦ) καὶ ὅψι σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπερηκνύειν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχῶν ἐμπυρισμὸν, (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατὰ ληψιν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ἐπιστάδομον διωρύξας) *Opisthodomus*, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpretes *effosso aetario*. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ἐπιστάδομον διωρύξας.

Lucian. Vol. L

E e

Nam ἐπιστάδομος locus erat ὅτις τῷ νεῷ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit δουξας, minus recte. IENS. Secuti sumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διορύξας prave legitur praeter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'ιστ. β. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀρύξας) L. ut in textu est διορύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μιὰρτ, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, καταπλ. c. 12; quia hic robur, non ισλιτις, Tinionis requiritur. SOLAN. Μιὰρς & μικρὸς saepe coniunguntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editio- nis Iuntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticus perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὸν πύργον) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίων πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Erasmi. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαΐδα in Πητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπων ὅμοιος quale sit, videbimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446, στείλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ο, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. sive Salmas. de Transubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχία, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζεύξης) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniicere. In Poecile positam fuisse suspicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς) Tangit hunc locum Oß. Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαινεν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonaët. vita, & antea. BOURD.

^a *ead. l. 10.* Σωφρονικός) Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκές ἐπαινῶν) Φιλοχρήματα iſti philoſophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil uſquam ſatis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωοτέρῳ amariore: amabant calices amariore: μεγάλην autem videtur eſſe κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ἐργίζεσθαι comma fuit in ed. A. ſecus atque oportebat: eſt enim, iram, ſpeciem irati prae ſe ferre. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava leſtio Scholio huic anſam dedit. Socratem autem intelligit Sophroniſci filium. SOLAN. Diſtingue Οἷον τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiaſtes οἷον Σωφρονίſκος, tanquam Sophroniſcus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὅſπερ ἰκτίος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὅſπερ οἱ λιχνοὶ τοῦ αἰὲ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρκάζοντες &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοſόφῳ παρεθῆκα κωλέαν, πόδας Ἀδδηγάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔſτιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορουνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Ariſtoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξύβαφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, ſive λιχανῷ, Caſaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μειψίμοιρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel ſuam totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt. Teſtatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, faſtigium in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus ſignificat, augeo, accumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Heſychio dicitur ſignificare αὐξηſιν, augmentum. CLER.

ibid. Πλακούντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ, *τι περ ληχείας καὶ ἁ. ὄφελος*) *Ad sequentia* referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὁμοκ posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, *ita* loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. *Hell. V.* παρ. 328, v. 32: *παμπληθεὶς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, π περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιοῦτου* (male *τούτου τοῦ*) *στρατεύματε*. Arrian. *A. A. V.*, c. 15, p. 214: *τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἔ* *τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia*. Aristid. *T. I.*, p. 5 A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant: *εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χερσεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, ἦος, ὁ Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum*: Canterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. *de Venat. c. XX*, καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & *spectaculi quod iucundissimum est*, vel, & *iucundissima spectacula pati ceterat*: Holstenius non accuratissime, & *spectaculum, maxime operae pretium perit*. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. *IV*, c. 133, ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur Dion. *Cass. XLVI*, p. 313 B. πᾶν ὁ, τι περιῆν (non *muto*: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δραντῶν (εργο τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἐφθείραν L, p. 428 C. καὶ γὰρ πῶθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑψηλῶν καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξελεγκμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentiam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat; aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. *L. II*, 82, ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· Arrian. *A. A. VII*, cap. 27, ὁδὴν τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι δεξιᾶν. Aristaen. *I Ep. 3*, p. 18, οὓς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγοντες ἐθελομέθεα· minus opportune Mercerus, quos *pateram coactos delibavimus*: debuerat, quos *inter pocula consociantes delectabamur*. Aliter Appian. *de B. M.* p. 363, Χρυσὸν ἐπὶ τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, qui*

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere. Hinc λόγος ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum disertos* pro Coel. § 67; vel, qui ad mensam solent suboriri, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγος ἐπικυλίκοις Athenaeo initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκοις ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχῶς τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularem de musica dissertationem*; Lucret. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus impresserat ἐπικυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, λάλος, λιπρός, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικὸς. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiorē dedi. Τότε δὲ ἡ saepe apud Nostrium: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθρον λαλῶν. Interpr. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖος) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Hemsterhufius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἕμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βρῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, & Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interposuit Solanus, & mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρῶτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γουτσία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χῆμα) Faber legendum monet πάνσοφον τι χῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrium, παρθένος πάγκαλόν τι χῆμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepositur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut sum-*

παλιν δίσαι, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in βίων πράσει. Ἄγε δὲ πρόσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δέομενον. Age vero, advertat quilibet animus: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Aristoph. Pac. v. 38: Μισαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κακοσμος, καὶ βόρον. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν* debebat sequi *ἀξιος ὢν*, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τῆς χρηστῆς Δ. Ἐτ. XII, & huius generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥς περ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥς περ οἱ, οἵ περ οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti &c. At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥς περ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum Iensio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate coniungitur, quod simplices soleant esse liberales. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanus οὐδέ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καὶ. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult Graeculus commentator, philosophorum beneficia & praestigius exemplo Thrasychis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοντεῖαν καὶ τερατεῖαν. SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαρ-
αλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud
recentiores nonnunquam usurpari solet, *cum in modum, ut su-*
perari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicio-
ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
stoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
Thrasyclis temperantiam simulantis victus, qui Persarum,
de quo vide Brissou. de R. P. II, p. 213, 214. Salem paupe-
rioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem*
delingere, ἄλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
quam παρὰ Κρατέρῳ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν
Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanen-
sis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
pressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν ἑμοὶ
δὲ εἶν τὴν ἁλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ Mercatorem (Euphra-
tem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captan-
tem, quales philosophos Socrates καπήλους appellabat) oport-
et omnem, ut aiunt, rudentem commovere: mihi contra sit in hone-
sta pauperie nullas opes venantem iuste temperanterque vivere. Haec
recte iam pridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, —
regulatum digito terebrare salinum; itidemque Gatakerus A. M.
P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
tum debet, non refutari. Τὸ δῦμον apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
νος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
stoph. Pl. v. 253, Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὃν δῦμον φα-
γόντες: optime Schol. τῆς αὐτῆς πονίας μετασχόντες. HEMST.
eod. l. 2. Θύμον) Male θυμὸν antea, qua loquendi formula
passim utitur. BOURD.

ibid. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Nasturcii succum.*
BOURD.

eod. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
Καλλιρόη de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνεά-
κρουνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
indicat, & Portus interp. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem ve-
nis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych.
& Etymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III,
p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit parasitus, ἀνάγκη με
σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τίθειαι, ἢ πίκας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
νεακρουνου πίνοντα πύμπλασθαι τὴν γαστέρα: ibi Berglerum

haec Lucianea non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλι-
ρῆνης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25:
καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λούου τε καὶ πῖνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρί-
βωνα δέρου τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθε-
ρον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθάναϊς δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel
Callirrhoe Athenarum fonte multa commentatores eruditif-
simi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Eis τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est monitum
in Bion Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur.
Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos
habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnis aurum:
contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fiteam,
multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abise, dicens,
in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar
a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aetate vile manci-
pium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito qui-
dem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὥς ἀχρηστα
τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθῆσεσθαι τις κελεύει.
Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς
οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, &
Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit
Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii,
ἄξιος οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affec-
tus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentio-
ribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis
aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβάς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam
firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἢ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας
ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fa-
brum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possu-
mus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ
ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμῆν τὰ κύματα.
GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad
Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in im-
pressis in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio spon-
sore κυματογῆς restitui: frustra Gronovius obducit locum
ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ
ἐπὶ τῆς Ἰάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζῆτων
τὰς τρισχιλίαις. Quamquam e Codicibus nihil a Iungerman-
no sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματογῆς debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. L. 1. Αὐτῷ) Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. MARCIL. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σεαυτῶ, vel ἐαυτῶ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpretēs, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eiecisti*, (potius, *confestim cum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est*. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. IENS.

ibid. 'Ανῆς) Proba scriptura, vide 'Αναβ. c. 1. Ed. I. ἀνῆς. SOLAN.

ead. l. 2. Ω δὲ μνᾶν, φ δ' ἡμῖτ.) Variant hic libri. τέλαλλον vulgatarum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἄ μὲν, ἀ δέ. neque in Scholio, quod vide in Πρτ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμῖ-τάλαλλον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. *talentum* reiecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam caprat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Insaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: *medimnos* transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μέδιμον nonnunquam confundere. Medimni, aliufve aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

menfuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra ed. I. auctoritatem servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσῷ σαξάμενος πήρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφοῦντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικάλλην, carui tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ, carui tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλαὶ vel κονδυλαί, ἀνοιδήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡς δημοκρατία) Vid. Herald. Obs. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχαλαζῶ) Noster in Gall. § 22, κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbris, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere iubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. ΒΛ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἐπιμεν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἠπαίων) Quid sit Ἠπαίων, ignoro. Lege Ἠπάτων, decipiebam. IENS. Lege Ἠπάτων sed reliqua huius scholii absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen. II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. COG. Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris serorsim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiam si haec testimonia non suppeterent, vix credibile sit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum.* Lucian. in Gallo: *πολύ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων* adv. Indoct. *μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ.* COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege *ποικίλην*. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. *περὶ Ζ. l. IX, c. 14.* HEMST.

ibid. l. 10. Πηγύσσα) *Πηγύσσει*. Modo pro *ἐκ βλήντης* legendum est *ἐκ βελόνης*, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χεῖματι &c.) Vid. Aristot. Hist. Anim. V, c. 8. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις· nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. ὦν μόνων &c.) Scribe: ὦν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαῖς ἀ. μεμύθευται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerō. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma*. Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἀγεί. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib.* v. 1593, Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγεθ' ἡμέρας ἀεὶ. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam*. Plautus in *Poenulo* A& I, Sc. II, 142: *nisi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos*. Idem in *Casin.* Prol. v. 26, *Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas & silentium*. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398: *Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Theidi halcyones*. — Meminit harum & Theocritus *Eid.* VII. Homer. *Il.* K. Servius ad *Virgil.* *Georg.* I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem (Halcyonis) Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocre: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in *Ἀλκυονίδες ἡμέραι* nam ad vocem *Κήρυλος* nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: *Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πανσανίαν ἐν Ἀλκυονίδων ἄρρεσιν* &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis nepiem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: *ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλις ἂφ' Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη* quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermetimo § 39 verba Graeca *Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλειου* interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomannus contexit Aeolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmas. de L. Hell. p. 355, *Ἑλλήνος τοῦ Δευκαλίωνος* reponendum fancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque statuit *Ἑλλήνος πατὴρ τοῦ Αἰόλου* verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀρ' Ἕλληνας τοῦ Διός: mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστίν, ὥσπερ μικρῷ τοῦ-
τερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλληνα ἔκτισεν: si literis grandio-
ribus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem.
Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3.
Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. LXV;
ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κηϋξ μὲν Αἰόλου
Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐτὴς ὑπὸ
τοῦ ἀνδρὸς ἦρα προσαγορευομένη: cum ceteris in gratiam red-
ibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iusseris:
Κηϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad
Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcur-
su foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγαν περι-
παθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ: initio
vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰ-
γιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiriri
tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κηϋκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hy-
ginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non
Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deo-
rum nomina assumerunt. Κηϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ
τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς
ἦρα προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Lu-
ciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρως) Sic legendum, ut edidimus, litera
minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I,
558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi.
V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodoro-
rum tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστράϊου. eiusque filius Ceyx
dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fa-
bulam allusit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Tur-
pissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ
pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus
Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius
dialogi: τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic
l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβούσα τὴν
τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 er-
rarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic, & in P.
recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. No-
tandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est περί) positum pro παρά, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi γεγάμκε τὴν ἥβην π' τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρά τ. D. ut in fine eiusdem παρά τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρά pro περί certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. ὁ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, Προγόνου λαβούσα Νηρείως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὁδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἀλκύνει τιχτούση περί τροπὰς πᾶσαν ἴσθησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον cum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet; vide Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* HEMST.

ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεία) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττεία: quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ μοχ § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ. γαληναί, ἐναῖς νοσφεύει ἡ ἀλκυὼν. Hesych. VORST.

ead. l. 2. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδίας) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrit. GRON.

ead. l. 3. Παντὸς μᾶλλον) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. Γαλήνιον) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo παντὸς μᾶλλον ἀν πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse πάσης vel πᾶσων, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

tone & Xenophonte nihil est frequentius: *μοχ, παρὶς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται.* HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque dissiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fore Solanus, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates? Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινον &c. hunc in modum fuit interpretatus: Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus. Multum dissensio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον οὐσαν &c. scilicet δυνάμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. ἄγνωστος, ἀπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπροτόητος. Ἀσύνητος. Ἀσθονος. Ὑποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἀκρητος fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, τὸ ἀνέξεταστον πλῆθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic εἰκόκαμεν εἶναι perinde est, ac ἰσμεν, sumus: nam interdum εἶκοι non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotae sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἶκοιεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex; cum longe accommodatius Datus, Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, Graecos semper pueros. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογίλδς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογίλδς ἢ νεογίλδον, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἰρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογίλαῖος per me licet exsulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia persimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ζῦμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἀνθρώποι τὸν τὰς ζῳᾶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδῆ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, καὶ δὴ βαδίζω. Themosph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατος) Ἀνυπόστατος χειμάρρους Iulian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST. in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utrasque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογίλος. HEMST.

Pag. 132. l. 3. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) Multas specierum naturas: immo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcellus & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firman ed. l. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in l. V. 2. S. A. fuit expressum, iridemque in margine A. 1 W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum *κατὰ τὸν βίον πράξεις artes*, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde *τούτων* appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interrumpit: denique *ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμαχάτως ἐργάζονται*, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra *χειρῶν* adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. *Τῶν χειρῶν τούτων*, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocabantur *πλυμνῆραι* tum ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. humi. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. *περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ οὐκ ἐστὶν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὡς πᾶσι ὄργανον πρὸ ὀργάνων* propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur *διὰ τοῦ σώματος*: ratio enim non est in obicuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

cad. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσπιν) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὄσος & ἡλικός disputat. HEMST. *ibid. Ἐχει*) B. 2. Reliquae *ἔχειν*. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαῦτην — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe *τηλικαῦτον — αὐτῷ*. SOLAN. Multum vereor, ne quod tanta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, *πιθανὸν οὖν δοῦναι, ὄσπιν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικαῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως*. HEMST.

cad. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, *insistens*. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβάουσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus aridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut proiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτται σοφῶν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θεῶν μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona*. Varro de R. R. II, c. 5, *Denique ex hoc (bove) putrescens nasci dulcissimas apes mellis matres*. COGN.

ead. l. 16. Ἐκτε ὠν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII; c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισιν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρησμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν Democritus: τὰδε λέγω περὶ τῶν ὅλων πάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρας μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: *Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit.* & Virgil. II Georg. *Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether.* COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque norat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωρύμους ὄντας pro πολλὰ δ' ἔτι νῦν ἀνωρύμων ὄντων. Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα. Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον. quod quo minus in Diogene conspiciatur, liberiorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στεναπῶ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατείνει τὴν βακτηρίαν. ibi recte Kuhnius. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei coniugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, & πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quae primas audient, elegantissimae fide ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδὲ) Ὡς ἔρρι θρηνομέλωδε legendum est. BROD.

ead. l. 11. Τυναίξι τ' ἑμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorem controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Iovian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Iulian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολῖτιν, καὶ κεινότεραν πῶς, Μυρτὴν δὲ Ἀριστίδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακεῖσαν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἐαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὴν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέζενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὸ παῖδιόν αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παῖδια, δύο γὰρ αὐτῷ νύκτι σμι- κροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοιτο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παῖδια ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87 A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τοῦτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenderet, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναίτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxo-

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1 W.* HEMSTERHUSIUS.

ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λειμὸν αἰδῖμος Ἀθηναίων. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λειμὸν. SOLAN.

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarraret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinus, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Huius montis descriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheus vero atroxum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc imprimis testatur Cicero lib. II Tusc. Quae est. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine asserit, quod eius interpres affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multi. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. Sola *I. δύνονται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum & Lucianum puto. SOLAN. Verissima *Fl.* ed. lectio: Iuntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνονται*. Putaveram olim institutum esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὅς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῶν τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitaram fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus λεωργός, ἀνθρωποποιός Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. *αὐτοῦ vulgi fidei* Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. Av. v. 687. πηλόπλαστοι σπέρμα Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, *Proiicere nec plasma suum vult conditor acvi.* HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyaneo (II, c. 3.) refert duo esse Caucasī cacumina stadio inter se disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15, Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχαιμέρῳ. ubi Stanley ista Luciani non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνεσταυρώσθω) *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit Lipsi. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut ostendat ἀνασταυρῶν perinde atque ἀνασκολοπιῶν Graecis esse in crucem agere, *cruci suffigere*, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verentes *rursum crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοὺς) L. ἀνθρώπους & sic C. abb. & V. ἀνοῦς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα: mihi varia videtur, sed peior lectio. HEMST.

Par. 138. l. 1. Ἀπὸ τουτουῖ) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Πητ. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκροποδι ποῦ) Scribe, ὥς ἀκροποδιτὶ του μόλις ἐστάναι. BROD. (Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἐστάναι) Ἄττοντες inde attae, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶν ἀπρῶσι τῶν ἰππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Ms. legitur μόγης, quod idem est. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρῶ ποδι. Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam, iam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum sit ἀκροποδιτί; nisi, quod alibi Noster solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515, tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt, suspensio gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ exponit ἀκροῖς ποσὶ, summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis insistere vix li-*

ceat. Praeterea malo στενὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδῆτί που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀπὲ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρῶγμα πληγῶν αἰτίον καταστήσεται μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam inutili assumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τού scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτετέμνεται) L. ἀποτετέμνεται. C. abb. ἀποτετέμνεται & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἐτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατειλήφω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucyd. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστ' αὖ καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1 ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὅστ' αὖτε λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τεχνῇ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam venit, quasi voluisset ἐκλεψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) *Vinculis constringi*. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἰτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἔνεκα μὲν, εἶπε, τὸν ἐμοὶ διαπεπραγμένον τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἀν ἐμ.) *Hac me poena dignum censuisssem*. BROD. Vorfsius & Constantinus (in v.) τιμωραίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θεῶμα πᾶσι Σκύθαις. vid. v. 417. Varro apud Nonium in *Vastitas* p. 417: *Mortalis nemo exaudir, sed late incolens Sattharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum* Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priscam scripturam *Sacaram*. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarent: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Κανκάσῳ προσοικούντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: θήρατρα τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες. ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἡττηνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiaf. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.
ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt
 Tauri montis angustiae, ad 8000. passuum in longitudinem
 extensae, latitudine tam exigua, ut vix plauistro sint perviae,
 quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas
 ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus.
 COGN. Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπιαὶ πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι
 ἀπερρώγυιαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων
 ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ
 κλείδας Ἀσιαδὸς γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dionys.
 Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνίῃ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, &
 μοχ καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.
ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῇ. SOLAN.
 Pug. 141. l. 1. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασῶμενος, quae man-
 det: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scri-
 pisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui
 XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quid-
 quam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venusta-
 tem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius cu-
 ram sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis
 ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tan-
 tulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisti-
 cam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, &
 per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt,
 qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tan-
 tillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat
 Prometheus § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utra-
 que Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυψῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim
 propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eo-
 rum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez
 aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ.
 Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δεῖν. κατηγορήσεως attulit L. Bos
 in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τῷ
 H & El confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιοῦτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέληται habet. L. autem μεμελετήκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετήται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιοῦτον) Ἀν τοιοῦτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine § seq. Ex Prometheus Liberato Varronis profert Nonius in Quaeſti p. 492: Aemulum illius artis, atque obſtrigillatorem, qui per aliquot annos quaeſti nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνᾳ &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγον &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνᾳ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ. ut in Tim. § 38, ἐχρὴν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν: sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gessnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ἦσιν τινα μακρὰν ἀποτείνεις) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὁδυμοῖς in Protæg. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀποτείναμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἥλικόν ἐστιν) Ita Mff. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μεσιρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Το μείζον) *Maiorem partem.* BROD.

ibid. Λήφεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μείρακιόν τὸ τοιοῦτον ὀργίξασθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. Sine ullo dubio λήφεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Τιμ. c. 19 de huiusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum, videtur enim εἰ μὴ λήφεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἰληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικόν ἐστί nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ: sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. HEMST.

ead. l. 8. Συμπῶτικας) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Lapith. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμειύω hunc locum proferens scribit ἐγχολὸν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἐγχολος, quamquam forma non discrepet ab ἐγχοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephanus contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνὸς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: posterior in Dione Cass. p. 875 B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὧν προήχθη habet Hesych in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

in Schol. Τόπον) Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλος huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte *τιλλαίνειν* τινὲς hic ponatur, posteriora Suidae in *Σιλλαίνειν* apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo Marth. etiam Scladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡς τὸ ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως est nedum.* VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irascere: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio iactatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmus non fugit in Mare coelo miscere. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοϊαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγένης & ἀγενής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρέων ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχθήσαστο; est enim a περιελιχθήσαστο. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ἐργίζ. quam exhibent L. Angl. & Mf. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγαπηθήσασιν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ἐργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγείρω) Hor. Serm. I, 3: Si quis cum servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Eabeone insanius inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχθήσαστο) Scribe περιελιχθήσαστο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina, dixerunt interp. Martial. & Hor. BOURD. F. Περιελιχθήσαστο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχθήσαστο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχθήσαστο. Mox scribendum omnino ὀπταμένον ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multarit, quod curnes elixans, immissum iusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostorum carnium avulsum deglutierit. Idem mendum irrepfit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπταμένον ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπταμένον, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἑλάφον, καὶ τὰ δεσφάκια μεταξὺ ὀπταμένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων. Similis spurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντώμενοι καὶ σήναυτες, ὑψηθήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντώμενοι est enim ab συναντάομαι. Lupi autem obviam facili, & adulantes, ducentes se viae praebuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρην πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem certum vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρην πατάσας, itidemque ἀλλήλους ἐπιράπιζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρην σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρην. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύστατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνεισις, tamen si ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομήοντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vuln. p. 32. Vide Davif. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὅπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἰοῦντο κόνδυλοι tum, ἢ κόνδυλος τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυνάμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὅπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ἔντας ἀν.) Commode interpres. Adscriptit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκε, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: *utrum plane nullo homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terris nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error interpretum in eo veritatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. Ὅντας) Mallem εἰόντας. ut simile sit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπ' ἀνθρώπων) Ab Aeschilo sumsit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. l. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλαι addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γάρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμνηεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα) Ea fuit Epicuri sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακλόουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, ζητῶν δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμνηχανότατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδει φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Hm. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheo decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιβαλέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. 1 editor & Vossius coniecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adiuvno, opitulator. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Adiuvare me in opere.* Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, *At συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi*: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin *συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου* e numero locutionum Graecarum sit expurgendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus *συνεπιβαλέσθαι*. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, *συνεπιλήγεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιβαλέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου.* frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI, p. 267, *τούτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει συνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου* p. 278, *τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν.* Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) *συνεπιβαλέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου.* Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, *εἰάν μή τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράκῃ συναπολαμβάνῃ.* Idem est *συνλαμβάνεσθαι* quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur *καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου*, Codex Pal. exhibebat *συνλαμβάνου*: hoc certe restituendum est Aristaeneto I Ep. 10, p. 46, *παρθεῖος οὕσα θεός, Ἀκόντιε, συνελαβετο σοὶ τοῦ γαμου.* Mercero nulla fuit vitii in vulgato *συνεβάλετο* suspicio. Herodot. V, c. 44, *Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιβαλέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου.* Mox a Luciano sic fuisse credo: *ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θεοῦ.*

in Schol. l. 1. Τοῦ θείου) L. τὸ θεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονεστέρον hic praeponi su-
Lucian. Vol. I. G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντί τοῦ, ἢ παράβησις τοῦ θεῖου δηλονότι. HEMST.

ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτὸν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorfio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίας) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, litteram mutare, γεωργίῳ. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ. HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεστὰὶ δὲ Δ. τ.) Ex Arati prooemio. BROD. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III: *Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena.* COGN.

ead. l. 8. Προμηθεὺς δὲ οὐδαμ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara*, V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθεὺς βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, *Ἐρωτ.* c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea, nugatur vero Prometheus, aut, si malis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεῖα, de quibus

Meurs. Gr. Fer. in V. & λαμπὰς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse *πλινθὸν ἰδρυμα καὶ τὰν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ* & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακῆσιον ὅρος Ἀρκαδίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς: ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensibus esse testatur πλινθὸν ὁμῆς οἰκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέληςιν ἄγ. αλμα, ὃν Ἀσκληπίον, οἱ δὲ Προμηθεὶς εἰνκίφασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac verustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium asferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τιθεὶ δὲ) In P. ἐπὶ ἐτι δὲ. In L. ἐτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τιθεὶ δὲ ut commode ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἐτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐπιτίθεισον, εἰτι σοὶ δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποιήμα &c. οἷον enim aequae, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δὲ exstiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαινεσθαι. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplavit. GUIET.

ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔστιν ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔστιν; ὅτι μὴ γιγν. &c. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἡδίκηκα) βαρύντατος ὁ λόγος, reterrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquid viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuiusvis singulari aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακούργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi factis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακούργοι τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestus nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἀχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἠγοῦμην εἶναι καλὰ &c. Et enim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

merum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta: Παντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος δ' Ἑσίοδος τε, ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ἐνεῖδε καὶ λόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco toedissima labe, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἰσὶν, non εἶναι: quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσὶ. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur. Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φησὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρὼν ἰσως φησεὶς ἀναπεπλάσσαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἰσὶν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit I. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φησεὶς ἰσως, quod occupandae obiectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἰσως exprimitur: μοχ ἔτι καὶ ταῦτο ἰσως φησὶς ἀν, & § 17, ἰσως φησεὶς. HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud Homer. II. 7. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὸς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) *Apud nos Deos.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτὸ) *Scribe αὐτὸν, ut in textu.* SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τούτῳ γε) *Καίτοι τούτῳ γε.* MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἐχουσα τινα διατριβήν. Ottomarus Luscinus vertit: *quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda.* Salmurienſis autem interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum, οὐκ ἀτερπὴς ἐχουσα τινα διατριβήν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. Ἰστ. I, § 3. Iambulus γινώσκων μὲν ἅπανσι τὸ ψευδὸς πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβή non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαι τι διατριβήν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, *τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν*, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργούμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 9. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiauit; in olorem, Ledam vel Nemefim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut *παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς* creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione *θεοὺς ποιεῖσθαι* dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διατριβή) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Λύδαν) Sonus τοῦ Υ cum sono τοῦ Η confusus: scriptum enim est *Λύδαν* pro *Ληδαν*. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' αὐτὴν Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A. 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, reipici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19; *ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c.* Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero *θυμιαμάτων* thure aliisque aromatibus constantium porus, qui dicebatur *Νέκταρ*. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege *κλοπήν*. BROD.

ead. l. 9. Ἔσθ' ὅτι) Rescribendum est, *ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τεῦ*

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσθ' ὅτε, non ἐσθ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστα εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae*: inepte interpres, *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Ienius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius τι ἐσθ' ὅτι, cuius idem meminuit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 329. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, ἀ (ἔργα) ἦν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνονται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδειξέει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Plarone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsium. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: ψευδὸς γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταται. HEMST.

ead. l. 8. Κρισσᾶν ἀγυῖας) Euripid. fine Alcest. — βομῶς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυῖας, an ἀγυῖας, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυῖας, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἑλ. περίκαπνῳ) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡμετέρα) An ὑμετέρα; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. Ὑμετέρα) In omnibus libris legitur ἡμετέρα. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡμῶν) Ὑμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. Ὄρησο) Gaudeas. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὀνήσεμαι, monens Atticum esse ὠνήμην & concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὄρησο ubi repererit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiastes. HEMST.

ead. l. 6. Ἐξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάντις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Exta dicitur inspexisse Caucafi pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Mauflacus, & Mauflaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν ὁ δὲ Προμηθεὺς ἕνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμών, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractarestrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Τῆς) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hes. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατοξεύσω) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἄε τὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε

τὸν κοῖτον εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὠμοίωσο.) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὠφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὄρησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore caprus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contrulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethi*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethi ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναρπεῖ) Ἀναρπεῖ. V. SOLAN. Potius ἀναρπῆσαι σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλλὰ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυρία. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἶκος pro Αἴτιος. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστν contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius *πρωταγωνιστὴς* erit Timon, ille cognomento *μισάνθρωπος*, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἥριστοις δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρσοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem *δῆμος* Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae coniici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Iridem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἑρμῆς, ὁ κειραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπερρίᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παραχάσεως in vita M. Antonii abolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso *χρηστότερον*, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum *μισάνθρωπον* cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte *ἀθεοί* vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte *μισάνθρωπος* appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao in ἰθνηκῆς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἀποθῆναι τοῦ ἀστυος vivat, addit: συνέγοντο ὅτι Τιμῶν οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὕρισκαν μέτοιο ἀνθρώπους, οὐκ εὐότατο Σηρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse misanthropum sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κῆμαι.

Τούνομα δ' οὐ πείσουσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπέλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλλῶν sed cum duae sint Ἀλλῶν, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλλῶν ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἡλικιότερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, profectusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νῶφ' καὶ μέμνησθε ἀπιστεῖν, ἄρῃα ταῦτα τῶν φρεσίν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ὡς Ζεὺ φίλιμ' καὶ ξένισ) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδης) [Ἐπερίδης erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliadori loco iudicium aperiā; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μὴρ' οὐδὲ τῷ δεξιῷ τὴν ἀγκύρα πατέρα χειρὶς ἐφιδράζουσα, καὶ τοῖς δεξιότοις τὴν παρὶν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρὶν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκύρην χειρὶς? Scio quidem, & movent veteres magistri, ἀγκύρην quandoque esse ἐπικαμπὶς τῆς χειρὶς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀγχαῖνα θάτερον βραχύτερον. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπιστάσα ut révertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os *conluminatum*; sed *καμικώτερον*.

ead. l. 10. (Ρυθμῶν) Ρυθμός & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ρυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. 111 de Republica, & lib. 11 de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ρυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγεται. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν οὐδ' αὖτε ἀσκαλία.

Pag. 72. l. 13. Ὑπὸ μαυραγέρας) Illius enim φῖς ὑπιοποιός est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μαυραγέρας τοὺς ἀνθρώπους, χαμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ταύκληρος dicitur μαυραγέρας ἢ μίθῃ συμποδιστής.

Pag. 73. l. 8. Κοσμηθῶν) Παιζει χαριστάτος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbii scilicet similiter exeuntibus, πετρῶν, σαρκῶν, κοσμηθῶν. Ceterum cum ait σισμῶδες fieri κοσμηθῶν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae sit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. Παγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπὲρ βαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem βαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὀμβρῶν. Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑπερὶ τε legendum est, sed ὑπερὶ tantum. Quod autem vocem hanc βαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprimè notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec tempora*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Moise fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάραξ est, vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνι φασὶ περιττερὰν ἐκ τῆς λάρακος ἀφιεμένην ὀρλίμα γινώσκειν χειμῶτος μὲν εἶσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀπὸ πτεῖσαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissam indicium temporis lae Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκκῆς) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡς θαυμασίη) Honestæ appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὡς γυνάδα, ὡς γυνάϊς, ὡς δαιμόνι, & alia sexcenta.

ead. l. 5. Διουχαλίονες) Et si constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θεολάτους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μηδὲ ἀναγνόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphoræ est ducta ἀπὸ τῶν στήλων ἀναγινώσκοντων.

ead. l. 5. Σαῦρα καὶ εὐεργέτιν) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σαῦρα καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σαῦρα Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: servatrix mea. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἰσχυρίαν) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, ad extrema redactus consilia. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset Homericus illius:

Ἄγρου ἐπ' ἰσχυρίην. ὅθι δόματα, &c. Odyss. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σπιδίῃ ἐνέκρυψε μελαίνην

Ἄγρου ἐπ' ἰσχυρίῃς, ἢ μὴ πάρα γαίτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἰσχυρίᾱ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

ead. l. 13. Νηδυμὸν) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed inprimis observandum est, quod iam dicam. Auctor est Diogenes, eum Olympiade xlvii Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus clxx. Plato autem lib. i de Legibus ait advestum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν ὅσκα ἔτισσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant, fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφὸν θάτερον nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet ccxc vixisse. Effet hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 77. l. 1. Οἷτης) Error manifestus. legendum enim Αἷτης: fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐλαυσάμενος) Libentius legem ἀλαυσάμενος, maxime

cum Erasmus verterit, *redacceso* &c. quomobrem in suo codice legit non *ἐναυτάμινος*, sed *ἀναυτάμινος*.

ead. l. 4. Σὺς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρῆτες αἰὶ φεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἀνα, σῖο Κρῆτες ἐτεκνήναντο· οὐ δ' οὐ θάνει· ἐσσι γὰρ αἰὶ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρῆτι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μινωῆς ἐπεγεγραπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρίσῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπλησίβη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relidum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μινωῆς, sed τὸ Μινωῆς, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curces filii sui curaverunt,* (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θέρᾳ πειν) *decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnosu; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse,* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.* Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.

ead. l. 7. Πορὰ τὸν Ὑμπτὸν) Ibi enim erat Κολυττές δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐστίασας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην χαμηλὴν; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄντων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

ead. l. 2. Διάστια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad *ισφίλας*; ubi enim scriptum est *διάστια* dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἀσας, legendum est *ασας*, id est *λύπας*. unde apud Hesychium hodieque legitur *ἀσάζειν* pro *λυπῖσθαι*, & *ἀσθθεῖς* pro *λυπηθεῖς*, & apud Herodotum in Thalia, *εὐζήτο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθθεῖν ἀπολομένο τῶν χειμῶνων*.

ead. l. 7. Οὐτως μὲν εἰπὶν &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio. οὕτως μὲν εἰπὶν hoc

loco est, si quis minus exacte loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὐτως εἰπὶν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur. *ead. l. 10.* Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστῳ) Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. 1, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίσις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστῳ καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ἐν Ἑθιοπῶς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστῳ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φακίων ἄστῳ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihil magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑπατάτῃ) Lego ἀνατάτῃ, & ποίσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus, in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres δισημοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τιλῆν ἐπὶ τίρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῆς. Lucianus emend. ὅν pro δῆ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρεξήσεως. de hac voce ἕλκδον, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδον, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πιότατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μῆρια ταύρων &c. τοις σέμορα ταυτοῦ &c. notum enim, in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebam afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλην μεγάλην τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugae, alioqui istud λήρους nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνίβη πρὸς ἡμᾶς) Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμᾶς. Video sane, plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πράν — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιάρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν locas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen iuxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μόνον οὐχὶ διχράνους ἔξωθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποδιπτούντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeſo nonne ἀνακ λευθεῖν sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutunt? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia consent, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτης) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάσαι μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas σὺ pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obliocere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te serum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένειον) Melius scribi iudico, ποῦτε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένειον.

ead. l. 14. Εὐνοϊχὸν ὡς ἐμὶ) Legerim εὐνοϊχὸν εἰς ἐμὶ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὶ in lingua comituni, & ὡς ἐμὶ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὶ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non contra me.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicor legendum θύκας, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξ, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακλεισθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσούτοις ὁμοίοις καταστηπόντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπιιδὼν τῶν ἀρχόντων περιττὰ κτησονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασπουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμεῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰστᾶν εἰς, καὶ διαφύχοντες. libenter legerim διαφύχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἀριστον, Lucian. Vol. I.

ead. l. 11. Ὡ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοι χευθισμένην) Cum sequatur mox ἀνίστανται τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγὴς, verum talis meriti nomine. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρίστῳ παιδῶν γυναικῶν) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρῃς τέκνον ἀλυσσάσαι μιν βία.

Heus, liberorum ne sulcum seras Dīs

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θισμοφόρῳ) Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θισμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θισμοφόραν τιμένης, *Cereri & Proserpinae &c.*

ead. l. 2. Τούτῳ) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur, a Plauto autem *liscratius*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios locus, Σαμίῳν ὁ ὄψμις ἐστὶν ὡς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat. *At bona pars hominum &c.* quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῶγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαταΐδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam valis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν αὐτῷ μᾶλλον ἢ κελάρσσαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείῃς ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπκμένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσευῆναι σχεδὸν ἐκχυθισσόμενου) Facile sane; prius praene effunderetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νεφέλ. de servo oblivioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μαθήσων,

Ταῦτ' ἐπιλήθεται πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἀπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἀπαξ ἐμφηζήσεται τὸ κεχρῆς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέρους) Σκέλεισι videlicet.

ibid. Ὡς μοις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractare dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν sed eam lectionem cave admitas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δὲ ἱστορίῳ συγγράφειν, legitur: θάπτεν ἂν καὶ εὐμερίστορον τελείσειν ἀχρί

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλειεν. Quamobrem hoc quidem loco Mf. Cod. lectionem reiiciemus, quamvis se facilitate commendet.

ead. l. 6. Ὅριον ἄκρτερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quaes Pennas*. sed quod in Mf. Cod. legitur, impensius placet, ὀνείρων scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἐπισσι δὲ ὑσπληγξ) Bene ἔπισσι. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν τῇ διαβόλῃ sic habet: καὶ καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς ὁρμήεις τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπιστεύσκει &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Mf. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

ead. l. 10. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορτῶν) Verti, *per baiulos domo effrunt*; etsi scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρίχεται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανάτῳ.

ead. l. 12. Ἐπιλπισαντες) Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιλπίζειν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus affli praeter spem fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Αἰνόν) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vincendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυρρίκου, Δρόμωνος) Servorum nomina. Πυρρίκας Latino- rum Comicorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ἐρχήσεως iunxit Davos & Tibios. εἰς Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ead. l. 13. Ὁ Σύννος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt ethynni, & cetaria crescent*.

Pag. 93. l. 1. Παχυδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petittum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum ferri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μαστίξειί τῃ) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

ead. l. 8. Ἰσποτροφίας) Ἡπὲρ νόσος, ut ait Comicus, δεινὰ φαγῆν (id est ἀτακτῆρ) ἐστίν.

ead. l. 10. Εὐγενέστερον Κύδρου) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κίδρου. Huius proverbi meminit & Themistius in βασιανιστικῷ.

Pag. 94. l. 6. Ἰπποκίκα καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium di- κίστιμι fueret.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυῖν) Lucrum enim insperatum a Mercatio obici credebant. Ceterum et si quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hefychii, qui haecenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσις ἰδὼς ἔλεγεν, καθάπερ ἀγαθὸν δαίμονος, καὶ διὸς σωτήρης, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσις ἰδὼς &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: Ὡ πρῶτόν σπινδιέχον, ὅτε μερσσίατο καί τοι. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἑρμῆς ἰδὼς πόσις παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον — ἐκλεισπέος) Huius διαρείας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his verbis sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est* &c. — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λειψατα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτια πόντι) In Ms. Cod. βαθυκῆτια. Videlicet βαθυκῆτις nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κῆτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod et si verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, alluisse Luciano ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πινίαν scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτια πόντιν ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρις, κατ' ἄλκιβαν. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censēs, inquis, μεγακῆτια pro βαθυκῆτια? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτια scilicet. locus est in libello περὶ Στοιχείων ἐναντιστημάτων.

Pag. 97. l. 6. Τι οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦν) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὲ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectione consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰσῆς; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περ ἐγχείλει) Ms. Cod. ὥς περ οἱ ἐγχείλει.

ead. l. 4. Ἐκπιφυκοῦ) Ms. ἐμπιφυκοῦ hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὺ φλυαροῦν τὰς ἡμέρας) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πραγμα ἡδὺ &c.

ead. l. 12. Καταλείπον) Ms. καταλείπειν δεῖ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑπερβόλοι καὶ Κλίωνα) Homines sunt sua μεχθρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem, pretium operae erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν ἔχωμι διδάσκειν, ἀπο οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιωτάμενος, ἅστε ψεύεσθαι καὶ

ἐξαπατᾶν ὑποσχόμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναιδείαν. Videlicet homo modestissimus Dion fateatur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρίσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείψω.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) Mf. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. *Prima virorum, pro flore vel principibus gentis*, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

ead. l. 16. Τῶνδε Διὶ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἔχειναι) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἔχειναι non significat *vulgaria* illa. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδον) Certe hic unus locus per se satis probat, non semper sumi ἤβηδον, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἤβωντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatus: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιτικῶν, Μιλήσιοι πάντες ἤβηδον ἀπικείμεντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πίνθος μίγα προθήκοντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδον, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaem, scio Valla, viros undiquaque doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἤβηδον per καθ' ἤβωντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀβρίον, vel πᾶσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mf. Goldasti evulgatum est, ἤβηδον conversum per ὀρχηδόν. at illud ὀρχηδόν legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e redivit metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρίου μεταλλῶν ἱμελλόν λαβεῖσθαι ὀρχηδόν ἕκαστος δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hesychium legerat vocem ὀρχηδόν per ἤβηδον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητα) Ex Homeri versu: Οὗτοι ἀπὸ βλητ' ἵσσι θεῶν ἱριώδεα δῶρα.

Pag. 107. l. 7. Προδρίαι) De hoc honore lege, quae ab Ἰσακρ. Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπίβαλλεις) Ut qui libidini alienae subiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπισβουλεύονταί μοι) Legendum arbitror σοι.

Pag. 108. l. 2. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθῆς) Latine, capite protusus foras. Phaedr.

ead. l. 5. Μὴθ' ἤκων) Mf. μὴκίθ' ἤκων.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro, lectio in Luciano confirmata.

Ἐλεον βωμός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἱκασίων τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἐρανός. νεοδιδάκτοι διθύραμβος quomodo intelligendum. διδάσκων, δασκαλος. discipuli apud Terentium. ἀσὴ ὑπὸ τῇ διαιτῇ quomodo intelligendum. Ἐπιπνύων. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatur. ὄθμα quid. Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Amio- tum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ciectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. l. 6. Εἰρσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γονιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblita pen- narum vela remittunt.

ead. l. 8. Σὶ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt, Heus, heus, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἰγὼ δὲ τῶν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. l. 1. Ἀνθρακας εὔρω) Notum proverbium, ἀνθρακας δὲ θησαυρός.

ead. l. 4. Ὡ χρυσὶ) Versus Euripidæus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille The- banus vates, χρυσὸν διαπρίπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sen- sum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μὴθ' ἡμέραν διαπρίπειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quae- dam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἱσχατιᾷ scilicet. Nam ἱσχατιᾷ est χωρίον νομάς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθέρια pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycaco, quem Graeci Pana, Romani Luper- cum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decur- ritur. itaque non abs re est, quod διφθέρην suam Pani dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανηγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλουτῶ τεύτῃ, pro Παρί τεύτῃ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενία ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ, quid ita? quia iam ahierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διαφορίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνω κάτω vertat, si rogetes, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰ β:μβαξ.*

Pag. 111. l. 4. Υπεροψία) Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπιλάβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

ead. l. 5. Ἐλεῖν βωμῆς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaste, in διακασταρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλεῖν primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. Ἐπικουρήσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim suppeditare.

ead. l. 7. Ἐθῶν) Mf. ἠθῶν.

ibid. Μενήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ἢ μονήρης & ὀδισσῶν dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. l. 8. Εὐχαίτω) Legendum εὐχαίσθω. nam εὐχαίω significat aliquem convivio accipere, εὐχαίσθαι autem epulari. error turpissimus.

ead. l. 9. Ἐξοῖον τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torfit; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest ἐξοῖον τίνος, sed τινά; itaque pro ἐξοῖον τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐχὼς ἂν τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non poëtae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. l. 10. Στίφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. Δυσκολία) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τυράννος ἀνόσιος, εὐχολος, palam est legi debere δυσκολος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδουμένηα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. l. 15. Πίττη καὶ ἑλαίῳ) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. l. 2. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

ead. l. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, Timon Echekratidae filius. quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. l. 2. Γναθωνίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἐρωον ἀλτίσσαι) Qui coenam vertunt, ἢ mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἱρανος, aliud δειπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 527 postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Qui nuper *evulgati* sunt διδάσκειν enim ad ἐπιδειξίς theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κυμῶδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυράμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ προπῶδες ἴσθι τῷ διδάσκαλῳ. Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. Num *immemores discipuli*? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num *immemores discipuli*, πῶς τὰς φρονίας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comœdiam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβει νεοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγίῃ ᾄσῃ) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hesych. ἐλεγίᾱ dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἀσπὺν ὑπὸ τῇ δικάλλῃ) Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus lingone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, ad *citharam*, id Graece est αὐλὴν vel ὀρχήσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci huius venustas pendet. Luciano. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῇ; ibidem, παιδὸν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσῶλλον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet διὰ παρενέσεως.

ead. l. 7. Ἐπιφθῆος) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7. ἐπιθιτὸς δὲ, ἡλᾶσκον ἢ ἐξ ἐφθῶν δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφθῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπνῶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἔμει ἐπιπνῶν ὑπολήφοντα καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρκᾶζειν μὴ ἐβελόντων διδόναι.

Pag. 117. l. 3. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρχθιδί) Mendum est. legendum enim Αἰγιδί; quippe Κελυττός erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. ὁμοῖς ἐστὶ τῆς Αἰγιδὸς φυλῆς Κελυττός. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Lucianoi corruptus erat. Nam ubi ait, Colyrtum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meurfii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congeffit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θιωρικόν) De aere theorico diligentissime Harpocraton, ex quo verbum de verbo transfudit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφίλος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ὅτι τῇ τῆς ἀρχαιολογίᾳ γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, οὐδὲν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφίλος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, & totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, ὀφίλος οὐδὲν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφίλος οὐδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua διοὶ εἰπεῖν, & δεῖξαι τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δεῖξαι τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

ead. l. 4. Ἐρισμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἱρισμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἱρίδω, unde natum ἱρισμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νῦν ὦν ἡμῶν καὶ μὴ πῶ τὸ φρονεῖν ἡρησιμῶντος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἡρησιμῶντος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μῶσα τὸ φρονεῖν ἡρησιμῶντος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρίνσιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

ead. l. 6. Βουλὰς ἀμφοτέρων) Scilicet ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδρῶτιον. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τελείφ' ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flebatur: πολικῶν vero, cum oesties tintum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. παρὶ δὲ τινος ὅτι δαδῖκα δρέμους ἀνύει τὸ τέλειον ἄρμα τὸ δὲ πολικόν, ὁκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet: Δαδῖκάκις περὶ δίφρον ἐσθ' γαγγιν ὅθματα δίφρου. Sed quid hoc, quae so, εἰσάγγαγι ὅθματα δίφρου περὶ δίφρον; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νόσσαρ' (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὅθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὅθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὅθματα, ὅθματα πολίης, (emenda & scribe, ὥς Αἰολίς; nam ὅθματα Aeolice ὅματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὅθμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ἐδιδάται, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus, ἀπὸ τῶν flamina celeriter*

lahentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρου (δίφρου est ἄρματος) ἐν τῷ τοῦ, εὐκρίνον ἄρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic veritas licet: *Duodecies circa metam egit celerem cursum.* In eodem versu lego, ἰσῆλασιν pro ἰσῆγαγιν· quod improbatum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρτίαν) Ἀχαρτιά, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, ἡριον μεγίστον τῆς Ἀττικῆς τῶν ἡμῶν. distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίῳ, (locus est Atticae) & quidem ἱππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρτίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus Acharnenses, ut πολέμειν πρὸς τοὺς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρτίαν, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρτίαν, inquam, cum Peloponnesios, qui circa Acharnas erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀνατλεροῦσιν ἀνδρὲς πενταχόσιον. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἠλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per ἄρμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hefychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγινὸς ἀγχιστύς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hefychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν οὖν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὺ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σὺ; legendum γὰρ οὖν σοι καὶ τὸν οὖν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθόδορον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, ipsissimus Bortas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκην) Erat Λύδιον ἰδίωμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἰδυσμάτων συγχέειν, Hefychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, ἰδὸς ἐστὶν ὑπερτιμμάτος ἐκ πλείων ἀρτυμάτων συντίθεσθαι· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταραττεῖν, ἐν καρύκῃ φασὶν αἱματώδη τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἴνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματοίαν, καρύκῃ ἀνομάσκει, οὐκ ἔρως. ὅτι δὲ τριμμάτος ἐστὶν ἰδὸς ἐξ ἀρτυμάτων, καρτυρεῖ καὶ Φιλισκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματώδη non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματώδη, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, soupe brouillée, ex sanguine asserino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις & λόγοι ἐπικυλικῆσι· unde etiam λέγειν & εἶναι ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Lacmarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obolesset: etsi enim Amiotto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, ipaueis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quater volebat: pro illo sterit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olsecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confesso cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούετε, ὦ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκώλια sua canebant, is venustatem huius dicti facile agnoscat. Talis autem ille mos: sumto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδον τὰ λεγόμενα σκώλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κλέειν, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt:* nam inter κλέειν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λέγος & φίλια, aut voces quantumvis significatione distitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μοῖραν ἐφελικάνω ἀσμενίστατα*, idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acce vero hominis iudicium! mulierculis

& falgamiorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni Virgillum denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim *νίος* quidam *φωσφόρος* exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *ὅς, ὦ παῖ, ὅς ἐμοὶ λικάνη, ἱμεσίω γάρ?*

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφοι τὸ χεῖμα) Legendum πάνσοφόν τι χεῖμα.
ead. l. 11. Ὡςπερ οἱ τὸν πλεῦτον) Delendum ὥςπερ, & scribendum οἱ, iungendumque cum συνδιδρομήμασι.

Pag. 125. l. 1. Μᾶζα) Nihil aliud, quam ἄλφιτα ἰλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μᾶζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis, docet Athenaeus. Σολὼν δὲ τοῖς ἐν πρυτανείᾳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἱερταῖς παρατίθεται.

ead. l. 3. Ἐννεάκροντος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόν vocatus est, ut scribit Harpocratio, & ex eo Suidas. Hefychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόν κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματάγης γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματάγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀπὸ τῆς διὰ τὰ κύματα ἄγεται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῶ) Lege σιαυτῶ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ημιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινητικῶς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevisse fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, impluisti in caput. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. γὰρδὲ leg. γὰρδ.